

Ж 23930

Р. 39 1926 т. 1-3

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА

III

16073/

XXXIX

1926 р. .

16073/1926 р.

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА
імені
ШЕВЧЕНКА
У ЛЬВОВІ.

Ч. 16073 / XXXIX
1926 р.

Page

107

Слуга Божих слуг

* 23930

PR^{IV} 41166

R. 39 1926 2.1-3

RECEIVED

1903

RECEIVED

1903

1903

1903

6073

ЛВІВСЬКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

РІЧНИК XXXIX.

Львів, 15. березня 1926.

Ч. I.

Продовження Ювілейного Року. 16073

Пій, Єпископ, Слуга Божих слуг.

Всім вірним у Христі, що будуть читати це письмо, привіт і Апостольське благословення.

Наше серце переповнене вдячністю для Ісуса Христа, нашого Спасителя за Його добрість. Через увесь той Святий Рік, який ми вчора торжественним у римській Церкві приймим звичаєм закінчили, дав нам Бог недосяжні потіхи; а на багатьох людей розлив Він богатства своєї благодати і прощення, як милосерний отець. Сотки тисячі вірних паломників з різних країв світу, навіть з найдаліше віддалених прибули в тому році до того Святого Міста. І всі вони своєю вірою і побожністю дали причину будуватися не тільки самим мешканцям цього міста, котрі рівнож ревно старалися о набуття відпусту, але й цілому католицькому світу, навіть і тим, що стоять поза церквою. При тім вони тіснішими зв'язами злучилися з Апостольським Престолом і з нами. Прегарні овочі закінченого ювілею, за який ми горячо в тім році просили Бога, спонукують нас до того, щоби ми по звичаю наших попередників неперебрані скарби Божого прощення в минулім році доступні лише в Римі, отворили також на рік слідуєчий для всіх вірних цілого світу. Нехайже Всечесні Браття наші Єпископи не щадять труда, щоби благодать прощення і відпусту стала участю найбільшого числа людей, нехай всюди в їх єпархіях проповідники заохочують людей до покаяння й очищення з гріхів, в проповідях, на святих місцях і духовних вправах. Нехай приготівляють вірних до одержання відпущення кар і набуття відпусту.

Зі згляду на брак духовенства світського і законного Ми постановили відступити від давного звичаю, по якому ювілей поза містом Римом тривав лише пів року. Єпископи нехай вірних, поручених їх опіці, поучать, що мають помолитися на Наше намірення, таке саме, яке означили Ми, отвираючи Святий Рік в Римі, — себто за розширення святої віри, за згоду і мир поміж народами й за поладнання справи святих місць в Палестині згідне з правами католицької церкви.

Тому то повагою Всемогучого Бога, святих Апостолів Петра і Павла і Нашою, цей Великий Ювілей, який обходили ми в святому місті, оцим нашим письмом розтягаємо на цілий світ католицький і продовжуємо його на цілий слідуєчий рік, так, що можна його набути від вечірні Празника Господнього Законування (Обрізання) до кінця дня 31. грудня наступаючого року 1926.

Всім вірним обох родів на цілому світі (одначе поза містом Римом і його передмістями), навіть і тим, що в святому минувшому Році цей ювілейний відпуст осягнули, нашою Апостольською повагою уділяємо цій благодати, що можуть два рази доступити повного відпущення й прощення гріхів, перший раз за себе або за попередніх, другий раз

Львів М. В. Стефаніа
АН України

Львівська духовна
наука

1685

лишень за померших під умовами, що по сповіді і св. Причастю (річна сповідь і великодне Причасте на цю ціль не вистарчає) протягом біжучого року 1926 побожно відвідають головну церкву і три інші церкви, згідно публичні каплиці на це призначені, раз на день, через 5 днів по собі наступаючих, або доволі дібраних, чи то природних чи церковних по численню права церковного*) і в нашім наміренню відмовлять побожні до Бога молитви.

Місцеві Владики, чи то сам, чи через своїх деканів, парохів або інших священників, яким на те уділять власти, визначать, як що будуть уважати це за вказане, навіть на цілий рік в єпископській резиденції крім катедральної церкви, а в інших місцевостях крім головної церкви, три інші церкви, які всі вірні мають навідувати. А коли де нема чотирох церков, згідно публичних каплиць, Владики після свого розуміння самі або через своїх відпоручників мають право позалаяти, щоби ті чотири денні відвідування відбувалися в трех, двох або і одній церкві, коли в якій місцевості нема їх більше.

Узглядняючи собливші обставини і умовини позволяємо, щоб І) ті що через майже цілий рік суть в подорожі, або на кораблі могли набути один раз ювілейний відпуст, коли прибувши до якоїнебудь станиці 5 разів відвідають головну церкву тої місцевості, а при тім виповнять всі інші приписані умовини. II) Владики чи то самі чи через Деканів, чи настоятелів монастирів під них підлеглих, через парохів або сповідників апробованих в єпархії, яким в тій цілі уділять власти, навіть стало й поза сповідію, можуть для тих вірних, які мають перешкоди в виконанню приписаних відвідин, відповідно до потреби й обставин їхнє число ограничити й зменшити; можуть дозволити відвідувати церкви не в однім дні, а в довільнім часі, а навіть, коли того потреба можуть зовсім звільнити від відвідин церквей, замінюючи ту умову на інші побожні вчинки, або на яке діло християнського милосердя, відповідне до стану, однак лиш на такі діла, які з иншого згляду не обовязувалиб під гріхом.

До осіб, які мають перепону у відвідуванні церквей, зачисляємо черниці, законниці, терціярки, побожні жінчини, дівчата й інші особи, котрі живуть в дівочих установах, пустинників, тих що ведуть життя радше богомислене ніж чинне, як Трапистів, Камедулів, Картузів; крім того полонених і в'язнів і таких клириків, котрі живуть в монастирах або інших домах для поправи; всіх хорих дома чи в шпитали, людей слабого здоров'я, тих, що обслуговують хорих і взагалі всіх тих; які для якоїнебудь причини мають перепони відвідувати церкви. То само право мають й робітники, про яких ми згадували в апостольській конституції *Apostolicum muneri* з дня 30. VII. м. р. і всі, що закінчили 70 рік життя.

III. Владикам місцевим вільно також і через делегатів як висше, назначити менше число відвідин церков: а) колегіям духовним чи законним затвердженням через церковну власть; б) брацтвам, побожним союзам і всім стоваришенням світських осіб, які мають на цілі діла католицькі; в) молоді, яка жиє в колегіях чи інститутах, згідно щодня або лише в деякі дні на науку до школи ходить; г) всім вірним, які під проводом пароха або иншого визначеного через пароха священника будуть відвідувати церкви. Одначе лише тоді зможуть владика зменшити число відвідин, коли згадані особи йтимуть до церкви всі разом торжественно, хочби й без відзнак.

IV. Коли те є річю неможливою йти улицею більшою громадою,

*) Від вечірні одного дня до вечірні другого дня.

Владика або їх відпоручники можуть обмежити й зменшити число відвідин під умовою, що відвідини церкви будуть громадні і торжественні в самій церкві. Владикам і їх відпоручникам не вільно нікого звільняти від обов'язку св. Сповіді і Причастя з виїмком тих, яким на те не дозволяє тяжка хвороба.

В справі уділювання властей на ювілейну сповідь сповідникам, одобреним по закону, постановляємо що слідує:

I. Всі влади на розрешення, диспензування і замінення дані сповідникам на стало або на який час через Престол Апост. зістають правосильними. Сповідники можуть уживати їх зглядом всіх каяників й поза ювілейною сповіддю і кілька разів зглядом того самого каяника.

II. Законниці, яких сповідники мають звичайно бути по приписам закону особно апробовані через Владик, можуть ювілейну сповідь відбуту перед якимнебудь одобреним сповідником. Після сеї сповіді звичайний сповідник вже не має ніякого судовластя над законницями.

III. Сповідник одобрений через місцевого Владика або через Нас може при ювілейній сповіді звільнити *in foro sacramentali* від всіх цензур наложених законом або через людей, тайних і явних, задержаних Ординаріатови чи Апостольському Престолови, застережених звичайним або особливим способом (*simpliciter et speciali modo*), також від гріхів хочби найтяжших, задержаних Епископам і Апост. Престолови. — Сповідник мусить одначе наложити спасенну покуту й приказати то, що приписує закон. Не вільно їм увільняти від цензур застережених Апост. Престолови в найособливіший спосіб (*specialissimo modo*) з виїмком гріха *absolutionis complicitis in peccato turpi semel vel bis attentata*. Сповідник розрешаючи в ювілейний спосіб каяника від цього гріха, має йому поручити, щоб а) *complici*, коли ще раз прийде до сповіді, звернув увагу на неважність уділеного розрешення і приказав їй повторити неважні сповіді перед иншим одобреним сповідником; б) щоб по усуненню нагоди до гріха здержався на будуче від слухання сповіді *complicitis*, хочби вже розрешеної від гріха *complicitatis*, якщо може це вчинити без згіршення і неслави.

Сповідник коли розрешить пенітента від публичної цензури, або від цензури наложеної через людину, має йому поручити, щоб *in foro externo* заховався по приписови права Canon 2251. Нехай однак сповідник уважає, щоби в сповіді нікого не звільняв із цензури, хто не оказує готовости надолуження Церкві найдалше до 6 місяців і до направлення кривди, зглядно згіршення.

IV. Сповідникови не вільно інакше як по приписови Can. 2254 навіть в сповіді розрешати тих, які попали в якунебудь цензуру застережену Апост. Престолови конституцією Пія X *Vacante Sede Apostolica*, або зрадили тайну св. *Officium*, або иншу подібну тайну, ані прелатів свіцких, які мають звичайне судовластя зовнішнього обсягу і висших настоятелів законів, винятих з під влади владик, які впали публично в цензуру Папі спеціальним способом застережену.

V. Єретики, а особливим способом ті з них, котрі прилюдно голосять ересь, не можуть одержати розрешення, хіба перед сповідником вирекуться заблудження і направлять згіршення яке дали вони. Подібно ті, що належать до секти масонів або інших того роду заборонених товариств, не можуть отримати розрешення, доки не вирекуться перед сповідником секти і не сповнять того, що приписує закон, не виступлять зі секти і не направлять згіршення.

VI. Хто добра або права церковні набув без позволення, не може одержати розрешення, як довго церкві не задоситьучинив зглядно не прирік щиро, що в найблизшому часі це зділає.

VII. Хто фалшиво обжалував о грішну намову (соліcitaцію), не може одержати розрішення, доки формально не відкличе обжалування, або не окаже готовости до найскорішого відкликання і направлення кривди, зділаной клеветою.

VIII. Сповідник може, але тільки в ювілейній сповіді, для справедливої причини увільнити від всіх приватних обітів навіть застережених Апост. Престолови і стверджених присягою, заміняючи їх на інші побожні вчинки; вільно йому також увільнити від обіту совершенної і досмертної чистоти, заміняючи його на інші побожні діла, хочби цей обіт спершу прилюдно був зложений в законі чи монастиреви і хотяйби по знесенню через диспензу інших обітів тої самої професії був остався надальше важним. Цеї власти сповідник не має зглядом духовних обовязаних до безженства. Обіт з якого випливає якесь право особи третої через ню приняте не може бути замінений тільки за її виразною і добровільною згодою. Обіт не грішити або інші обіти, що відносяться до покаяння, вільно сповідникови замінити лише на такі вчинки, які таксамо здержують від грха. Сповідник може духовного каяника в сповіді ювілейній і тільки в совісти увільнити від неключимости (*irregularitas*) походячої з тайної провини (*ex delicto occulto*) але лишень в тій ціли, щоби каяник уникаючи знеславлення і згіршення міг виконувати вже приняті свячення. В случаю неключимости задля добровільного чоловікоубийства, або зігнання плоду *effectu secuto* (can. 975 § 4) сповідник, увільняючий пенітента від неключимости, має на него наложити обовязок *sub poena reincidentiae* т. є під карою поновного попадання в неключимість, віднести найдалі до місяця до св. Конгрегації *Poenitentiarum* й виконання її поручень.

Так само тільки в совісти і в ювілейній сповіді може уділити розрішення а) від тайної перепони посвоячення в III або II ступені бічної лінії дотикаючи першого а походячої (*ex generatione illicita*) з незаконного родження, але тільки для уважнення вже заключеного супружа, при відновлюванні супружеської згоди а не до заключення супружани до уздоровлення його *in radice*; б) від тайної супружой перепони злочину *neutro machinante* (т. є коли ні одна зі сторін не наставала на життя свого першого подруга), й то без згляду на то, чи йде о супружество вже заключене чи намірене. В випадку заключеного вже супружа належить приказати приватне відновлення згоди супружой (canon 1135), а в обох випадках довгу спасенну покуту.

Нашою волею є, щоб все те, що цим письмом постановлено, було виконане і причинилося до розширення овочів ювілею на цілий катол. світ, без згляду на якінебудь противні закони.

А всі відписи чи витяги того письма підписані через публичного нотара з печаткою мужа поставленого в церковнім достоїнстві має ту саму силу, що автопис цього Нашого письма. Нікому не вільно ограничувати висказану в тім письмі Нашу волю, або їй противитись. А хтоби відважився на це, хай знає що стягає на себе гнів Бога Всемогучого і св. Апостолів Петра і Павла.

Дано в Римі у св. Петра дня 25. грудня в празник Різдва Господа нашого Ісуса Христа року 1925 Нашого Первосвященства четвертого.

Кард. Каджіано,

А. Кард. Фрігвірт,

Канцлер.

Пенітенціарій.

Йоан Зані-Капреллі, протонотар Апост.

Домінік Спольверіні, протонотар Апост.

М † П

Розпорядження в справі ювілею.

1. В найблизшу неділю по отриманню АЕп. Відомостей всі па-рохи, завідателі зглядно сотрудики виголосять проповідь на тему ювілею пригадуючи то, що минушого року про ювілей в Архиепарх. Відомостях було оголошено. Катихити усіх шкіл то саме вчинять в ексортах для молоді; настоятелі і настоятельки монастирів відчи-тають з того письма св. Отця відповідні уступи на домашній капітулі. Відтак в кількох проповідях час від часу будуть пригадувати благо-дати ювілею і будуть заохочувати до позискання відпусту через шире покаяння і приписані вчинки.

2. Всім Деканам і завідателям Деканатів уділяє Митр. Орд. власти назначати ті церкви, які належить в кожній місцевості відвідувати і редукувати число відвідин для парохії, яка процесіонально малаби церкви відвідувати. Такі процесії евентуально до сусідних найблизших сіл мусілиб відбутися більше разів, ніж по зредукованню конечно буде треба для набуття відпусту в тій цілі, щоби всі парохіяне могли взяти участь у всіх процесіях в достаточнім числі приписаних. Декане тому порозуміються на соборчику декан. що до способу обходу тих юві-лейних процесій. В такий сам спосіб моглаб відвідувати церкви шкільна молодь. Декани яко делегати Ординаріату порозуміються в тій справі з оо. катихитами, — Для монастирів мужеських оо. Ігу-мени будуть в тій справі делегатами Ордиаріату; для монастирів сс. Василіянок призначаємо їх домашню каплицю чи церков яко місце де мають відбутися відвідування й на випадок, коли весь дім то поси-щення буде відбувати спільним богослуженням, Митр. Орд. редукує їх число до половини, так що вистане 5 разів по два богослуження денно; Сестри тих згромаджень законних, які виходять поза монастир, будуть звичайно брати участь у всенародних ювілейних процесіях.

3. Всім апробованим в Епархії сповідникам уділяємо власти, але лише в сповіді, зменшувати число відвідин або їх замінити на інші діла побожні в поодиноких випадках для осіб дійсно перешкоджених у відвідуванню церкви.

Ювілей це велика ласка прощення всяких кар дочасних, на які ми заслужили через наші гріхи. Святий цей Рік повинен бути роком покаяння, роком поправи — роком Божої благодати. Приложім усіх старань Всч. Отці щоби й для нашого народу цей рік був благосло-венним часом великих ласк Божих.

Від гр.-кат. Митрополичого Ординаріату.

У Львові, дня 6. березня 19 6.

Андрей, Митрополит.

Ч. 1153/198/МЦ.

Утворення Епархіяльного фонду.

З уваги на те, що по арт. 24 ч. 7 Конкордату, гроші одержані з парцеляції ерекціональних ґрунтів позістають до розпорядимости Церкви, Митр. Ординаріат по вислухання гадки Капітули і Консис-торських Совітників, видає слідуочий Епархіяльний закон :

§ 1. Всі гроші узискані з парцеляції ереки. ґрунтів при виконанню арт. 24. Конкордату і закону рільного з дня 28/XII 1925., впливають до каси Митр. Консисторії.

§ 2. З тих грошей твориться Епархіяльний фонд.

§ 3. Цілею Епархіяльного фонду буде покривати потреби Епархії.

§ 4. Завідування фондом, льоката і ужиття доходів цього фонду, належить до Адміністраційної Епархіяльної Ради.

Ч. 1154/190/МЦ. Продаж ерекц. поля церквам матерним і прилученим.

В цілі придбання Церквам засобів на а) удержання служби церковної (дяків і паламарів) і б) на забезпечення богослужбових потреб (на закупно вина, світла, церковних одягів, і т. д.) — Митр. Ординаріят, опираючися на артикулах 16 і 24 т. 9 Конкордату, заключеного Апостольським Престолом з Польською Республікою і на артикулі 52 т. 2. закону о виконанню рільної реформи з дня 28/XII 1925 ч. 1 поз. 1 ДЗРП. з 9/1 1926 поручає всім парохам і управителям, в яких парохіях збуває ерекц. поле після забезпечення парохії передбаченої Конкордатою скількості орного поля (ріль) — продати Церквам так матерним як і прилученим поле, котрого обшар згідно з уставою о виконанню рільної реформи не може виносити більше ніж 20 гектарів землі. В місцевостях, в яких не лишається до парцеляції цілих 20 гект. землі, можна Церкві продати й меншу скількість.

Тому, що о. Парохи не можуть рівночасно заступати парохію яко продаючу, а Церков яко купуючу ерекц. поле, Митр. Ординаріят іменує отсим усіх о. Деканів заступниками Церквей матерних і прилучених в їх деканаті, а віцедеканів — заступниками Церквей в парохіях о. Деканів. Де нема заступників деканів, заступає Церков сусідній о. Декан. Начерк контракту купна-продажі, який подається нижше яко взорець А) мається предложити Митр. Ординаріятові і Урядови Земському. По затвердженню начерку через Митр. Ординаріят, мається виготовити остаточний контракт в 4 примірниках, а по легалізації підписів так заступника купуючої Церкви як і заступника продаючої парохії в суді або в нотаря, мається прислати враз з начерком Мит. Ординаріятові. Один примірник контракту відслати належить протягом 8 днів від легалізованя до власти скарбової в цілі виміру скарбової належитости. Прочі примірники мається надіслати до Митр. Ординаріяту, в цілі заосмотрення їх затверджуючою клявулею. Рівночасно мається надіслати часть ціни купна, зложеної при підписанню контракту до каси Митр. Консисторії. Кошти спорядження цього контракту, його легалізація, належитости правні і стемплеві від контракту і від перенесення права власности і всі кошти і належитости інтабуляційні платить в цілости купуюча Церков без відклику до сиродаючого приходства. Дальші условини подані у взорі А. Ціну і її часть в готівці платну належить усталиити по дійсній вартости ґрунтів, одначе так, щови уможливити Церкві їх набуття. Затверджені контракти перешле Митр. Ординаріят оо. Деканам в цілі внесення до табулі по взірцеви Б.

ВЗОРЕЦЬ А.

Контракт купна - продажі,

який дня нинішного між ґр. кат. парохією в, заступленою через о ґр. кат. пароха в яко продаючою з одної а ґр.-кат. Церквою під візванням..... в заступленою через о. (установленого розпорядженням) ґр.-кат Митр. Ординаріяту у Львові з дня 1. марта 1926 ч. 1154/190 М. Ц. заступником цієї Церкви яко купуючою з другої сторони під слідующими условинами заключений зіваст :

І. За свідоцтвом книг ґрунтових при суді повітовім в для громади кат ведених, є ґр.-кат. парохія в вписана за властителя між иншими орних парцель ґрунтових ч. кат., входячих в склад реальности, обнятої ч. в. гід. громади кат.

II. На підставі дозволу гр.-кат. Митр. Ординаріату у Львові з дня 1. марта 1926 ч. 1154/190 М Ц. і з покликом на арт 16 і 24 ал. 9. конкордату заключеного між Апостольським Престолом і Польською Республікою, оголошеного в ч. 72 поз. 501 дневника законів РП. з р. 1925 і на артикул 52 ал. 2, закону з 28 грудня 1925. ч. 1. поз. 1. Дн. зак. РП. з р. 1926 **спродає** отсим гр.-кат. парохія в гр.-кат. Церкві в, а ся гр.-кат. Церков **купує** орні парцелі ґрунтові рілі ч. к о обшарі моргів квадр., т. є гектарів метрів квадрат. враз з всіми до проданих парцель прислугуючими правами і приналежностями, в границях, як їх продаюча парохія дотепер посідала і посідати мала право, на виключну і необмежену власність купуючої Церкви за добровільно обосторонно умовлену ціну купна в висоті золотих в золоті т. є **виразно** долярів півн. амер.

III. Заключаючі контракт сторони заявляють, що цілею контракту є забезпечення удержання для дяка і служби церковної, — забезпечення богослужбових потреб церкви, т. є. видатків на літургічне вино і світло церковне, а о скільки можливе на одежі літургічні, книги церковні і внутрішнє украшення церкви.

Для осягнення цих цілей призначує купуюча Церков :

5 моргів ґрунту, згл. дохід з них на удержання дяка при церкві, а 3 морги згл. дохід з них на удержання дальшої служби церковної, а в першій мірі паламара, а дальші ґрунти згл. дохід з них на прочі вище згадані цілі.

IV. З огляду на згадані цілі умовляють сторони сплату установленої в уст. 2. ціни купна-продажі в слідующий спосіб:

А) ціну купна за 5 моргів ґрунту, назначених на удержання дяка і ціну за 3 морги, назначені на удержання паламара і служби церковної т. є. разом в зол. в золоті або долярів амер., кредитує продаюча парохія купуючій церкві безпроцентово на цілий час, доки церков цілий дохід з тих 8 (вісьмох) моргів буде дійсно призначати на удержання дяка і служби церковної. — Квота та в висоті ам. долярів або її відповідна часть стає однак сейчас платною, еслиби купуюча Церков дохід з цих вісьмох моргів або з части з них призначила на інші цілі.

Б) Часть ціни купна в квоті долярів ам. платить купуюча Церков продаючій парохії до рук Митр. Ординаріату у Львові в готівці при підписанню цього контракту: а парохія квітує часть ціни купна в квоті дол. ам.

В) Решту ціни купна в квоті долярів ам. заплатить купуюча Церков продаючій парохії до рук гр.-кат. Митр. Ординаріату у Львові в 20 (двайцяти) рівних ратах, припадаючих кожного 1. листопада н. ст. кожного року по на долярів амер. враз з 6 прц. річними відсотками від кождоразово залягаючої тої решти ціни купна. — В случаю незаплатення якої будь рати в умовленім речинци може гр.-к. Митр. Ординаріат узнати цілу ту умовлену в тім уступі решту ціни купна за запавшу і безпроволочно платну. Крім сего зобовязана буде купуюча Церков від залеглої рати платити законні відсотки проволок. В случаю евент. дальшої продажі предмету купна через купуючу церков стається після уступу А) закредитована; після уступу В) є ще несплачена ціна купна зараз в цілости платною.

V. Продаюча парохія віддає предмет продажі символічно в посідання купуючої Церкви через підписання сего контракту: віддання

в фізичне посідання на місци до рук заступника Церкви послідує по затвердженню контракту через гр.-кат. Митр. Ординаріат у Львові.

VI. Предмет купна продажі є по книгам grunt. вільний від довгів і тягарів. Податки і інші публичні данини від проданого ґрунту платити по день сама продаюча парохія, а від сего дня купуюча Церков.

VII. Продаюча парохія продає предмет продажі загалом, не ручить отже купуючій Церкві за обшар, границі ані якість проданого ґрунту.

VIII. Продаюча гр. кат. парохія в **позволяє** отсим виразно, щоби на підставі сего контракту парцелі ґрунтові ч. кат. з реальности обнятої ч. вик. гіп. гром. кат. виділено, з них нове тіло табулярне утворено і право власности тогож на річ гр. кат. Церкви в під візванням вписано.

Рівночасно зізвляє купуюча Церков, щоби на карті власности сего, з парцель ч. к. гр.-кат. утворитися маючого тіла табулярного аднотовано **заказ** позбування цієї реальности без зізволєння продаючої парохії аж до часу повного сплачення умовленої ціни купна.

IX. Кошта спорядження цього контракту, його легалізації, належности правні і стемплеві від контракту, від перенесення права власности і всі кошта і належитости інтабуляційні платити в цілости купуюча Церква без відклику до спродаючої парохії.

X. Сторони зрікаються права наставання на важність цього контракту з причини покривдження понад половину вартости, похибки або иншої.

XI. Важність цього контракту роблять сторони залежною від затвердження через гр.-кат. Митрополичий Ординаріат у Львові.
..... дня 192.

ВЗОРЕЦЬ Б.

Взір табулярного подання.

Справа ґрунтових книг.

До

Суду повітового

В

Гр. кат. Церков в через О.
декана в

внесення

о впис права власности парцель ґрунтових ч. кат.
гром. кат.

поодинок

2. залучники

1. напис.

Світлий Суде !

На підставі заосмотреного в клявзулю затвердження через гр. кат. Митр. Ординаріат у Львові контракту купна-продажі з дати ч. ув.
Суд. Г

В оригіналі під 1). і відписи для книги збору документів. Під 2) вносить

гр. кат. Церков о позволення і зарядження, щоби парцелі ґрунтові ч. кат.
з реальности обнятої вик. гіп. ч.
гр. кат. вилучено, з них нове тіло ґіпотечне утворено і право власности цього нового тіла табулярного на річ гр. кат. Церкви в
вписано.

Маючуся видати ухвалу зволить Суд доручити:

1) гр. кат. Митр. Ординаріатови у Львові.

2) купуючій Церкві до рук о. Декана В

3) продаючій парохії в до рук о. пароха тамже,

4) властивій евіденції катастру і властивій скарбовій власти.

Справи аренди і найму церковних і ерекціональних недвижимостей.

В справах аренди і найму церковних і ерекціональних недвижимостей заряджує Митрополичий Ординаріат;

1) Канонічно інституовані парохі можуть заключати контракти аренди церковних і ерекціональних ґрунтів лише на протяг одного року, в біжучім р. 1926. лише до сегорічного осіннього збору, то є до дня 31. жовтня 1926.

2) Чинш аренди за ґрунти церковні вільно побирати з гори лише за один рік, а за ґрунти ерекціональні лише за шість місяців з гори.

3) Важність контрактів аренди на довший протяг часу або з оплатою чиншу аренди за довший час з гори, як се висше постановлено, є залежною від затвердження Митроп. Ординаріату.

4) Мешкальних будинків ерекціональних не вільно безумовно віддавати в наєм, а то з огляду на спричинену законом о охороні льокаторів неможність наступного розв'язання найму.

Важність винайму церковних мешкальних будинків чиниться залежним від затвердження Митроп. Ординаріату.

Ч. 715/125/МЦ. Здержання продажі ерекц. поля на заплачення маєткового податку.

Розпорядком з дня 15. VII. 1925. оголошеним до ч. 4.237/514 в числі III. АЕп. Відомостей, дозволено урядам парох. за згодою урядів декан., продати потрібну скількість ерекц. поля, на заплачення маєткового податку, без вношення осібних прошень о дозвіл на цю продаж до Митроп. Консисторії. Це позволення відкликується; на будуче не вільно продавати ерекц. поля на заплачення цього податку, без осібного дозволу Митроп. Консисторії. Наміряючи ще продати ерекц. поле на заплачення маєткового податку, мають внести через уряд декан. прошення до Митроп. Консисторії о дозвіл на цю про-

даж, заподаючи : 1) квоту визначеного маєткового податку, 2) скількість поля наміченого до продажі і 3) ціну, за яку мало би бути продане.

О. Деканам поручається згідно з цитованим вище розпорядком з дня 15. VII. 1925. предложити Митроп. Консистерії до кінця марта ц. р. справоздання про доконану продаж ерекц. поля на маєтковий податок, з поданням громади катастр. в якій продано, числа парцель, їх обшару і ціни, за яку продано.

Ч. 267|36|К. Розпорядок в справі виконування постанови 8. артикулу Конкордату.

По думці 8. артикулу Конкордату Апостольської Столиці з правительством Польщі і ухвали Епископату в Варшаві заряджується, що від тепер належить в неділі і в день третього мая при Службі Божій по „Отпусті“ в многолітственній молитві, що починається словами : „Ихъ святыми молитвами“, пропускаючи слова „благовѣрному імператору нашому“ відчитувати по „всѣхъ отецъ и братію нашу“ слова „Спаси Господи Державу нашу і начальствующаго ея (Імарека) і дальш слова молитви аж до кінця.

У всіх інших місцях Служби Божої належить споминати лише духовну власть.

Ч. 7704|1131|МЦ ex 1925. Застановлення помірів перепроваджених через евіденції катастрів на жадання сторін.

Міністерство Скарбу рескриптом з дня 20. VIII. 1925, L. D. P. O. 1356|IV. завісило на час переходовий виконування помірів для приватних сторін через урядовців евіденцій; а спеціально виконування помірів всяких проєктованих поділів (парцеляції) і відграничень. Законом о присяжних землемірах з дня 15. VII. 1925, застережено право виконування згаданих помірових праць виключно присяжним землемірам. Поручається тому на будуче в помірових справах звертатись не до урядовців катастру, а тільки до присяжних землемірів, які є одиноко уповажнені до ведення цього роду праць. Присяжними землемірами, управленими виконувати такі роботи в цілім краю, є по думці нового закону з Українців у Львові: інж. Монастирський Витовд, Павлінів 17; інж. Мелень Олександр, Собіщина 4; інж. Рижевський Василь, Пелчинська 22; інж. Свірський Іван, Чарнецького 24; інж. Стефанович Ярослав, Карпінського 15; інж. Федецький Михайло, Тереси 2 б; в Дрогобичі: інж. Дидинський Володимир; в Заліщиках: Чехович Григорій; в Станиславові: Лукач Михайло; в Стрию: Кравців Михайло.

Ч. 825|BC. Затвердження рішень Надзвичайних Загальних Зборів вдовичо-сиротинського Архієпархіяльного фонду.

На Надзвичайних Загальних Зборах деканальних відпоручників вдовичо-сиротинського фонду, які відбулися дня 31. XII. 1925 р. рішено одноголосно відступити що місяця з платні 10% на вдовичо-сиротинський фонд, як належитість до фонду за рік 1926.

З тих 10% маєтсья 7% виплачувати квартално вдовам і сиротам уповажненим до побирання звичайних датків, 1% призначено на осно-

вання похоронного фонду, з якого по смерті кожного священика будеться виплачувати одноразово його водині значнійшу квоту на кошта похорону (щось в роді „посмертного кварталу“), а 2% призначено на виплату надзвичайних датків, для священичих сиріт, немічних і калік, які переступили вік побирання підмоги, а остають без засобів до життя.

Збори рішили вибрати в усіх деканатах комісії деканальні, які складатимуться з трох членів, предсідника (декана) і двох комісарів. Обов'язком деканальної комісії буде. 1) перевести протягом двох місяців від вибору докладну реєстрацію всіх вдів і сиріт священичих Львівської АДієцезії, і подати до відома комісії ім'я назвиско їх, ім'я покійного мужа его послідну душп. посаду, докладний вік сиріт після метрик уродження і стале місце замешканя куда маєся пересилати квартальні запомоги, 2) зайнятися стягненням всіх заляглих належностей до фонду за минулі роки, з окрема за рік 1925, за котрий доси багато священиків не заплатило.

Митрополичий Ординаріат, добачуючи в повисших рішеннях розвязку трудної справи санації фонду який в останніх літах через воєнні події не міг сповняти своєї хосенної задачі, затверджує їх в цілості, висказуючи при тім повне признание за жертвенність Духовенству АЕпархії, яке, не зважаючи на те, що знаходиться само в скрутнім матеріальнім положенню, своїм рішенням ділитися невеличкою своєю платнею з так потребуючими вдовами і сиротами священичими.

Ч. 6407/916/МЦ ex 1925. В справі дослідів церковних старинностей.

Бувають випадки, що на терені нашої АЕпархії являються непокликані особи, котрі переводять досліди і фотогряфования старинностей, напр. старинних книг, фелонів, чаш і т. д. по наших церквах, легітимуючися тільки документами особистими, без спеціального дозволу влади духовної і консерваторської.

Тому, що є підстава побоюватись, що ті особи переводять досліди не в добрих цілях, а на шкоду, належить на будуче збороняти дозволу на такі досліди.

Подається zarazом до відома, що до дослідів усіх старинностей так рухомих як і нерухомих в нашій АЕпархії є уповажнений п. д-р І. Свеніцький, директор Нац. Музею у Львові, а зі сторони влади консерваторської є п. д-р Йосиф Пйотровскі, консерватор здобутків штуки і культури.

Ч. 589/РД. Розпорядження в справі урядових титулатур.

Митрополичий Ординаріат зносячи дотеперішний спосіб титулатури, заряджує що слідує:

В урядових письмах до духовних властей мається вживати: „До гр.-кат. Митрополичого Ординаріату“, „До гр.-кат. Митрополичої Консистерії“, „До гр.-кат. Деканату“, „До гр.-кат. Уряду парохіяльного.“

До світських властей, до яких всі письма від Духовенства мусять переходити через духовні власти, мається їх урядово титулувати: „До Міністерства (Освіти, Справедливости і т. д.) в ...“, „До Воевідства в ...“, „До Староства в ...“, „До Виділу самоврядування в ...“.

Про судове заступство церковей і парохій.

По причині знесення обовязку судового заступства через генеральну прокураторію інституцій церковних (розпорядження Ради Міністрів з 16. XII. 1925), Митр. Консисторія подає до відома урядів парохіяльних слідуючі загальні уваги про судове заступство Церковей, прихोждь і церковних фондаций:

Дотеперішнє заступство через ген. прокураторію перед судами справ церковних інституцій, відносилося лише до корінного майна тих інституцій: не підлягали заступству прокураторії їхні біжучі доходи; фондациі церковні і т. д. заступала прокураторія (і правдопо-бно далше буде заступати) лише до їх уконституування, а цілком не заступала в послідних часах записів на богослужебні фундації. Справи провізоріяльні лишала до заступства самим інтересованим парохам (декрет надв. канцелярії з 1844 р.), уділяючи однак їм радо правних порад і формулярів скарг і т. д.

Важною агендою прокураторії були ґрунтові спори (віндікації, негаторії, спростовання границь), спори о побір дерева, вільне мливно, інтервенція в справах спадкових (заступство побожних записів на церкви, дзвони і т. д., інтабуляція записаних на церков ґрунтів, процеси о ті записи, оцінювання контрактів церковних і парохіяльних т. д.).

Важною для інституцій церковних була та обставина, що всі ті справи переводила прокураторія безплатно і у всіх тих справах були інституції церковні вільні від всіх стемплевих оплат і що прокураторія послугувалася перед повітовими судами на провінції заступством скарбових або судових урядників, що незвичайно обнижувало кошта процесу.

По заключенню конкордату, відпав надзір держави над майном Церкви, а також устав інтерес держави в уділюванню Церкві правної поради. Многі уряди парох. запитують, хто має тепер обовязок заступати перед судом церковні інституції.

Арт 16 конкордату постановляє: „всі польські (т. є положені в Польщі без ріжниці обряду — католицькі) особи церковні і законні мають згідно з приписами загально обовязуючих законів право набування, відступлення, посідання і завідування згідно з правом канонічним своїм майном движимим і недвижимим, як рівнож право ставати перед усіми інстанціями для оборони своїх цивільних прав“.

1) Від тепер заступає отже на зверх так Церков як і парохію дотичний парох, він є тепер також легітимований до заступства перед судами Церкви і парохії і не потребує — за виїмком алієнації чи заміни дібр — в тій ціли жадної дальшої легітимації або делегації, при чім належить памятати, що на внї т. є у відношенню до власти духовної винен парох пристосуватися до приписів канонічного права, як се виразно застерігає вище наведений артикул 16. Конкордату.

2) Особливу увагу звертається на постанову канону 1526, котрий постановляє, що душпастирі не повинні зачинати і провадити іменем Церкви спору, без попередного позволення Владики, даного на письмі або коли справа нагла, по крайній мірі Декана, котрий сейчас обовязаний повідомити Владику про дане позволення. Ся постанова говорить про чинні спори, в котрих Церков згл. парохія виступає яко позиваючий. В спорах пасивних, де Церков згл. парохія зістала пізвана, позволення Владики до спору булоби безпредметове, тому, що пізваний мусить боронитися, бо в противнім разі т. є в разі неявленняся

пізваного на розправі, запавби проти нього заочний вирок. В случаях отже, де Церков або парохія є пізвані, мусить властивий парох або завідатель на всіх розправах стисло перед визначеною гвдиною явитися і піднятися оборони пізваного. В кождім однак спорі повинен уряд парохіяльний — безпроволочно повідомити Митр. Консисторію, здати їй докладне справоздання про перебіг розправ, як се дотепер діялося в відношенню до прокураторії.

3) Подібно як дотепер чинила се прокураторія в своїх делегаціях до спору, виставлюваних інтересованим парохам, так само Митр. Ординаріят яко зверхна власть застерігає собі від хвилі оголошення усіх угод, які іменем Церквей і парохій заключеноби в суді чи то в справах спірних (процесах), чи то в справах неспірних (спадкових, спростовання границь і т. д.) і постановляє, щоби судові заступники церковних інституцій у всіх таких угодах виразно жадали заміщення в угоді клявзулі, що важність заключеної угоди залежить від затвердження її через Митр. Ординаріят у Львові.

4) При тім пригадується, що і позасудові акти, котрі переступають цілє і спосіб порядочного завідування суть після канону 1527 без попереднього позволення або затвердження через Владику неважними; особливо вимагане є таке затвердження для актів позбування чи заміни річей церковних і приходських, а в першій мірі корінного майна сих інституцій.

Заступство судове Церквей і парохій є від тепер не лише правом але також обовязком оо. парохів і осіб, котрим Ординаріят поручив завідування даної парохії, ніяк не можна вимовитися від заступства тим, що парох згл. завідатель не має фондів на провадження спору, який Митр. Ординаріят узнає за конечний, особливо не вільно ухилитися оборони Церкви і парохії в разі запізвання їх перед судом.

5) Оскільки спір не представляє видів виграння, то Митр. Ординаріят на внесення пароха чи завідателя позволить на узнання права противної сторони, або згодиться на закючення угоди — ніяк одначе не може з гори згодитися, щоби Церков або парохія позістала без правної опіки і оборони длятого лише, що процес може много коштувати.

6) З огляду на се, що провадження спорів вимагає правничих відомостей так, що в многих случаях не буде можна обійтися без помочи адвоката, а передовсім у всіх спорах перед трибуналом, де заступство адвоката є примусовим, буде провадження спорів тепер кошовніше.

Конечні кошти на ведення спорів для Церкви належить покривати з церковної скарбони, кошта спорів парохій мусять як і дотепер це було покривати самі парохии згл. завідателі.

7) У всіх питаннях правно судових, особливо в теперішних справах, де можна обійтися без адвоката, можуть уряди парохіяльні звертатися до Митр. Консисторії о раду і вказівки.

Ч. 1575|290|МЦ. Аренда ерекціональних ґрунтів у вакуючих парохіях.

Після обовязуючих законів по заключенню конкордату, аренда ерекц. ґрунтів у вакуючих парохіях належить до Митр. Ординаріату. В звязи з тим, подається до відома Духовенства слідуючі постанови:

1. В біжучім 1926 р. можна взяти в аренду ерекц. ґрунт у вакуючих парохіях на протяг часу від 31. 3. до 31. 8. 1926. з тим, що збір деяких плодів (осінних) може наступити і по тім речинци.

2. В осени 1926 р. можна буде винаймити ґрунт на протяг року вже 1. 8. з тим, що віддання в посідання наступить по зібранню плодів через попередних арендаторів.

3. В парохіях, в котрих лишилася вдова або сироти в першому році по смерті священика винаймється весь ґрунт вдові і місцевому завідателеви по половині так, що збором з кожної парцелі будуть вони в осени ділитися на половину. З засіяного поля озиминою в осени минушого року, половина припадає тому, хто засіяв, а друга половина лишається до поділу між винаймаючих: вдову і місцевого завідателя.

4. Коли місцевий завідатель не внесе оферти на винайм, може по-лишена вдова або сироти винаймити ерекц. ґрунт в цілості.

5. Ціну викличну аренди усталить Деканальна Рада відповідно до місцевих цін і обставин і предложить Епархіяльній Раді до затвердження.

6. З контракту аренди є виняті: мешкання, господарські будинки, огорог, сад і ліс. Дім, будинки, сад і огорог уживати мають спільно місцевий завідатель і вдова. На вируб дерева з ліса на не о б х і д н у п о т р е б у опалення мешкання мусять мати так завідатель, як і вдова письмєнне позволення Деканальної Ради, яка предложить його Епархіяльній Раді до затвердження.

7. Опал зі сервітуту ділиться на місяці і уживають його по половині місячної пайки завідатель і вдова до часу обсади парохії сталим парохом.

8. В вакуючих парохіях, де нема місцевого завідателя ані вдови, виключається з під аренди дім, будинки, огорог і сад і позиставляється огорог і сад завідателеви екс. до уживання, а дім і будинки під нагляд з тим, що за їх цілість відповідає.

9. За всякі ушкодження в коріннім маєтку, як в мешканню, будинках, огородах, садах, огородженнях, відповідають беручі в аренду після цивільного закона.

10. По сконстатованню заподіяної шкоди завідателем або вдовою і по усталенню її висоти через Деканальну Раду, за ореченням прибраних записяжених місцевих знатоків, наложить Митр. Ординаріят на беручих в аренду обовязок покриття цієї шкоди в цілості і стягне їм з місячних поборів в ратах не перевисшаючих $\frac{1}{5}$ поборів.

11. Завідателі мають обовязок подбати, щоби будинки були за-асекуровані від огню і щоби премія була на час заплачена.

12. Подається взорець контрактів аренди, після котрих мається їх списувати з беручими в аренду. До винайму іменем Ординаріату уповажнюється Деканальну Раду, іменем котрої контракт підписує о. Декан і предкладає його Епархіяльній Раді до затвердження.

13. Податки і всякі данини платять беручі в аренду.

14. Рік економічний числиться від тепер від 1. 8. до 31. 7. сліду-ючого року.

Контракт аренди,

який дня нинішного між гр.-кат. приходством в..... ділаючим через о..... гр. кат..... в..... уста-новленого письмом гр. кат. Митр. Ординаріату у Львові з..... ч..... заступника цього на тепер опорожненого приходства, яко да-ючим в аренду з одної, а..... як о беручим в аренду з другої сторони під слідуючими услів'ями заключений зівстав ;

І. Гр. кат. приходство в..... дає отсим темпоралії цього при-ходства, складаючіся з ґрунтів орних, лук, пасовиск, сіножатий, бу-

динків господарських (права побору дерева опалового, вільного млива, проскурного) і т. д. в таких границях, скількості і мір, в яких ~~послед-~~ний бенефіціант їх посідав і уживав і уживати мав право п. (о)..... в аренду на час від..... до..... Від аренди вилучується мешкання в приходським домі, город і сад при тімже, парцелі лісові ч. кат. і парцелі ґрунт. ч. кат. гром. кат.

II. Чинш аренди. який п. (о.)..... винен заплатити впрост до рук гр. кат. Митр. Ординаріату у Львові, установляють сторони згідно на квоту..... т. є словами..... до-лярів півн. амер. за (один рік) цілий час аренди, умовлений в уст. першим.

Половину цього чиншу заплатив беручий в аренду при підписанню цього контракту, а другу половину чиншу т. є квоту..... сло-вами..... долярів амер. зобов'язується беручий в аренду заплатити приходству в..... до рук гр. кат. Митр. Орд. у Львові найпізнійше до дня..... р.....

В разі незаплатення цієї квоти в умовленім речинці буде винен беручий в аренду заплатити приходству також законні відсотки про-волоки від дня платності до дня дійсної заплати.

Заразом годиться беручий в аренду о..... на те, щоби в разі незаплатення через нього чиншу аренди в умовленім дні, гр. кат. Ординаріат обернув належні йому службові побори на покриття чиншу, що не увільняє однак о..... від обов'язку безпроводочної заплати чиншу.

III. Тому що заплата половини умовленого чиншу уже наступила, віддає гр.-кат. приходство предмет аренди п. (о.) в арендне посідання. — Віддане в аренду ~~последує~~ ричалтово. Приходство не відповідає за евентуальні шкоди, ~~еслиби~~ беручий в аренду поніс в на-слідок неурожаю, непогоди, пожежі, війни або інших елементарних бід, ані також не ручить за жадну рубрику доходів так, що беручий в аренду не може в жаднім случаю підносити жадних претенсій о ви-нагороду або о зниження або опуст чиншу аренди.

IV. Беручий в аренду не є управнений предмету аренди віддавати в підаренду або на т. зв. спілку без виразного зіволення гр.-кат. Ми-трополитичого Ординаріату у Львові.

V. Соломи і навозу, випродукованих на предметі аренди, не вільно беручому в аренду під жадним позором ані вивозити ані спродавати. Навіз має бути ужитий до ґноєння ерекц. поля, околоту на покриття ушкоджених дахів арендованих господарських будинків.

За вивезену або спродану соломі зобов'язаний беручий в аренду звернути подвійну торгіву ціну, котру вільно гр.-кат. Ординаріа-тови потрутити з місячних службових поборів о. беручого в аренду.

VI. Беручий в аренду зобов'язаний дбати о удержання будинків мешкальних і господарських, мостів, огорожень і плотів предмету аренди в стані як їх описано в долученім до цього контракту, підписа-нім через обі сторони інвентарю. Менші напрямки має він сам власним коштом переводити, о потребі більших направок має він по-відомити Митр. Ординаріат.

VII. Надзір над предметом аренди виконує з рамени Ординаріату Деканальна Рада, котра має особлившу увагу звертати на те, щоби беручий в аренду перестерігав обов'язків з уст. VI. і щоби не витинав і не ушкоджував дерев овочевих і інших. Беручий в аренду винен примінюватися до вказівок Деканальної Ради і занехати чинностей, які шкодять предметови аренди.

VIII. Беручий в аренду п. (о.) поносить податки ґрунтові і громадські від предмету аренди з власних фондів. Рівнож поносить він тягар кватерунку військового і підвід і всі тягарі громадські.

IX. Беручий в аренду п. (о.) є обов'язаний старанно повздержувати всякі вдирання чужих осіб в права і посідання приходства і в разі такого порушення посідання внести в уставовім речинці до 60 днів против нарушаючому скаргу провізоріяльну; надто обов'язаний він о кождім порушенню прав і посідання приходства завітати Ординаріят.

X. Аренда заклучується стисло на означений в уступі I. час, ґасне безусловно дня і не може без виразної писемної згоди Ординаріяту у Львові продовжитися, супроти чого обі сторони виключають мовчуче продовження аренди; всі предмети аренди має п. (о.) віддати в посідання приходства найпізнійше послідного дня аренди до рук заступника приходства. Еслиби в тім дни беручий аренду предмету аренди не віддав приходству, уповажняє він отсим уже тепер ґр.-кат. приходство до обняття цілого предмету аренди в тім дни то є в посідання, що однак не виключає, що приходство може проти нього внести відповідні кроки судові о віддання предмету аренди.

XI. Всі кошта спорядження цього контракту і належитість правну від контракту поносить виключно беручий в аренду.

XII. Сторони зрікаються права наставання на важність цього контракту з якої будь причини, особливож з причини покривдження понад половину вартости.

В доказ чого підписи сторін.

..... дня 192... р.

Ч. 1564|109|РД.

Уділювання відпустів.

Тому, що в 1925 р. з огляду на Святий Рік було здержане уділювання відпустів для церков поза Римом пригадується, що в 1926. р. вже можна просити о відпустити і улривілейовані престולי.

Ч. 1436|96|РД.

Розрішення від посту.

Митрополичий Ординаріят, узгляднюючи теперішні обставини, уділює всім оо. парохам і завідателям власть розрішати своїх парохіян в поодиноких випадках із відповідно важних причин, як недуга, неміч, убожество, тяжка праця, від посту на час св. Чотиридесятниці, звизаючи рівночасно всіх оо. Духовних, щоби вони у проповідях зазначували велике і глибоке реліґійне й аскетичне значіння посту, який в теперішніх часах є в багатьох випадках без причин нехтований і порушуваний

Ч. 677/Дя.

Роківщина дяків.

Поручається отсим всім парохіяльним урядам, щоби в проповіді пригадали вірним обов'язок складання роковщини для дяка і в порозумінню з місцевими чинниками назначили час, в якім дяк отсю роковщину буде на селі збирати.

Ч. 1271|150|М.

Вишування метрики.

Сирота Кароль Баран, син незаконний Марії Баран, родом з Підпечар, уроджений около 1917 р., не має метрики хрещення. Парохіяльні Уряди в тут. Архидієцезії переглянуть книги метрикальні і в разі віднайдення цієї метрики, відішлють до Староства в Товмачі до ч. Стар. 2973|26 з 16. II., а про віднайдення метрики повідомлять Митр. Консист. з покликом на ч. 1271|150|М.

ЗАМКНЕННЯ РАХУНКІВ

Запомогового фонду вів і сиріт по гр. кат. Священиках Львівської АЕпархії за 1925 р.

А) ДИСПОЗИЦІЙНИЙ ФОНД.

Доходи	зл.	гр.	зл.	гр.	Видатки	зл.	гр.	зл.	гр.
Сальдо з р. 1924.			3,484	91	Звичайна підмога вдовцям в р. 1925 (370 осіб)			11,026	30
Добродії			734	—	Надзвичайна підмога (33 осіб)	880	—		
% і провізії			192	21	Зачети на р. 1926. (45 осіб)	965	—	12,871	30
Звичайний річний даток від духовенства (400 свящ.)	12,087	04			Канцеляр. видатки			31	35
Даток при інституції	908	50			Платня протоколіста за 1925.			288	09
Даток за увільнення від конкурсу	130	—			Сторна			161	28
Даток при прийнятті до АЕп.	43	—	13,168	54	Сальдо на р. 1926.			4,488	14
Даток при рукоположенню			280	50				17,840	16
			17,840	16					

Б) ОСНОВНИЙ ФОНД*).

Доходи	зл.	гр.	зл.	гр.	Видатки	зл.	гр.	зл.	гр.
Сальдо з 1924 р.			750	21	Сальдо на р. 1926			750	20
					Відписання здеволюованої австр. воєнної позиції			01	01
			750	21					

о. Т. Войнаровський
предсідник

о. Євген Гаврилюк
контрольєр

о. Мих. Яцковський
касієр В. С. Ф.

БІЛАНС ЗАПОМОГОВОГО ФОНДУ:

Чинний стан	зл.	гр.	Довжний стан	зл.	гр.
Готівка в касі	847	61	Диспозиційний фонд	4,488	14
Чек конта ч. 1526276	775	53	Основний фонд	750	20
Позички на реверси (бони)	438	—			
Готівка в доларах (268*27, дол. а 5.20)	1,395	—			
Готівка в доларах (172 дол. а 6.—)	1,032	—			
Основний фонд після стану з р. 1925	750	20			
	5,238	34		5,238	34

*). Основний фонд переходується в доларах так, що правдиву його вартість можна знати, як почислимо 150 дол. по деннім курсі.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

Стан диспозиційного фонду з кінцем 1925 р.	—	4,488-14 зл.
" " " " " " " "	1924 р.	— 3,464-91 "
" " " " " " " "	Сей фонд збільшився о	— 1,023*23 зл.
Стан основного фонду з кінцем 1925 р.	—	750-20 зл.
" " " " " " " "	1924 р.	— 750*21 "
" " " " " " " "	Сей фонд зменшився о	— —01 зл.
Отже цілий фонд збільшився о	—	1,023*22 зл.

Львів, дня 31. грудня 1925.

Ч. 10 орд.

Х Р О Н І К А.

Крилошанські відзнаки отримали:

о. Баричко Мих., парох в Ширці, о. Щуровский, парох в Марковій, о. Цегельський Евген, парох в Янові, о. Семчишин Дмитро, сотр. архик. у Львові, о. Бучацький Олександр, катихит у Львові, о. Підгородецький Людвик, парох Солонки, о. Кіжик Петро, парох в Лубянках, о. Березинський Іван, пар. в Переволочній, о. Височанський Роман, сотр. в Стрию, о. Довгий Яків, пар. в Ходорові, о. Калинович Сильвестер, пар. в Буську, о. Курчаба Іван, пар. в Вирові, о. Прокопович Мик., пар. в Юнашкові, о. Дикий Йосиф, пар. в Мартинові, о. Гарух Петро, пар. в Незнанові, о. Яримович Йосиф, пар. в Настасові, о. Заверуха Іван, пар. в Жукові, о. Кочій Лев, пар. в Березовиці вел., о. Луцишин Іван, пар. в Осталовичах, о. Балюта Мартин, пар. в Ясеніві, о. Іванчук Семен, пар. в Козові, о. Лотоцький Корнилій, пар. в Литвинові, о. Павула Василь, пар. в Смільні, о. Онуферко Антін, пар. в Кривім, о. Зазуляк Іван, пар. в Рожиськах, о. Охримович Богдан, пар. в Завадові, о. Романовський Дмитро, пар. в Дмитрію, о. Кордуба Петро, парох в Містках. Ч. 4349/25 о. Роман Охримович, парох Вороцова.

Іменування:

Ч. 139: о. д-р Йосиф Сліпий, проф. св. Богослов'я у Львові, ректором Духовної Семинарії у Львові. — Ч. 139: о. д-р Василь Лаба, проф. релігії в гімн. у Львові, місторектором Дух. Семинарії у Львові. — Ч. 139: о. д-р Василь Василик і о. Олександр Малиновський, префектами Дух. Семинарії у Львові. — Ч. 7972: о. Климентій Слюзар, парох в Сущині, Деканом Микулинецького дек. Ч. 7207/25: Нотаром Митр. Суду церк. іменованій о. Ціцькевич, Іван реєстрант.

Канонічну інституцію одержали: Ч. 7950: о. Зенон Каленюк на Розгірче, дек. Любінецьк. — Ч. 7320: о. Юліян Фіцалович на Німшин, дек. Галицького. — Ч. 872: о. Іван Сухаровський на Тисів, дек. Болехівського.

Душпастирські посади отримали: Ч. 547: о. Юліян Ших, парох в Довгім Перем. Епархії, екс. зав. в Сопоті. — Ч. 739: о. Петро Гарасимів, екс. зав. в Висоцьку, дек. Брідського. — Ч. 418: о. Теодор Лішинський, зав. в Мшанці, дек. Озірянськ. — Ч. 235: о. Николай Цегельський, прив. сотр. з прав. управи в Висипівцях, дек. Зборівськ. — Ч. 275: о. Йосиф Мицак, екс. зав. в Стремільчу, дек. Лопатинськ. — Ч. 858: о. Ігнатій Козак, завідат. в Корчині, дек. Скільського. — Ч. 223: о. Михайло Лада, сотр. при Архикат. Храмі св. Юра у Львові. — Ч. 209: Монастир ОО. Студитів в Уневі завід. в Уневі. — Ч. 7889: о. Ференц Михайло, екс. зав. в Дашаві. — Ч. 7628: о. Михайло Мартинюк, прив. сотр. в Бірках вел. — Ч. 7862: о. Василь Максимець, прив. сотр. в Журові, дек. Бурштинськ. — Ч. 7781: о. Филип Чолій, екс. зав. в Котузові, дек. Зарваницького.

Ч. 462: о. Михайло Лада, сотр. при Архикат. храмі св. Юра у Львові, референтом справ супружних.

Увільнення від конк. іспиту отримали: Ч. 397: о. Іван Костельний, на 6 літ. — Ч. 314: о. Климентій Слюзар, на 6 літ. — Ч. 7001: о. Маріян Волошинський, на 6 літ. — Ч. 96: о. Николай Бобиляк, на 6 літ. — Ч. 234: о. Юрій Колодій продовження попер. іспиту до кінця 1926 р.

Душпастирські посади отримали:

Ч. 1008: о. Яценків Володимир на Клепарові, дек. Львівськ. — Ч. 1128: о. Старух Микола, завід. в Коростові, дек. Скільськ. — Ч. 13:

о. Височанський Роман, сотр. 1. в Стрию. — Ч. 1113: о. Яструбецький Григорій, сотр. в Лубянках вижних. — Ч. 1006: о. Масяк Степан, завід. в Оравчику, дек. Скільськ. — Ч. 1009: о. Служинський Микола, сотр. в Довгій Калуськ. — Ч. 1005: о. Бурак Микола, зав. в Пліснях, дек. Зборів. — Ч. 1112: о. Литвин Богдан, сотр. в Долині, дек. Долинського. — Ч. 1110: Кіржецький Степан, сотр. в Вістовій, дек. Калуського. — Ч. 1107: о. Ганас Роман, сотр. в Глинянах Заст. — Ч. 1111: о. Ворона Омелян, в Свіржи, дек. Перемишлянськ. — Ч. 1355: о. Познаховський Володимир, зав. в Краснім, дек. Буськ. — Ч. 2352: о. Городецький Степан, прив. сотр. в Стинаві, дек. Любінецького. — Ч. 466: о. Мудрий Йосиф, зав. в Хашованю, дек. Тухлянськ. — Ч. 1320: о. Луцишин Іван, ехс. зав. в Бруховичах, дек. Перемишлянського. — Ч. 1356: о. Пайкуш Іван, прив. сотр. на 3 місяці в Сороках, дек. Яричівського — Ч. 1356: о. Содомора Миколай, в Яричові стар., дек. Яричівск. — Ч. 1236: о. Цегельський Антін, зав. в Кутищу, дек. Залоз. — Ч. 1270: о. Костирка Антін, зав. в Грабівці, дек. Калуськ. — Ч. 1390: о. Павлович Зиновій, прив. сотр. в Кієвці, дек. Жидачівського. — Ч. 1129: о. Кінаш Іван, зав. в Стремільчу, дек. Лопатинського.

Канонічну інституцію отримали:

Ч. 1311: о. Лабай Михайло на Убинє, дек. Миятинського. — Ч. 1182: о. Струмінський Михайло на Берлін, дек. Брідського. — Ч. 1477: о. Мінко Петро на Дмитрів, дек. Радехівського. — Ч. 1411: о. Яримович Йосиф на Настасів, дек. Микулинецького. — Ч. 1309: о. Куницький Корнило на Шумляни, дек. Підгаєцького. —

Ординовані:

Служинський Микола, Яценків Володимир, Бурак Микола, Павлович Зиновій, Ружицький Іван, Масяк Стефан, Ворона Омелян. Ганас Роман, Кіржецький Степан, Литвин Богдан, Яструбецький Григорій, Городецький Степан, Мудрий Осип, Пакуш Іван, Содомора Микола і Малий Юрій.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 7860: Іван Москва, пров. церк. в Ожидові. — Ч. 7033: Парохіяни в Стрілкові, дек. Бобрецького. — Ч. 7545: Теодор Козак, дир. копальні нафти з Гірного. — Ч. 7978: Михайло Яремко, парохіяннин з Августівки. Ч. 7556: Яким Стецко, нач. гром. в Поршні.

Місію до навчання релігії отримали:

Ч. 7672: Олена Зубрицька в Ялинковатім. — Ч. 7311: Олександр Попадюк, упр. школи в Сердиці. — Ч. 7351: Юліян Юрик в Дроговижі, укінч богосл. — Ч. 7310: Стефанія Литвинівна, учит. в Супранівці і Антін Гардіаш, учит. в Росоховатці, дек. Новосільського. — Ч. 388: Йосиф Мончук, учит. в Бордуляках. — Ч. 7312: Ілля Прокопів, упр. школи в Тужилкові. — Ч. 360: о. Йосиф Райх в Сороцьку. — Ч. 7754: Теодор Чаниж, ук. богосл. в Сваричеві. — Ч. 24: Богдан Личковський, учит. в Гутиску турянськ. — Ч. 7983: о. Іван Любінецький з Качанівки в Іванівці. — Ч. 7848: Марія Кучиківна, уч. в Качім Куті. — Ч. 7112: о. Михайло Власенко в Корчині шлях. — Ч. 2: Ілля Курман, абс. інституту св. йосафата, в Жидовичах. — Ч. 339: Ілля Бобиляк, ук. огослов в Куровичах. — Ч. 326: Омелян Ваврик в Підкамені і Паликоровах.

Ординаріятським шк. Комісарем Новосельськ. деканату іменований: Ч. 448. о. Лев Юрчинський, парох в Гушанках.

Ч. 1543/307 Л. Конкурс на опорожнені парохії з реч.
31. мая 1926 р.

1. Висоцько, дек. Блідського. 2. Ражнів, дек. Блідського. 3. Суходоли, дек. Блідського. 4. Шнирів, дек. Блідського. 5. Перевозець, дек. Войнилівського. 6. Полоничі, дек. Глинянського. 7. Ілеме, дек. Долинського. 8. Лолин, дек. Долинського. 9. Сенечів, дек. Долинського. 10. Баличі підгірні, дек. Журавенського. 11. Вертелка, дек. Залозецького. 12. Кутище, дек. Залозецького. 13. Заруде, дек. Зборівського. 14. Плісняни, дек. Зборівського. 15. Грабівка, дек. Калуського. 16) Стремільче, дек. Лопатинського. 17. Лукавиця нижня, дек. Любінецького. 18) Якимів, дек. Милятинського. 19. Пальчинці, дек. Новосельського. 20. Шили, дек. Новосельського. 21. Гарбузів, дек. Оліївського. 22. Манаїв, дек. Оліївського. 23. Тростянець, дек. Оліївського. 24. Лещівка, дек. Перегінсько. 25. Вільхівка, дек. Перегінсько. 26. Сливки, дек. Перегінсько. 27. Панасівка, дек. Підкаменецького. 28. Пеняки, дек. Підкаменецького. 29. Чепелі, дек. Підкаменецького. 30. Рівня, дек. Новожнітівського. 31. Гребенів, дек. Скільського. 32. Козьова, дек. Скільського. 33. Коростів, дек. Скільського. 34. Сопіт, дек. Скільського. 35. Ямельниця, дек. Скільського. 36. Корчин, дек. Скільського. 37. Оравчик, дек. Скільського. 38. Смерже, дек. Тухлянського. 39. Хашованя, дек. Тухлянського. 40. Ялинковате, дек. Тухлянського. 41. Луня, дек. Унівського. 42. Виписки, дек. Унівського. 43. Яхторів, дек. Унівського. 44. Мшанець, дек. Озірянського. 45. Суходіл, дек. Перегінського. 46. Труханів, дек. Любінецького. 47. Гуменець, дек. Щирецького. 48. Білківні, дек. Озірянського. 49. Утіховичі, дек. Перемишлянського. 50. Насташин, дек. Бурштинського. 51. Бруховичі, дек. Перемишлянського. 52. Дашава, дек. Стрийського. 53. Воля Вел. дек. Николаївського. 54. Красне, дек. Буського. 55. Перепельники, дек. Оліївського. 56. Плаве, дек. Тухл. 57. Тростянець, дек. Береж.

о. Дригинич Зиновій, парох Дашави, помер 25 грудня 1925 р.
о. Лотоцький Анастасій, поч. крил., парох в Тростянці, помер
10 березня 1926 року.

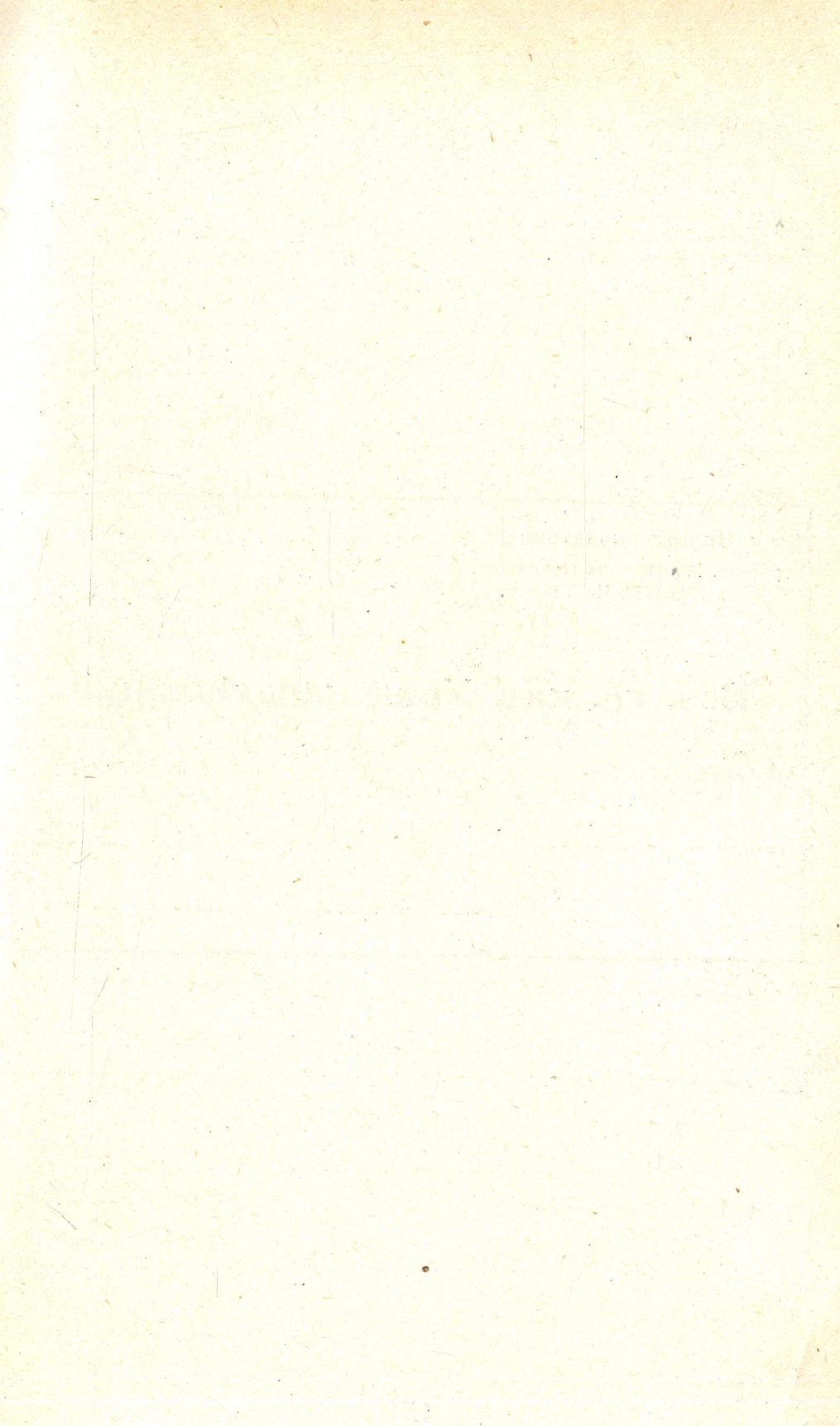
Душі їх поручається молитвам ОО. Собратів.

Львів, дня 15 березня 1926.

Від гр.-кат. Митр. Ординаріату :

о Михайло Яцковський,
канцлер.

о. Александер Бачинський,
ген. вікарій.

Оплата ричалтова

розпор. Міністерства Почт і Тел.
з 25/5 1923, Ч. 2527/V.

Всч. гр. кат. Уряд парохіяльний

в _____

пошта _____

УМОВИ
УМОВИ

УМОВИ
УМОВИ

ЛВІВСЬКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

РІЧНИК XXXIX.

Львів, 15. липня 1926.

Ч. II.

Ч. 29/Орд.

Про установаження свята Господа Нашого Ісуса Христа - Царя.

Окружний лист (Енцикліка) до Пречесних Братів Патріархів, Пралатів, Архієпископів, Єпископів і прочих місцевих Ординарів, котрі мають мир і єдність з Апостольським Престолом: про установаження свята Господа нашого Ісуса Христа-Царя.

Пій XI. Папа

Пречесним Браттям Поздоровлення й Апостольське Благословення.

Памятаємо, як у першому окружному листі, що писали Ми його після обняття Первосвященства до всіх святих Владик, — коли то шукали Ми головних причин тих нещасть, які злягли на рід людський і пригнітають його, — якто в ньому вказали Ми отверто на те, як не тільки тому повинь таких нещасть розливається по світі, що велика сила людей відреклася Ісуса Христа та Його пресвятого закону, і в своїх обичаях та життю, і в устрою родини й держави, — але також, що ніколи не заблисне певна надія на трівкий мир між народами, поки поодинокі люде й цілі держави перечитимуть і відкидати володіння Спасителя Нашого. Тому то й веліли Ми шукати Христового мира в царстві Христовому та й заповіли, що робитимемо це, скільки лиш буде можливо. Сказали Ми: в царстві Христовому, бо нам бачилося, що за ради привернення й уселення мира не мож успішніше працювати, як тільки через обноу володіння Господа Нашого. Веселу надію на краші часи оживили в нас тимчасом ці прямування народів до Христа й Його Церкви, єдиної подательки спасення, які, чи то перший раз знялися, чи далеко живіше розбудилися. Тому також ставало ясным, що для багатьох, котрі погордили найвисшою владою Відкупителя та сталися немов вигнанцями з царства, в щасливу хвилю приготавляється й назріває поворот до належного послуху.

А чи зі всего того, що сталося, що зроблено за один святий рік, так гідного віковичної памяти й споминів, немало прибуло чести й слави для Основника Церкви, Господа й Найвищого Царя? Якеж то велике вражіння викликала в умах і в серцях людей публична вистава святих річей місійних, вказуючи чи то

на те, які труди без устанку поносить Церква, розжаряючи щодня царство Обручника свого на всі землі й острови, навіть найдальші на океані, чи на велике число країн, що їх відважні й непереможні місіонарі приєднали для католицького ймення, чи на решту величезних просторів, що їх треба здобути ще для спасенного й ласкавого володіння Царя Нашого. А далі, які намірення мали всі ті, котрі протягом святого часу під проводом своїх владик чи священників з усіх сторін прибували до св. Городу, як не це, щоби очистити як слід свої душі перед гробами Апостолів і перед Нами визнати, що належать і належати будуть вони до Царства Христового! А Царство це Спасителя Нашого в новім сьвітлі заяснило тоді, коли Ми для шістьох ісповідників і дів, провіривши хвалу їхніх визначних чеснот, вирішили почесьть святих небесних. О скільки то радості, скільки потіхи влилось у душу Нашу, коли то в величавім храмі св. Петра після проголошення нашого рішення силенна сила вірних серед слів подяки закликала: „Т и Ц а р с л а в и, Х р и с т е!“ Бо тоді, коли люди й держави відчужились від Бога, та через розбурхане полумя ненависти і межусобні заворушення летять у пропасть й загибель, тоді Церква Божа безупину обділяє рід людський кормом духовного життя, родить і кормить для Христа одно по однім святе покоління мужів і жінок, а Він не перестає до вічного щастя небесного царства покликувати тих, котрих в земнім царстві мав за вірних і послухних підданих. Коли до цього на великий ювілей припала тисячшістьсотлітня річниця Никейського Собору, тим радніше веліли Ми святкувати цю вікову подію й самі обходили Ми її в Ватиканській Базиліці — тому, що собор цей вирішив і поставив як католицьку правду віри єдиносущність Однорідного Сина з Отцем, а вкладаючи в своє правило віри, цебто в символ слова: „ц а р с т в у Й о г о не б у д е к і н ц я“, потвердив царську достойність Христа.

Колиж так Святий рік цей не одну мав нагоду до з'ясування Христового Царства, очевидно вчинимо річ перш за все відповідну Апостольському урядови, коли прихилимось до прохань великого числа Отців Кардиналів, Єпископів і вірних, що їх звернено до нас чи то по единці, чи то збірно, та закінчимо якраз цей рік введенням у церковне богослуження осібного свята Г. Н. Ісуса Христа - Царя. А так мила нам ця справа, що бажаємо про неї кілька слів промовити до Вас Пречесні Браття. Опісля вже ваша річ буде все те, що скажемо про почесьть для Христа-Царя, так приступно подати до всенароднього відома й розуміння, щоби зі щорічного обходження свята, яке бажаємо установити, вийшли й плили на будуче багаті користи.

Від давна вже стало загальним звичаєм, що в переноснім значінні слова називаємо Христа Царем за ради найвищого ступеня досконалости, на якому стоїть Він понад усі сотворіння й перевищає їх. Таким чином кажемо, що царює Він над людськими умами, не своєю бистротою розуму і шириною свого знання, як радше цим, що Він Сам є Правда й доперва люди мусять від Нього черпати й послухно приймати правду; царює Він також над людською волею не тільки тим,

що в Ньому відповідає святості волі Божої в повній повні не-порочність і підлеглість волі людської, але також своїм впливом понукою підчиняє Він під нашу вільну волю те, чим запалюємось ми до всяких найблагородніших учинків. Нарешті узнаємо Христа Царем сердець за ради Його любови висшої над розум¹⁾, ласкавості та добрости, якими душі до Себе притягає. Бо всі народи ніколи так дуже не любили нікого, як Ісуса, ані не любитимуть по будучі віки. Але, як ближше підійти до річі, кожний ясно бачить, що належиться Христові, як людині признати імня і владу царя, а то у властивім значінню слова. Бож годі що инше казати, як тільки це, що Він як людина одержав від Отця владу і честь і царство²⁾; — тому, що Боже Слово, котре має тусаму сущність з Отцем, все мусить мати з Отцем спільне, а тимсамим якраз оце найвище та безграничне володіння над усім сотворінням.

Чи не читаємо тут і там у св. Письмі, що Христос є Царем? Про Нього то говориться, що він володар, котрий народиться від Якова³⁾, котрого постановив Отець царем над Сіоном, горою святою Його й одержить Він народи як спадщину свою й як посілість свою грانیці землі⁴⁾; а весільна пісня котра під видом і подобою найбогатшого і найможнішого царя величала правдивого царя над Ізраїлем, того, що мав прийти, ось які має слова: Престіл Твій, Боже, по вік вічний; жезло протесте, жезло царства Твого⁵⁾. Поминаючи чимало слів того роду, на иншому місці, немов для яснішого змалювання Христових черт, пророкувалось, що царство Його не обмежене ніякими границями, збагатіє дарами справедливості й мира: Настане за днів Його правда й багатий мир... І заволодіє Він від моря до моря; і від ріки аж пограниці світу⁶⁾. Із цим лучаться вельми чисельні вішунання пророків, а перш за все оце добре знане пророцтво Ісаїєве: Диття родилось нам, Син і дано Його нам і спочила влада на рамені Його, і назветься імня Його Чудовий, праведник, Бог, кріпкий, Отець прийдешнього віку, князь мирний. Примножитьься Його па-нування й мирові Його не буде кінця-краю: засяде Він на престолі Давидовім і над царством його: щоб утвердити й скріпити його судом і справедливістю від тепер аж по вік.⁷⁾ А вжеж не инакшими ніж Ісаїя, словами вішують і другі пророки, як Єремія, котрий пророкує про праведну парість що виросте з пня Давидового; син цей Давидів царюватиме як цар і буде мудрий і судитиме на землі⁸⁾; та

¹⁾ Єф. 3, 19.

²⁾ Дан 7, 13—14.

³⁾ Чис. 24, 19.

⁴⁾ Пс. 2.

⁵⁾ Пс. 44.

⁶⁾ Пс. 71.

⁷⁾ Іс. 9, 6—7.

⁸⁾ Єр. 23, 5.

як Даниїл, котрий віщує про царство, котре Бог небесний настановить, а воно по віки не розпадеться... стояти ме до віку⁹⁾, а зараз потім додає: Бачив я в сні нічю, як ото на хмарах небесних ішов немов людський син і підійшов аж до Старого днями й привели Його перед Нього. І віддано Йому владу й честь і царство і всі народи, племена й мови служитимуть Йому, влада Його, влада вічна, яка ніколи не минеться й царство Його не розпадеться¹⁰⁾. А того пророцтва Захарії, про Царя лагідного, котрий сівши на осли й на жеребця підяремної як праведний і спаситель¹¹⁾, прийде в Єрусалим серед радости народу, чи не признали й не потвердили святі євангелисти як таке пророцтво, котре справдилось?

Зрештою, тасама наука про Христа Царя, якої начерк вказали ми в книгах Старого Завіту, очевидно зі сторінок Нового не зникає, але противно, величаво й ясно в них потверджується. Що до цього, нехай тільки згадаємо про архангельське благовіщення, котре каже Діві, що вона породить сина, якому дасть... Господь Бог престіл Давида вітця його, й запанує він у домі Якова по вік, та царству його не буде кінця¹²⁾. І Христос сам свідчить про своє царство: бо чи то Він в останній своїй промові до народу говорив про нагороди й кари, що їх праведні або осуджені на віки одержать, чи то відповідав римському намісникові на публичне питання, чи не є він царем, чи після воскресення дав апостолам поручення вчити й хрестити всі народи, при відповідній нагоді дав і собі ім'я царя¹³⁾, та явно потвердив, що він є царем¹⁴⁾ і заявив торжественно, що дано Йому всю владу на небі й на землі¹⁵⁾. Що ж иншого означають ці слова, як не велич Його влади й безграничне царство? Так чи мождивуватись, що Цей, котрого Йоан називає князем царів земських¹⁶⁾, той сам, — як то об'явився Він у тому видінню майбутнього, — має на одежі й на бедрі своїм написане: Цар царів і Господь пануючих?¹⁷⁾ Постановив бо Отець Христа наслідником усього¹⁸⁾; має Він панувати, поки на кінці світу не положить усіх ворогів під ноги Бога й Отця¹⁹⁾.

Із цієї загальної науки Святих книг по правді повинно було вийти, щоби католицька Церква, котра є царством Христовим на землі, яке має поширитись між усіх людей і всі краї, в річнім крузі святого богослуження у більшій величній службі приві-

⁹⁾ Дан. 2, 44.

¹⁰⁾ Дан. 7, 13—14.

¹¹⁾ Зах 9, 9.

¹²⁾ Лук. 1, 32—33.

¹³⁾ Мат. 25, 31—40.

¹⁴⁾ Йо. 18, 37.

¹⁵⁾ Мат. 28, 18.

¹⁶⁾ Об. 1, 5.

¹⁷⁾ Об. 19, 16.

¹⁸⁾ Євр. 1, 1.

¹⁹⁾ I. Кор. 15, 25.

тала свого Творця й основника як Царя, й Господа й Царя царів. Ці ознаки почесні, які звенять одною й тою самою хвалою в чудовій різноманітності звуків, як виражала вона в старовинних співах псалмів і давніх требниках, так і тепер уживає в публичних молитвах і безкровній Жертві, що їх приносить вона що дня Божій Величності. А в цій віковичній хвалі Христа Царя ясно видно прекрасну зграйність наших і східних обрядів, так що й в цій справі має значіння правило: закон молитви становить закон вірування.

А на якій підставі ґрунтується це достоїнство й влада Господа нашого, влучно завважує Кирил Александрівський: Скажу одним словом, має Він владу над усім сотворінням не силою загарбану, ані звідки индс взяту, але зі своєї суті й природи²⁰). Цеб то Його верховна влада опирається на цій чудовій одності, яку називають гіпостатичною. Із цього випливає, що Христові яко Богіві не тільки ангели й люде мають честь віддавати, але також, що Його владі яко Людини підлягають і слухають ангели й люде. Це є, що вже на підставі самої гіпостатичної злуки Христос має владу над усім сотворінням. А яка може прийти нам миліша й солодша думка як не ця, що Христос володіє над нами не тільки на підставі права природнього, але також і набутого, цеб то через відкуплення? Нехай усі непамятливі люде пригадають собі, скільки то коштували ми нашого Спасителя: Не тлінним золотом ні сріблом відкуплено вас: ...але дорогоцінною кровю Христа, як непорочного й чистого ягняти²¹). Уже ми не наші, бо Христос купив нас великою ціною²²); навіть тіла наші є членами Христовими²³).

А щоби кількома словами пояснити значіння й силу цієї верховної влади, не треба й казати, що вона полягає на потрібній власті, без якої годі розуміти верховну владу. Вибрані зі святого Письма й згадані свідоцтва про всесвітнє панування наше о Відкупителя більш ніж треба те саме доказують і католицька віра наказує вірувати, що Ісус Христос даний людям і як Відкупитель, на якого мають вони уповати, а рівночасно й як законодавець, якого мають слухати²⁴). А Євангелії не так оповідають, що давав Він закони, як радше ставлять Його перед очі як законодавця: а хто заховувати ме ці закони, про того в різних місцях і різними словами каже Божий Учитель, що такий дасть доказ своєї любові до Його і в любові Його такий зостанеться²⁵). А що Отець надав Ісусові судейську владу, сам Він явно про це каже до Жидів, котрі обжаловували Його за зневаження суботнього відпочинку через чудотворне uzдоровлення хворої людини, ось як: бо не судить нікого

²⁰) До Лук. 10.

²¹) І. Петр. 1, 18—19.

²²) І. Кор. 6, 20.

²³) там же 15.

²⁴) Соб. Трид. Зас. VI. Кан. 21

²⁵) Йо. 14, 15; 15, 10.

Отець, але весь суд здав Він на Сина²⁶⁾). В цьому міститься також, як річ невідлучна від суду, й те, що Він на підставі Свого права може давати людям іще за життя нагороди та кари. Крім цього треба признати Христові й цю власть, яку називають виконною, тому що всім треба слухати Його наказів, а так її оголошено, що на утірних поставлено загрозу кари, від якої ніхто не зможе втекти.

Однак царство це є своєрідне: і духовне і відноситься воно до справ духовних. Дуже ясно вказують на це слова, які навели ми передше із Книг і потверджує це Христос Господь своїм способом поступування. І так при неодній нагоді, коли Жиди, а навіть і самі Апостоли хибно думали, що Мессія добуде волю народові і приверне царство Ізраїльське, перечив Він і збивав їхні марні думки й надії. Коли товпа поклонників, яка оточувала Його, хотіла окликати Його царем, втікає Він і ховається, не хочучи ні цього титулу, ні почести. Перед римським намісником заявляє Він, що царство Його не є з цього світу. Царство це Євангелії так представляють, що люде мають до нього покайням входити, та не зможуть вони в нього увійти інакше, як тільки через віру і хрещення: хоч воно є зверхним обрядом, то однак означає й довершує внутрішнє відродження; протиставиться це царство тільки царству сатани та власті тьми і домагається воно від своїх послідовачів, щоби вони не тільки відвернули свої серця від багатв та світових справ і давали докази добрих обичаїв, були жадні і спрагнені справедливости, але також, що бизреклись самих себе й несли свій хрест. Коли отже Христос і як Відкупитель своєю кровю Церкву купив і як Священик приніс Себе і безнастанно приносить у жертву за гріхи, то хто не бачить, що Він саме царську владу прийняв на Себе і має в Собі характер обох цих урядів? Впрочім, грубо похиблявби той, хто не признававби Христові яко людині власти в яких-небудь горожанських справах, бо Він одержав від Отця таке безграничне право над всіми сотворіннями, що все підлягає Його волі. Та однак, доки жив Він на землі, цілковито здержував Він себе від виконання такої власти і як Сам колись погордив посіданням і дбанням за річи дочасні, так дозволяв Він їх тоді і сьогодні дозволяє їх власникам. Про це є оці прегарні слова: Не відбирає дібр дочасних Цей, хто дає царства небесні²⁷⁾. Таким чином володіння нашого Відкупителя обіймає всіх людей. Відносно до сего радо приймаємо за свої слова безсмертної пам'яті нашого попередника Льва XIII: „Оттак володіння Його обіймає не лиш католицькі народи і також не тільки тих, що обмиті святим хрещенням і, розуміється, правно приналежать до Церкви, хоч хибні гадки звели їх на манівці, або незгода відокремлює їх від благодаті, але обіймає воно також усіх тих, котрі християнської віри не мають, так що поправді в володінню Ісуса Христа зостає цілий людський рід²⁸⁾). Тут рівнож не має ніякого значіння ріжниця поміж одиницями а родинами і суспільностями, бо люде зв'язані зі собою суспільно є не менше під

²⁶⁾ Йо. 5, 22.

²⁷⁾ Гимн: *Crudelis Herodes*, у службі Богоявлення (лат.).

²⁸⁾ Енцикл. *Annum Sacrum* д. 25. мая 1899.

властю Христа, як і одиниці. По правді Той сам є джерелом і личного і спільного спасення: І нема ні в ким іншій спасення, та й нема іншого імени під небом даного людям, в котрім ми мали би спастися²⁹⁾. Один і той сам є Творець добробуту і правдивої щастливості так для поодиноких горожан як і для держави: Бо не звідки инде походить щасття держави, а звідки инде людини, тому що держава не є нічим іншим, як згідною громадою людей³⁰⁾. Нехай отже начальники держав не відказуються ні самі ні через народ оказувати прилюдну честь і обовязок послуху царству Христа, якщо хочуть вони ціло зберегти власну повагу та причинитися до збільшення добробуту батьківщини. Бо до нинішньої хвилі не менше слушно і справедливо дасться віднести те, що писали Ми на початку Нашого Первосвященства про великий упадок поваги права і пошани власті: „Через усунення зі законодавства і держави Бога й Ісуса Христа так — жалувалися Ми — і виведення власті вже не від Бога, але від людей, прийшло до сего, що захитались самі основи власті, бо поминено головну причину, задля якої одні мають право приказувати а другі обовязок слухати. Тим самим конечно мусіла захитатися ціла людська суспільність не маючи вже більше трівкої основи і безпеки³¹⁾).

Як що отже люди і приватно і прилюдно узнають царську власть Христа, тоді нехибно неймовірні благодати сплинуть на кожду горожанську суспільність, як: справедлива свобода, карність і спокій, згода і мир. Бо царська гідність нашого Господа як з одної сторони надає людській повазі володарів і начальників свого роду релігійну санкцію, так з другої ублагороднює вона обовязки й послух горожан. Томуто Апостол Павло, хоч і наказував жінкам і невільникам, щоб перші в своїм мужові, другі в своїм панові шанували Христа, то однак напминав їх, що не як людей їх слухали, але виключно для того, що вони заслупають Христа; бо не годиться, щоби люди відкуплені Христом служили людям: Ви відкуплені дорогою ціною, не будьте невільниками людей³²⁾. Коли володарі і правительства законно вибрані будуть цього свідомі, що вони приказують не так силою свого права, як з поручення і замість Божого царя, то бачить кождий, як свято та мудро будуть вони вживати своєї власті і як дуже вони будуть мати на увазі загальне добро і людську гідність підданих в видаванню й виконуванню законів. Таким чином мирний лад буде процвітати й держатися, бо відпаде всяка причина до ворохобні; бо коли навіть горожанин бачитиме в особі володаря і прочих урядовців держави людей природно собі рівних або й негідних, та заслуговуючих на догану за про яку причину, то проте неспротивиться він їхній владі, коли за тими самими особами бачитиме він образ і повагу Христа Бога і Чоловіка. Шож відноситься до справи згоди і мира, то цілком ясно, що чим дальше поши-

²⁹⁾ Діян. Ап. 4, 12.

³⁰⁾ Св. Августин, лист до Македонії гл. III.

³¹⁾ Енцикл. *Ubi arcano*.

³²⁾ I. До Кор. VII. 23.

риться царство і чим більше належить воно до цілого людського роду, тим більше стають люде свідомими цієї єдності, яка спільно їх лучить. Ся свідомість то відвертає і запобігає частим непорозумінням, то лагодить і зменшує гострість усіх таких непорозумінь. Наколиб царство Христове поправді так обняло всіх, як правно відноситься воно до них, чи можна тоді тратити надію на той мир, що його Цар миротворець приніс на землю; Сей — кажемо, — котрий прийшов все помирити, котрий не прийшов, щоб Йому служено, але щоб послужити і хоч був Він паном усіх, дав Він собою примір покори і її встановив головною заповіддю в злуці з заповіддю любови, котрий крім того сказав: Я рмо мое солодке і тягар мій легкий. Якого щастя можна бажати, якби так і поодинокі люде і родини й держави дали Христові правити собою! „Тоді вкінці — скажемо словами звернення нашим попередником Львом XIII. двайцятьпять літ тому до Єпископів цілого світу — можна буде загоїти стільки ран, тоді всяке право обновиться надією на первісну пошану, тоді вернеться благодать мира, й тоді випадуть з рук мечі та оружжя, коли всі радо приймуть владу Христа і його слухатимуть і кожний нарід визнає, що Господь Ісус Христос є в славі Бога Отця³³⁾).

Так отже, щоби такі найбільше бажані користи тим щедріше уділялись і в християнській суспільності тим сильніше вкорінились, треба як найбільше поспирати пізнання царської достойности Спасителя нашого; а відай ніщо краще не допоможе до цієї справи, як те, що установиться власне й особне свято Христа Царя. Бо для навчання народу правд віри і піднесення його через те до радості життя духовного далеко успішніші є рік-річні святкування святих тайн, ніж які-небудь навіть найповажніші докази церковного навчання. Тому, що ці звичайно достаються невеликому гурткови вчених людей, а тамті доходять до всіх вірних та навчають їх; ці раз один, а тамті рік по рік — так сказати — по весь вік промовляють; ці мають спасенний вплив перш за все на ум, а тамті на ум і на душу, отже на цілу людину. А так є, бо людина складається з душі й тіла, тому вона має так перейматися і захоплюватися видимою величавістю свят, щоби через ріжнородність і красоту святих обрядів тим більше переняла вона божих наук, перетворила їх у свою кров і кість та веліла їм бути собі послугою для поступу в духовнім життї.

Упрочім писані пам'ятники переказують нам, що такі свята одно по однім тоді установлені, коли цього видимо домagalась потреба чи користь українського народу. Це є, коли треба було або додати сил народови в загальній небезпеці, або захоронити його перед підступним поширенням єретичних блудів, або тим сильніше спонукати й заіграти його до віддання чести з більшою набожністю якій тайні віри, або добродійству Божої доброти. Таким чином уже від перших віків християнства, колито над міру жорстоко переслідувано християн, зачали святими обрядами святкувати пам'ять Мучеників, щоби, як каже Августин, свята мучеників були заохотою до му-

³³⁾ Енцикл. *Annum Sanctum* з дня 25. мая 1899.

чеництва³⁴⁾. А богослужбова честь, яку віддано пізніше святим ісповідникам, дівам і вдовицям чудесним способом причинились до розбудження в християн плекання чеснот, потрібних як раз у спокійних часах. Перш за все величаві свята, установлені в честь Пресвятої Діви, мали цей наслідок, що християнський нарід не тільки побожніше віддавав честь Матері Божій і всемогучій Заступниці, але й горячіше любив цю Матір, яку Спаситель неначе заповітом йому лишив. Серед добродійств, які виплили із вселюдного і законного почитання Богородиці і святих небесних не на останнім місці треба ставити те, що Церква по всі часи переможно відперла від себе пошесть ересей і заблуджень. Подивляймо в цьому згляді мудрість Божого Провидіння, котре навіть із того, що зле, звичайно добуває те, що добре. Допускало воно нерозум, що впадала або віра й побожність народів, або ложні науки накидалися на католицьку правду, — але з таким вислідом, що засяяла вона якимось новим блеском, а віра й побожність прокинулась зі сонливості і прямувала до більшої святості.

Такий по правді самий мали початок і такі самі принесли овочі ці свята, що їх недавно тому введено в круг церковного року. І так, коли почесть і набожність для Найсвятішого Таїнства остигли, установлене свято Божого Тіла на такий лад, що в личавість зверхнього обходу і восмидневні молитви привели нарід до віддання вселюдного поклону Господеві. Так установлене свято Найсвятішого Серця Ісусового тоді, коли душі людські ослабив і придавив смуток та осоружна строгість Янсенистів і вони зовсім холонули та зі страхом відвертались від любови божої й надії на спасіння.

Коли оттак цілому католицькому світови велимо почитати Христа-Царя, тимсамим бажаємо зарадити сьогочасним потребам і подати якраз відповідний лік на заразу, яка найшла на людську суспільність. Заразою нашого віку називаємо світського духа, — як то кажуть, лаяцизм — його заблудження і злочинні зусилля. Знаєте, Пречесні Браття, що це злочинне лихо не в один день назріло, тому, що від давна вже тайлось воно посеред держав. Бож зачали перечити панування Христове над усіма народами; заперечено право церкви, — яке походить від самого Христового права, — навчати рід людський, видавати закони і правити народами, розуміється, щоби довести їх до вічного щастя. А далі рівняли Христову релігію до неправдивих і ставили її, крайне негідним способом, в однім ряді з ними; нарешті піддано її під горожанську владу і майже здано на ласку володарів та урядів. Ще дальше пішли ті, котрі загадали Божу релігію заступити якоюсь природною релігією, якимось природним прямуванням душі. Та й не бракло держав, які гадали, що можуть обійтись без Бога, та що їхня релігійність становить безбожність і легковаження Бога. Над тими невимовно гіркими овочами, що їх так часто і так довго приносило таке відступництво від Христа і поодиноких горожан і цілих держав, жаліли Ми вже в Окружнім листі: „Коли таємним“ і знову сьогодні над ними жаліємо. А саме, що всюди порозкидано зерна незгоди

³⁴⁾ Наука 47, про святих.

і так роздмухано полум'я зависти та ворожнечі, що досі так дуже перепинають вони замирення. Непогамовані пристрасти покривається не раз покришкою загального добра та любови батьківщини; звідсіля береться і розбрат між горожанами, і те сліпе та й нестримне самолюбство, котре не зглядається ні на що інше, як тільки на власну користь і вигоду, і ними все мірється. Забуття та занедбання обов'язків видерло з корінням домашній спокій; захиталась єдність і тревалість родини; на решті підважено і до загибилі доведено людську суспільність.

Рікрічне свято Христа-Царя, яке від тепер мається святкувати, дає нам найкращу надію, що ця суспільність у шастливу хвилю скоро поверне назад до улюбленого Спасителя. Розуміється, буде це обов'язком католиків, діяльністю та працею своєю ростити і прискішити цей поворот. Однак багато з них гадає, що не мають цього становища суспільного, ні тієї поваги, що їх повинні мати ті, котрі несуть перед другими світло правди. Мабуть треба таку неправильність приписати нерішучості та боязливості добрих, що вони здержуються від відпорності або над міру благо стають опором: через те вороги церкви набирають більше сміливості та зухвальства. Але коли загал вірних зрозуміє, що треба йому відважно й завсіди боротись під стягом Христа-Царя, тоді загітний вогнем апостольства старатиметься він відчужені та незрячі душі приєднати для Господа свого і всіми силами боронити Його незмінних прав.

А крім того, хиба до нап'ятування цього публичного відступництва, що його породив світовий дух (лаїцизм) з такою великою шкодою для суспільності й до направлення його яким способом не причиниться значно рікрічне святкування на цілім світі празника Христа-Царя. Бо чим негідніше замовчується пресолодке ім'я Спасителя нашого на міжнародніх з'їздах та в парламентах, тим голосніше треба зазначувати, та тим ширше треба добиватись прав царської величі й сили Христової.

Чи не бачимо, що вже від кінця минулого століття шастливо та успішно промощувано дорогу до установавання цього величавого свята? Чейже відомо всім, як мудро та ясно промовляла за цим почитанням сила книжок, що їх видано по широкому світі в ріжних преріжних мовах. Таксамо владу й царство Христове признавало введення цього побожного звичаю, що незліченна безліч родин посвятила себе й віддалась Пресвятому Сєрцю Ісусовому. А вчинили це не тільки родини, але також й міста та держави. Що більше: ввесь людський рід, за почином і проводом Льва XIII. посвятив себе тому же Божому Серцю під благословенний кінець святого року 1900-го. І цього теж годі мовчки поминути, що до торжественного признавання цієї царської влади Христової над людською суспільністю в предивний спосіб причинились Евхаристичні Конгреси, які в нашій столітті звичайно дуже часто збирались. Вони то мали на меті це, щоби люде будьто з поодиноких дієцезій, країв та народів, будьто з цілого світу збирались разом, щоби Христові-Цареві, утаємному під Евхаристійними заслонами, віддати поклін і богочесть; щоби через промови на зібраннях та казання у церквах, через спільне набоженство до Найсвятішого Тайнства вселюдно виставленого, через величаві обходи, — спільно поклонитись Христові, Богом да-

ному нам Цареві. Повним правом і справедливо треба сказати, що християнський народ за Божою понукою цього Ісусові, — котрого безбожні люде, коли Він до своїх прийшов, не хотіли прийняти, — бажають повернути всі царські права, виводячи Його з тихого мовчання святих храмів, неначе зі сховку й обношуючи в тріумфі по городських вулицях.

Авжеж, до виконання нашого наміру, про котрого говорили Ми, має Святий рік, який добігає до кінця, що догідність, над яку по правді годі добачити більшої, — коли то уми й душі вірних піднеслись до небесних дібр, висших понад усе розуміння, а коли наймилостивіший Бог або дару ласки своєї знову прибільшив, або, даючи нові понуки до добування кращих дарів, скріпив їх у прямуюванні на добрій дорозі.

Чи отже звертаємо увагу на таку силу прохань, що предложено їх нам, чи глянемо на це, що сталося за час великого Ювілею, по правді доволі є підстави до заключення, що нарешті вже настав той день, якого всі горячо бажають, у котрім треба нам оголосити, що Христові яко Цареві цілого людського роду треба віддати честь власним і особним святом. У цім бо році, як сказали Ми на початку, Божий цей Цар, по правді дивний у святих своїх славно прославився через піднесення нового гуртка вояків своїх до чести небесних святих. У цім також році через небувалу ще виставу річей і трудів (місійних) всі могли подивляти здобутки, що їх придбали для Христа проповідники Євангелії, розширяючи Його царство. Цього року на кінець через святкування многовікової річниці Нікейського Собору помянули Ми оборону одноістотності Втіленого Слова з Отцем. На ній, немов на своїй підставі, опирається володіння того самого Христа над усіми народами.

Так отже силою нашої апостольської поваги устанавляємо рікрічне свято Г. Н. Ісуса Христа-Царя, яке має обходитися на цілім світі в останню неділю місяця жовтня, це є ту, котра безпосередно припадає перед (лат.) святом Усіх Святих. Велимо також, щоби того самого дня щорічно відновлювано посвячення Найсвятійшому Серцю Ісусовому цілого людського роду, як це св. п. попередник Наш Пій X. велів що рік повторяти. Цього лишень року бажаємо, щоби обходжено це свято тогож місяця дня 31-го, в котрім дні Ми також правитимемо архієрейську Службу Божу в честь Христа-Царя і прикажемо, щоби таке саме посвячення відбулось у нашій присутности. І здається, що ні лучше, ні відповідніше не можемо закінчити Святий рік, ані дати Христові, безсмертному Цареві віків, кращого доказу Нашої вдячності за добродійства, які сплили в цім святім часі на Нас, на Церкву і весь католицький світ — а в цьому даємо також вираз вдячності цілого католицького світу.

Нема потреби, щоби Вас, Пречесні Браття, довго та широко вчити, длячого рішили ми обходити свято Христа-Царя окромішно від тих інших свят, у котрих є вже в деякій мірі визнання та святкування Його царського достоїнства. Вистарчить одно тільки зазначити, а саме те, що хоч у всіх святах Господа Нашого матеріальним предметом, — як то кажуть, — є Христос, однак їхній предмет формальний є цілком інший ніж царська Христова влада й царське ім'я. А на неділю тому визна-

чили ми це свято, щоби не тільки духовенство у службах і псалмах приносило свої молитви Божому Цареві, але також щоби і народ вільний від звичайних занять, у душі святої радості віддав Христові явне засвідчення свого послуху й піддання. А остання неділя місяця жовтня, в якому майже кінчиться круг (лат.) церковного року, видається нам далеко відповідніша до святкування, ніж інші. Бо таким чином у відправі свята Христа Царя немов кінчається і завершуються тайни життя Іс. Христа, що їх передтим обходилося протягом року і заким святкується славу Всіх Святих, учиниться і звеличається славу Того, котрий у всіх святих і вибранців царює. Так нехай буде вашим, Пречесні Браття, обов'язком і вашим старанням подбати о духовні науки для народу по всіх парохіях в означені дні перед щорічним святом; щоби нарід, маючи докладну відомість і поучення про суть, значіння й важність свята, так гідно уладнав і таке вів життя, як вірні і послухні піддані царства Божого Царя.

Бажаємо ще тут, при кінці цього листа коротко згадати Вам, Пречесні Браття, яких сподіємось і яких обіцюємо собі користей з цього вселюдного почитання Христа-Царя, як для добра Церкви й світської суспільности, так для поодиноких вірних.

Так через віддавання цієї честі Господньому володінню конечно пригадається людській пам'яті, що Церква, яка по Христовій установі є вповні завершена суспільність, вже з права природи, котрого вона зречись не може, домагається повної волі й незалежності від світської влади, та що вона не може залежати від чужої волі в виконуванні цього обов'язку, якого Бог їй дав, навпаки, впорядковувати й вести до вічного щастя всіх тих, котрі належать до Христового царства. Що більше, повинна держава таку саму волю дати тим релігійним законам і згромадженням обох полів, котрі, як сильні помічники пастирів Церкви, чи то як найбільше працюють для поширення і скріплення царства Христового, чи то складанням святих обітів поборюють трояку похоть світу, чи самим визнанням доскональшого життя причиняються до цього, що ця святість, якій Божий Основник велів бути визначною ознакою Церкви, перед очима всіх стає видною й осійною безнастанним і з дня на день яснішим блеском.

А державам само святкування празника, що рік на ново повторюване, пригадуватиме, що мають обов'язок вселюдну честь віддати Христові й слухати його, як приватні люде, так і уряди та володарі. А цим знову приведе на думку той страшний суд, на якому Христос, не тільки викинений з публичного життя, але навіть з погордою занедбуваний та й непризнаваний, строго дасть кару за такі великі кривди. Бож царське його достоїнство вимагає цього, щоби ціла держава мала устрій згідний з Божими заповідями і християнськими принципами як у законодавстві, та судівництві, так і в виховуванні душ молоді в душі здорової науки та чистоти обичаїв.

А крім цього на причуд багато сили та чеснот зможуть вірні християне зачерпнути з розмишляння цих правд, щоби формувати свої душі по правдивій науці християнського життя. Бо коли Христові Господеві дано все володіння на небі й на землі; коли відкупив Він людей своєю найціннішою кров'ю

й вони новим правним титулом підлягають під Його владу; коли нарешті ця влада обіймає цілу людську природу, ясно розуміється, що нема в нас ні одної такої сили, котра б була винятком з під тієї-так великої влади. Так має Він царювати в умі людини, котра повинна з повною покорою сильно й стало вірити в об'явлені правди та науки Христові; царювати в волі, котра повинна слухати законів та приказів Божих; царювати в душі, котра повинна нехтувати природні побажання, а над усе любити Бога й до Нього єдиного привязатись; царювати в тілі і членах його, котрі повинні як знаряддя, або нехай скажемо словами Апостола Павла³⁵⁾ як зброя справедливості Божої, служити до внутрішнього освячення душ. Як що все те подається вірним християнам до докладного розглянення й розважання, далеко легше дадуться вони довести до всякої найвищої праведности. О коби то, Пречесні Браття, й віддалені від Бога люде за ради свого спасення забажали й прийняли на себе солодке ярмо Христове, а всі ми, котрі за милосерною волею Божею, є Його челяддю, несли це ярмо не з нехиттю, але жадібно, з любовю і свято. А коли життя наше устроїться по законам Божого царства, заживемо веселості й бильності добрих овочів його, й як добрі і вірні слуги Христові станено разом з Ним учасниками вічного щастя й слави в небеснім Його царстві.

Нехай при надходячій святі Різдва Г. Н. Ісуса Христа стане документ цей знаком і запевненням Нашої батьківської любови для Вас, Пречесні Браття, а як завдаток Божих дарів прийміть апостольське благословення, котре Вам, Пречесні Браття, й вашому духовенству та народови з великою любовю вділяємо.

Дано в Римі в святого Петра дня 11. місяця грудня святого року 1925-го, а первосвященства нашого четвертого.

ПІЙ Папа ХІ.

Повисше письмо св. Отця поручає Митр. Ордин. Всч. Отцям в найбільшу неділю прочитати і відповідно народови пояснити.

Ч. 27/Орд. **Посланіє до Духовенства.**

Маючи до сплачення великий довг вдячності зглядом Всч. Духовенства і многих вірних за докази зичливості і любови дані мені з нагоди могого 25-літнього ювілею, я хотів би сплатити його нейно словами. Хоч словами мушу Вам Всч. Отці висказати мою найщирішу подяку й просити Вас, щоби Ви сю подяку передали всім вірним, які про мене памятали в ті радісні для мене дні. Я рад би відплатитися як найревнійшою по силам працею для двигнення нашого народа з того упадку, в яке віпхнуло його воєнне лихоліття, щоби по можности загоїти тяжкі рани, які завдала війна.

З установи церковної одним зі середників до піднесення і розбуджування релігійного життя є канонічна візитація. Візитацією парохій міста Львова і тухлянського деканату я закінчив першу візитацію архієпархії і намірю в осени розпочати другу.

³⁵⁾ Рим VI, 13.

Зробленим досвідом в часі візитації хочу порозумітися з Вами Всечесні Отці що до нашої спільної праці на будуче. Я хотівби днесь розвинути програму тої праці, яка по моїй думці найпотрібніша і найбільше вказана для двигнення народа. Літа війни потрясли аж до основ тою силою, якою стоїть кожда суспільність, т. є. родиною. Ціле майже покоління виховалося без батьків, було позбавлене вітцівського проводу в тих літах, в яких той провід найконечніший. Тим молодим людям буде щось сушного бракувати в життю, слабій провід матери неможе виробити передусім у мушину духа карности і авторитету, без якого чоловік надто наражений на покуси самоволі і безграничної свободи, щоб міг бути послупним сином Церкви і добрим горожанином. Виховання без батьків вироблює в молодих якусь буту, бажання бути свободним від всякого закона і не дає достаточного пошановання традиції. Треба нам тепер усильно працювати над тою занедбаною через літа війни молодіжю — днесь вже старшою. В многих селах занедбана була наука катехізму, в многих школах священники не могли вчити скільки було потреба, а сама проповідь Євангелія через брак священників і военні і повоенні обставини не була і не є тим, чим в кожній християнській суспільности повинна бути. Тому з натиском мушу пригадати всім Отцям душпастирям обовязок катехізації не лиш в школі але і в церкві; треба доповнити науку катехізму для тих молодих, що вже школу скінчили без достаточного знання віри, і тих, що до школи зовсім не ходили.

Священик, котрий навіть цілком правильно в кожній школі буде два рази в тижні вчити, має ще переважний обовязок що неділі і що свята збирати діти на катехізм в церкві. Та наука хоч і шкільним дітям не так потрібна, є конечна для народа. Крім катехізму в церкві усильно поручаю катехитичні проповіді. В друкарні ОО. Василіян в Ужгороді — вийшла в останніх днях книжка, яка повинна знаходитися в руках кожного душпастиря: — популярні катехитичні проповіді — написані по німецьки о. Павлом Швіліньским а переложені на українське о. д-ром Ярославом Левицьким. Поручаю кождому душпастиреви з ряду усі ті проповіді виголосити в кожній церкві. Наколиби хто з Вас Всч. Отці через надмірну иншу працю був перешкоджений сповнити се поручення, бувби обовязаний казати кождої неділі і кожного свята відчитати на голос поволи і виразно цілу ту книжку народови. Се проповіді короткі, пересічно по дві картки, так, що таке читання не займе більш чверти години часу, а буде дуже хосенне навіть тоді, коли душпастир мав вже в часі Служби Божої гомілію.

При тій нагоді пригадую давне розпорядження, що по кожній церковній відправі передовсім по Службі Божій має дяк, коли священник воліє так зарядити — або коли священник може сам, — всі християнські щоденні молитви відмавлати в церкві на голос з цілим народом. При тих молитвах Отче наш, Богородице Діво і Вірую мусять бути і по церковному відмовлювані; до молитов щоденних належить також 7 св. Тайн, 6 правд віри, діла милосердя. Належить нарід заохочувати до повторювання слово по слові усі молитви і того перестерігати, щоби дяк не спішився і молитви так вимовляв, щоб і люди сто-

ячі при дверех церкви могли чути і повторити правильно кожде слово.

Ся практика в многих парохіях, як зі справоздань Деканів виджу — виходить з ужиття. В деяких околицях до того степення виходить з ужиття, що в справозданнях візит деканальних Декани забувають запримітити чи є захована чи ні. На будуче прошу ОО. Деканів о увагу на се розпорядження. Кождий священник є інтересований в тім, щоб о. Декан не забув о тім спімнути, бо замовчання сього буду вважати за доказ залишення. Хоч спільні молитви в церкві є в цілости може не так конечні, бо весь нарід співає, бере участь в богослужбнім співі, то одначе є дуже потрібні ті уступи щоденних христ. молитов, які в богослужбних молитвах не приходять, нпр. заповіді Божі, церковні, 6 правд віри... Практика спільних молитов в церкві є тому конечна, бо є одиноким способом навчити людей по хатах спільно і голосно, а по можности і з книжки відмовляти щоденні християнські молитви, а як довго не навчимо нарід так молитися, незробимо ніщо для християнського духа в родині. Нам треба тепер відбудувати християнську родину, а першою умовою тої роботи є так довго працювати над родинами, як довго в кождій хаті не буде заведена щоденна практика спільних молитов. Прошу ОО. Декаків на соборчику дати яко предмет відчиту ті 3 теми :

- 1) значіння кождої практики християнської ;
- 2) користь спільних щоденних молитов ;
- 3) спосіб заведення тої практики.

Я переконався, що в кождій парохії число людей, які не приступають до пасхального св. Причастія є більша, як душпастирі загално думають. Деякі Всч. Отці засланяються тим, що знесення карток при сповіди відбирає їм можливість мати евіденцію. Тому мушу звернути увагу, що картки при св. великодній Сповіді чи Причастію не є знесені — лишень знесена практика відбирати роківшину дяків з нагоди сповіди. Коли картки роздається даром для евіденції — проти такої практики ніхто не може нічо мати, бо чи тим чи яким будь иншим способом душпастир повинен мати евіденцію людей, що опустили пасхальне св. Причастіє. Мусить мати евіденцію тому, що після львівського собору є обовязаний що року пересилати Ординаріатови спис людей, що залишили пасхальну сповідь і що кождий душпастир є обовязаний напімнути тих, що залишають пасх. сповідь і повчити о карі екскомуніки, якою загрожене залишення св. Причастія (Титул 2, Розділ III. 8). — А є знесений звичай оплачення роківшини для дяка з нагоди пасхальної сповіди, чи пасх. св. Причастія, бо така практика моглаби вздержати людей від сповнення христ. обовязку. Синод льв. Титул II. Розділ IV.

Тому прошу і в справі пасхального св. Причастія вже тепер і знов перед великим постом пригадати вірним, що обовязок пасхального св. Причастія є найважнішим обовязком християнським, що несповнення його є загрожене екскомунікою вже замойським собором, що душпастирі є обовязані уважати за недбующих пасхального св. Причастія за грішників, котрим невільно ані святити пасхи, ані окропити йорданською водою хати,

а в случаю наглої їх смерті без покаяння не вільно дати християнського похорону.

В цілі розширення знання св. віри поручаю Всч. Отцям в порозумінню з церковними провізорами закупити коштом церковної скарбони книжок релігійного змісту для утворення згідно якщо де є, відновлення парохіяльної бібліотеки для вірних. Наколиби кожда скарбона на рік видала 10 зол. на ту ціль, то в недовгій часі при кожній церкві булаби бібліотечка, з котрої би люди позичали релігійні книжочки для голосного читання по хатах. Таким способом можна в літі коло церкви перед чи по відправі рано чи пополудні подати тим способом много хосених відомостей та ще й таким людям, що не вміють читати.

В ювілейнім році св. Йосафата Всч. Духовенство з дуже похвальною ревністю і знанням урядило майже в кождім Деканаті по кілька духовних місій. Мали Всч. Отці ще одну нагоду переконалися, скільки добра робить той звичай. Крім місій уряджених через парохіяльне духовенство з вдячністю і признанням треба згадати й о місіях уряджених через ОО. Василиян і через ОО. Місіонарів св. Спаса. Пожаданням булоби, щоби що року силою ухвали деканального соборчика відбувалися в кождім деканаті що найменше три місії: одна через саме деканальне духовенство, друга і третя через згаданих ОО. Місіонарів. Таке лучення трех систем є тому хосенне, бо робить систему проповідування на місії чим раз поправнійшою і дає молодшим священикам нагоду запізнатися з місійними системами і вправитися в способі місійного проповідування.

З нагоди візитації тухлянського деканату я переконався ще о потребі змінення давного Орд. розпорядження, силою котрого покритки ве мали діставати церковного виводу. В горах зміна того розпорядження видається конечною, бо вона не осягає наміреної цілі відстрашення від гріха, для того сим письмом зміняємо давне розпорядження в тім дусі, що покритки можна допустити до виводу церковного під тою однак умовою, щоби їх перед виводом священик висповідав поза церквою і щоби титулом покути були вони обовязані зложити на сироти якийсь даток, пр. 5—10 зол.

Вкінці подаю до відома Всч. Отців розпорядження Святійшого Отця, щоб дня 1. серпня всюди відправилося якесь богослуження в наміренню переслідуваної в Мексику церкви, щоби упросити у Бога закінчення переслідування і навернення тих, що переслідують.

Є також волею св. Отця, щоби всі вірні бажаючі досягнути ювілейний відпуст до приписаних молитов в булі, якою ювілей на цілий світ розтягається, додавали і молитви в висше згаданім наміренню. Яко члени католицької вселенської церкви не можемо бути ніяким способом байдужні на то, що обходить цілу Церков. Коли оден член терпить — терпить в нім і ціле тіло; і жаден живий член живого організму не може бути байдужним на здоровле і цілість того організму. В мексиканській республіці північної Америки дійшли до власті вороги церкви і змагаються законами і розпорядками створити таке положення, в якому єпископам і духовенству буде утруднена їх праця для справи Христової, а вірним утруднене християнське життя. Конфіскують

церковні добра, насильно замикають семінарі, силою вдираються в церкви, впроваджують у всіх школах т. зв. світську науку, т. є. науку без Бога. Всі правительственні власті дишать ненавистю до кат. церкви і кат. віри. І вірні будуть мати покуску покидати Церков, або грішити проти Божої заповіді і заповідей св. Церкви. Отже св. Отець, Христовий Намісник і Наслідник Ап. Петра, яко зверхний Душпастир цілого Христового стада, дбалий о добро цілої Церкви, поручує нам молитви за ту часть Церкви, яка терпить і якій грозить небезпека. Дивна Божа премудрість і дивно премудра та Христова установа, якою є єдність св. вселенської Церкви. Терпіння одних стає для других нагодою покazати їм свою любов, нагодою зрозуміти і оцінити краще ті святі звязи, які всіх християн по цілому світові лучать в одно. Терпіння мексиканських католиків стають для нас нагодою до діла послуху зглядом нашого Найвищого Настоятеля, до діла любови зглядом наших так віддалених і незнаних братів, вкінці до діла, яке нам самим pomoже зрозуміти відчуті і оцінити ласку Божу, яка нас усіх разом вяже зі собою і усіх з Ісусом Христом і Його заступником на землі.

Тому розпорядження св. Отця ми повинні прийняти з вдячністю і любовю і щирим синівським послухом. Виконуючи розпорядження св. Отця постановляє Митр. Ординаріат, що дня 1 серпня після нового стилю т. є в шесту неділю по Сош. св. Духа кожний душпастир в проповіді передасть вірним тут предложені уваги над розпорядженням св. Отця і при співаній Службі Божій долучить намірення і молитви о умиріння св. Церкви, а по Службі Божій при виставлених Найсв. Тайнах відспіває з народом суплікацію.

Тому, що сим разом не видаю ще послання до вірних, відкладаючи це на осінь, прошу Всч. Отців по одержанню цього числа АЕпарх. Відомостей в найближшу неділю на проповіді подати у відповідній формі до відома вірних кожний з уступів цього письма: в парохіях мною візитованих яко розпорядження видані з нагоди візитації, а в інших парохіях яко загальний припис церковний і розпорядження Ординаріату.

Поручаючися молитвам Всч. Духовенства і побожних вірних, прошу Бога для Вас і для Ваших родин, для шкіл в яких працюєте і для кожної християнської родини і для кожної душі зокрема о всі дари небесні і всі дочасні добра, яких потреба до відновлення, до відбудови християнського життя і вічного спасення. Амінь.

У Львові, в день св. Апостол-Словян Кирила і Методія.

Від Митрополичого Ординаріату.

† *Андрей*
Митрополит.

Ч. 30/Орд. — **Закон про адміністрацію церковних дібр.**

I.

З огляду на це, що заключений між Апост. Столицею і Польською Републикою Конкордат заповнює в арт. 1. і 16. Католицькій Церкві свободний заряд її справами і майном, згідно з приписами канонічного права, а зносить в арт. 25. всі законні постанови суперечні з постановами

конкордату, — видає гр. кат. Митрополичий Ординаріят у Львові для Львівської АЕпархії слідуючий

Епархіяльний Закон про завідування і заступство церковного і парохіяльного майна.

А. Загальне правило.

§ 1. Заряд церковним і парохіяльним майном і майном церковних і парохіяльних фондаций належить до В л а д и к и.

Хоч цей закон признає настоятелям поодиноких церков і парохій співучасть у завідуванні церковним і парохіяльним майном, а навіть особам світським співучасть у завідуванні церковним майном, то проте весь заряд церковним майном відбувається іменем Церкви, з неодмінним правом Владики: візитувати, жадати предложения рахунків, провіряти їх, заряджувати усунення спостережених браків, усувати злих адміністраторів від заряду, потягати винних до церковної і судової відвічальности.

Б. Особи, які мають участь в заряді беневіціального і церковного майна.

§ 2. Заряд майном беневіцій (парохіяльних дотаций) і фондаций, котрих дохід, призначено для пароха, справує в заступстві Владики і з Його рамени властивий парох під надзором Митр. Ординаріату.

В опорожнених беневіціях обовязаний завідатель до безпосередного нагляду над цілістю беневіціального майна (§ 34).

§ 3. Майном стисло церковним, призначеним безпосередно для Божої хвали, яке становить власність поодиноких церков і богослужбових фондаций, завідують з рамени Владики властиві парохі, згл. настоятелі церкви, при помочі і співучасті маєткової церковної Ради і то по правилу, що настоятель церкви є церковним органом заряду і що йому прислугує головне провадження, а Рада додається йому до помочі як репрезентація парохіян, котрим залежить на добрім заряді церковного майна.

В. Спільні постанови для заряду церковного і беневіціального майна.

§ 4. Перед обняттям заряду церковного згл. беневіціального майна обовязані покликані до завідування особи:

а) з л о ж и т и п р и с я г у, що будуть для слави Божої і для добра Церкви вірно, совісно і безкорисно сповняти свої обовязки в порученім їм завідуванні, що будуть широ опікуватися порученим їм майном, не будуть нічого чинити на шкоду його і будуть берегти його цілості.

б) Злагодити в трьох примірниках докладний і н в е н т а р цілого відданого їм у заряд майна, а то осібно недвижимостей, движимостей, грошей, цінних паперів, вартісних предметів з їх описом і оцінкою, згл. попередно вже зладжений інвентар прийняти при евент. наміченню змін, які зайшли від посліднього провірення його.

В тім інвентарі належить осібно зазначити предмети, які мають вартість археологічну або артистичну.

Інвентар підписують особи, котрі обіймають заряд, — а засвідчає його відпоручник Ординаріату, віддаючи в імени Владики цей заряд.

Один примірник інвентаря переховується в архіві парохіального уряду, другий предкладається властивому деканови, а третій Митр. Ординаріатови.

Всякі зміни в завідуванім майні (набутки, убутки, переміни) мають зараз зазначуватись у всіх трьох примірниках інвентаря.

§ 5) Завідуючі церковним згл. бенефіціальним майном обов'язані згідно зі зложеною присягою справувати заряд з оглядністю доброго і дбайливого господаря і відповідають за свої занедбання в завідуванні по горожанським законам.

Особливо обов'язані вони:

а) дбати про те, щоби поручений їх зарядови й опіці маєток ніяким способом не нищився, не убував, не пропадав, ані якої шкоди не мав. За ради того обов'язані вони без огляду на видатки і кошти поробити всі потрібні для охорони прав церкви і бенефі згл. фундації судові і адміністраційні забіги (§ 8 і 9 цього закону); провізоріяльні спори мають вони виконувати безпировочно, не вижидючи осібного поручення Ординаріату.

б) Заховувати приписи канонічних і державних законів і евент. постанови фундаційних грамот, згл. розпоряджень фундаторів о скільки вони відносяться до завідуваних предметів.

в) Доходи з адміністрованого майна і прав докладно і в свій час побирати і стягати, а зібрані гроші переховувати в безпечнім місці та вживати їх згідно з їхнім призначенням.

г) Церковні гроші, які зістають після заплачення видатків, жорисно і безпечно льокувати, передусім через закупно літургічних або інших вартісних предметів.

Уділювання з цих грошей якихнебудь хочби і забезпечених позичок, без виразного дозволу Ординаріату — заборонюється.

д) Провадити докладно і дбайливо книги доходів і розходів і щорічно предкладати належно замкнені і удокументовані рахунки безпосередній надзірній власті.

Від обов'язку під г) і д) звільнені парохіи що до доходів, призначених на їх удержання. З доходів тих обов'язані однак вони покривати також дрібніші видатки на консервацію і на правки парохіяльних будинків, оскільки видатки не перевищають одноразово квоти одного амер. доляра, а річно квоти шістьох амер. долярів.

е) Документи, на котрих опираються маєткові права церков, парохіяльних дотацій і фундацій при них, — і акти та документи, які сі права виказують або до них відносяться, як акт ерекційний, контракти даровизни, купна недвижимостей, оречення сервітутової комісії, корисні судові вирокі, які відносяться до недвижимостей і річевих прав завідуваного майна, контракти, декрети наслідства і т. п., інвентар, гіпотечні витяги, аркуші посілості, належито упорядкувати, по змозі доповнити і переховувати осібно під добрим і безпечним замкненням в архіві парохіяльного уряду. Оригінали важніших документів, як акти ерекційні і сервітутові оречення належить зложити в Архіві Ординаріату, задержуючи судово або нотаріяльно легалізований відпис в Архіві парохіального уряду.

Справи більшої ваги.

§ 6. Згадані в § 2. і 3. справуючі заряд особи покликані лише до звичайного господарювання і заряду біжучих доходів.

Зате не можуть вони без дозволу Ординаріату підприняти важно ніяких важніших змін і перерібок в завідуванім майні, ані також позбувати або обтяжати основне (корінне) майно завідуваних інституцій.

Особливо не мають вони права самовільно зрікатися іменем церкви, парохій чи фундацій при них еwent. легатів і спадків, або приймати спадщину без добродійства інвентаря; також не мають вони права позбуватися недвжимостей та двжимостей вартости понад 5 амер. долярів, або маючих археологічну чи артистичну вартість, коли цю їхню вартість намічено в інвентарі (§ 4. б.)

Дальше не мають вони права зрікатися гіпотечних або реальних прав, сталих престаций, як права вільного млива, побору дров, проскурного і т. д; випускати недвжимости в аренду на час понад один господарський рік, віддавати будинки в наєм; особливо строго заборонюється віддавати ґрунт під будову третим особам приватним.

Позбування пожитків з господарства на ерекціональних недвжимостях, як припадаючих на користь пароха, не підлягають наказам цього параграфу.

Правні акти, контракти.

§ 7. Правні акти і контракти в котрих церков, парохіяльна дотація або фундація при них приймає на себе зобовязання, які переходять звичайну господарську адміністрацію, які накладають зобовязання і обтяження на закладовий маєток цих інституцій, або переступають круг ділання, зазначений в § 6 цього закону вимагають для своєї важности затвердження через Митр. Ординаріат: без цього затвердження є вони неважні і не приносять для згаданих церковних інституцій ніяких зобовязань.

Правні акти і контракти з котрих повстають лише права для тих церковних інституцій, (акти під даровим титулом, як контракти даровини на користь церков і бенефіцій і фундацій при них, приймуване легатів, спадків без взаїмних зобовязань) можуть настоятелі церков і парохіяльних бенефіцій важно заключати, без осібногo затвердження через Ординаріат. Прозначніші набуткі слід однак завітдити Ординаріат.

Правне заступство церков, парохіяльних дотацій і фундацій при них.

а) Супроти третих осіб автономних властей і державних скарбових та адміністраційних властей.

§ 8. До заступства церк. парохіяльних дотацій і фундацій при них на зовні супроти третих осіб і супроти автономних властей, державних, скарбових і адміністраційних властей покликані з уряду парокси згл. настоятелі церкви з вище поданими обмеженнями що до основного майна.

§ 9. У всіх важніших справах (§ 6 цього закону) особливо в справах о маєткові права, пр. викупно. сервітутів, по-

кликаним до заступства Митр. Ординаріят, котрий зі своєї сторони установить свого відпоручника.

б) Перед судами.

§ 10. Парохи згл. настоятелі церкви покликані до судового заступства церков, парохіяльних дотацій і фондаций при них лише в провізоріяльних справах, в спірних і неспірних за біжучі доходи до вартости низше 20 ам. дол.

Зате всі справи про основне майно, як також всі справи про біжучі доходи понад 20 ам. дол. підлягають судовому заступству через Митр. Ординаріят, котрий зі своєї сторони установить для справи свого відпоручника. Без такої особної делегації не є парохи і настоятелі церкви управнені до судового заступства.

§ 11. Тому повинні настоятелі церкви в справах про основне майно, отже передусім у всіх справах про нерухимости і права реальні і в справах про біжучі доходи понад 20 ам. дол. представити справу Ординаріатові і постаратись за його дозвіл на вичотчення спору. В наглих випадках вистарчить завідомлення і дозвіл Декана.

Про провізоральні спори постановляє § 5 а цього закону.

Якби в судових справах, котрі по думці § 9 підлягають заступству через Митр. Орд., доручено скаргу і візвання до розправи парохів, (настоятели церкви) а не Митроп. Ординаріатові, буде обовязком пароха, стати на розправі і закинути брак своєї легітимації до заступства пізваної правної особи, а тим самим не важність еwent. судового поступовання. — проте однак буде його обовязком в самій справі зайнятися судовою обороною пізаного, щоби не допустити до шкоди — і про справу повідомити Митр. Ординаріят.

§ 12. Без огляду на еwent. уділення делегації до судового заступства застерігається Ординаріатові затвердження всіх угод, які іменем церкви, парохіяльної дотації, або фондаций при них заключеноб у суді чи то в справах неспірних (спадкових, спростовання границь) визначення конечної дороги і т. д.), оскільки ці справи відносяться до основного майна нерухимого, або перевищають вавтість 20 ам. дол. — у всіх таких угодах повинні судові заступники церковних інституцій виразно жадати вписання клявзулі, що важність угоди залежить від затвердження через Митр. Ординаріят.

§ 13. Кошти судових спорів і еwent. кошти адвокатського заступства поносить що до церковного майна сама церковь, що до бенефіціяльного майна — сам бенефіціант як ужитковець цього майна.

У виїмкових випадках може бенефіціант просити Ординаріят дозволити на покриття цих видатків з основного майна парохії або з еwent. епархіяльних фондів.

Про маєткову Раду.

Склад маєткової Ради.

§ 14. Маєткова парохіяльна Рада складається з місцевого пароха або настоятеля церкви як предсідника і залежно від ве-

личини парохії, з 4-х до 8-х членів, по половині іменованих через Митр. Ординаріят, а по половині вибраних через парохіян.

§ 15. В парохіях до 1000 душ складається Рада з 4 членів, до 2000 душ з 6 членів, повище 2000 душ з 8 членів.

§ 16. Членів парохіяльної маєтк. Ради іменується і вибирається на 6 літ; з тим однак застереженням, що після перших трьох років половина членів уступає через льосовання, а на їх місце іменується згл. вибирається нових членів; після дальших трьох літ уступають ті члени, котрих мандати вигасли через уплив виборчого часу.

§ 17. Крім згаданих в § 15 членів Ради іменується і вибирається їх заступників в половині устанавленого в тім § числа членів.

Заступники ці стають членами Ради на випадок опорожнення місця іменованих згл. вибраних членів через смерть або зречення члена перед вигасненням його мандату.

§ 18. Чинне виборче право до маєткової парохіяльної Ради мають всі сповнюючі християльські обовязки парохіяне без ріжниці пола, котрі скінчили 30 літ життя, жиють стало в парохії щонайменше від 1 року і в єв посіданню горожанських прав.

§ 19. Пасивне право виборче до цієї Ради мають всі згадані в попереднім § парохіяне.

Вибраних затверджує Владика.

На випадок ділання членів Ради на шкоду Церкви, може Владика виключити їх з Ради.

Вибори до маєтк. парохіяльної Ради.

§ 20. Вибори доконуються на підставі виборчої листи зголосившихся до неї парохіян. Спис ведеться в означенім місці нпр. (в парохіяльнім уряді), щонайменше на один місяць перед виборами.

До листи можуть вписуватися всі парохіяне, що мають чинне право виборче (§ 18), а то найпізніше на два тижні перед виборами.

Особи, котрим парох (настоятель церкви) відмовить вписання до виборчої листи, мають право письменного відклику до трьох днів до властивого декана, котрий справу дефінітивно рішає.

Відклик вноситься через парох. уряд, котрий предкладає його безпроволочно деканальному урядови зі своїм звітом.

§ 21. Особи, котрі в означенім часі не вписалися до виборчої листи, не мають права голосовання.

§ 22. Виборчі збори скликає настоятель церкви, котрий визначає місце, день і годину початку виборів і оголошує це устно з амвони і письменним оголошенням на церкві і на парохіяльнім уряді; оголошення має бути вивішене найменше на два тижні перед виборами.

§ 23. Виборами кермує настоятель церкви при допоміж виборчої комісії з 4 членів, котрих покликає з поміж парохіян за згодою більшости явившихся виборців. В день вибору належить відправити Службу Божу за призначення помічі св. Духа.

§ 24. Вибори dokonуються звичайною більшістю явившихся виборців.

Спосіб голосовання означає виборча комісія. Про евент. протест проти оголошеного через комісію вислїду голосовання і виборів рішає Декан — а в послїдній інстанції маєткова Епархїяльна Рада. Протест згл. відклик від рішення Декана слїд вносити до 14 днів через парохїяльний уряд. Особи, які не явилися на виборчих Зборах, не мають права вносити і підписувати протест.

§ 25. В парохїях, які мають кілька церков, можуть маєткові парохїяльні Ради бути установлені або лише при матерних церквах, або в міру потреби й за одобренням Ординаріату як при матерних, так і осїбно при дочерних. В тїм послїднім випадку активне і пасивне виборче право мають лише приналежні до своїх церков.

§ 26. Для церков прилучених парохій твориться в згаданий спосіб осїбні маєткові ради.

Чинности і круг ділання Парохїяльної Маєтк. Ради.

§ 27. Предсїдником парох. маєтк. Ради є з уряду місцевий парох згл. управитель церкви.

Після переведення через парохіян виборів членів Ради, затвердження їх через Ординаріат і назначення другої половини членів через Ординаріат конституюється Рада, вибираючи зпоміж себе скарбника і секретаря і розділюючи між своїх членів евент. дальші чинности.

§ 28. Засідання Ради скликає предсідник в міру потреби, або на просьбу 2 членів Ради, а обовязково 2 рази в рік. Ухвали западають більшістю голосів. Предсідник голосує на рівні з иншими членами. Якщо предсідник вважає ухвалу некорисною для Церкви, може її засистувати і предложити справу до рішення Деканату, а в послїдній інстанції маєтковій Епархїяльній Раді.

Перебіг виборів до Ради, перебіг обрад і ухвали записуються в окремі книзі протоколів ; протоколи підписує предсідник і секретар.

§ 29. Перед приступленням до урядових чинностей складають нові члени Ради приписану в § 4 а) присягу і списують, згл. приймають до відома, чи доповнюють згаданий в § 4 б) інвентар.

§ 30. До компетенції парохїяльної маєткової Ради належить справовання з рамени Владики заряду цілим майном місцевої церкви і її фундації і завідування їх біжучими доходами по думці вище наведених приписів. Особливе належить сюди :

1) береження цілости основного майна церкви і її фундацій, бачність над її маєтковими справами, над границями і посіданням недвижимостей.

2) Заряд і удержання в добрім стані церковних будинків, церковних цвинтарів і кладбищ.

3) Забезпечення будинків і движимостей від вогню, від крадіжї і влому.

4) Заряд і евент. аренда церковних ґрунтів на протяг одного господарчого року стягання чиншів аренди.

5) Удержання дяків і церковної прислуги.

6) Закупно дзвонів, церковних риз і книг, чаші, хоругов і т. д.

7) Оскільки цим не займається вже місцеве церковне братство, — також старання за звичайні богослужебні потреби, як : просфори, вино, оливу, світло, прання церковного білля, направу церковних книг і риз.

8) Оскільки нема осібною конкуренційного комітету, — переведення підготовчих праць до нової будови, надзір над роботами при новій будові, колявдація виконаних робіт.

9) Вишування засобів для покриття видатків на згадані цілі.

10) Завідування зібраними на згадані цілі фондами і корисне завідування грішми церков і церковних фондаций.

§ 31. До компетенції парохіяльної маєткової Ради не належить :

1) Заряд бенефіціяльним майном.

2) Справи, що відносяться до :

а) Богослужень в церкві.

б) Способу і часу дзвонення, також утримування порядку в церкві і на цвинтарі.

в) Способу збирання жертв, роблення оповіщень і всяких чинностей, що в якийнебудь спосіб відносяться до Богослуження і окраси церкви.

г) Урядження вівтарів, амвони, пушок до збирання жертв і інших річей, що відносяться до відправи Богослуження.

д) Приймання або уживання посвячених знарядів і інших предметів, призначених до ужитку або окраси церкви і захристії.

е) Писання, ведення і переховування парохіяльних книг.

ж) Прийняття чи видалення дяка і церковної служби.

Надзір над завідуванням церковним і бенефіціяльним майном.

І. Маєткова Деканальна Рада.

§ 32. Поручений цим законом парохам згл. маєтковий церковний Раді маєтковий заряд підлягає контролі маєткової деканальної Ради.

Склад Деканальної Ради.

§ 33. Маєткова деканальна Рада складається з місцевого декана як предсідника і 2 членів священиків, а то одного іменованого через Митр. Ординаріят, а одного і заступника вибраних через кондеканальних священиків на соборчику.

Круг ділання Маєткової Деканальної Ради.

§ 34. До компетенції Декан. Ради належить :

1) Справовання нагляду і контролі над цілістю основного майна всіх церковей, парохій і віроісповідних фондаций та над зарядом, виконуваним через парохів (настоятелів парохій) і маєткові церковні Ради в деканаті.

2) Заряд майном і доходами опорожнених бенефіцій, та віддавання в аренду недвижимостей таких бенефіцій.

3) Виявлення думки про маєткові справи, які мають предкладатись Ординаріатові.

Спосіб урядовання маєтк. декан. Ради.

§ 35. Засідання Ради скликає в разі потреба предсідник. Рішення западають більшістю голосів членів.

Предсідник голосує рівно з прочими членами.

Про наради провадиться протокол.

§ 36. В наглих випадках має кождий член Дек. Ради право і обовязок зарядити що належить, за слідуючим одобренням декана, для усунення достережених браків і неправильностей в заряді.

§ 37. Члени Ради покликані до виконування поручень маєткової деканальної і епархіальної Ради.

II. Маєткова Епархіальна Рада.

§ 38. Начальний нагляд над зарядом церковних і бенефіціальних маєтків і богослужбових та добродійних церковних фондаций справує В л а д и к а. Йому до помочі покликується як орган з дорадчим голосим маєткова Епархіальна Рада.

§ 39. В склад Епархіальної Ради входить Владика як предсідник і 5 вибраних через Нього членів.

Зібрання Епарх. Ради скликає Владика в міру потреби.

Епархіальна Рада є інстанцією відклику від рішень маєткових церковних і деканальних Рад. До її компетенції належить також видавання інструкції для тих рад.

*

§ 40. Виконання цього закону поручається оо. Деканам, котрих уповажнюється отсим в імені Владики іменувати половину членів парохіяльних Рад, по предложеним парохіяльними урядами пропозицій що до осіб кандидатів. Парохіяльним Урядам поручається приступити безпроволочно до вибору й уконститування парохіяльних Рад по нормам цього закону і про виконання цього закону новідомити Митр. Консисторію.

§. 41. Після уконститування маєткових рад парохіяльних зносяться дотеперішні парохіяльні комітети.

§ 42. Закон входить в життя з днем оголошення його в Архієпархіяльних Відомостях.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

У Львові, дня 15. липня 1916.

Ч. 31/Орд. — ЗАКОН ПРО ОБОВЯЗОК МЕТР. КОПІЙ.

Часті випадки занедбання предклатати в своїм часі метрикальні копії, що може спричинити вірним необчислені страти і наразити їх на великі клопоти, зневолює Митр. Ординаріат по засягненню гадки Митр. Капітули і М. Консисторії видати слідуючий епархіальний закон:

§ 1. Кождий настоятель парохії є обовязаний пересилати до рук Декана метрикальні копії за цілий рік, зглядно за ту часть року, в котрім був настоятелем парохії найдалше до кінця лютого наступаючого року.

§ 2. Згідність відпису з оригіналом має бути стверджена підписом Декана або його відпоручника, який разом з парохом відповідає за вірність відпису.

§ 3. Відібрання метрикальних відписів має Декан або його відпоручник у відповідних метрикальних книгах посвідчити.

§ 4. Перед звільненням з душпастирської посади обов'язаний Декан перевірити в метрикальних книгах чи копії метрикальні були за весь час душпастирського правильно виготовлювані, коляціоновані і відслані, а за час від 1. січня того року в котрім душпастир відходить до дня увільнення має Декан переняти сколяціоновані метрикальні відписи а всі браки записати в протоколі і в справозданню до Митр. Ординаріату.

§ 5. Залишення того протоколярного впису потягає за собою особисту відповідальність Декана і обов'язок солідарно з уступаючим з посади священником покрити кошти спорядження бракуючих копій.

§ 6. Всякі занедбані а Деканом стверджені бракуючі відписи будуть споряджені на кошт уступаючого священника.

§ 7. Кошти виготовлення занедбаних метрикальних копій рахуючи по 10 грошів від впису одного акту без огляду на рід метрики, уроджених, вінчаних чи померших будуть стягнені з його платні на жадання наслідника.

§ 8. Всі копії кожної місцевости з окрема зішиті і означені назвою парохії, місцевости, деканату, повіту, тому метрик і року, а в відписах сторони оригіналу перешле Декан найдалі до кінця марта до Консисторії.

§ 9. Архивар має предложити Ординаріатови до кінця квітня кожного року спис бракуючих копій за минувший рік.

§ 10. Священникам, котрі до кінця марта не предложили метрикальних копій буде здержана платня почавши від. 1. квітня до часу їх предложення.

Від гр.-кат. Митр. Ординаріату.

Львів, дня 15. липня 1926.

Ч. 4210/М

Тому, що закон про метрикальні відписи є лише унормованням давно вже існуючого обов'язку, приписи того закону будуть нормою, після якої М. Ординаріят буде судити про всі занедбання минувшини.

Ч. 4596/Шк.

ВІЗИТАЦІЯ ШКІЛ.

Подасться до відома, що в найближчій шкільній році будуть відпоручники назначені сподіально М. Ординаріатом візитувати науку релігії у всіх школах.

Ч. 3988/К₂ — КОНКУРС НА ПРИНЯТТЯ КАНДИДАТІВ ДО ГР.-КАТ. ДУХОВНОЇ СЕМИНАРІЇ У ЛЬВОВІ НА ШК. Р. 1926/27.

Кандидати духовного стану Львів. Архієп., що бажають бути прийнятими на І-ий рік до Дух. Семинарії у Львові, мають предложити свої прошення Митроп. Ординаріатови найдальше до 31. серпня 1926. До прошення належить долучити: 1. Свідоцтво хрещення; 2. Свідоцтво іспиту зрілості і прочі гімназійні свідоцтва; 3. Свідоцтво моральности, виставлене дотичним Урядом парохіяльним згідно деканальним; 4. Свідоцтво польського горожанства, виставлене дотичним Староством або магістратом

міста Львова; 5. Заяву родичів, згідно опікунів, що будуть складати оплату по вісім доларів місячно за удержання і по чотири долари такси за кожний семестер.

Богослови, що кінчать I-й, II-й і III-й рік, мають також внести подання о прийнятті на слідуючий рік до 15. серпня 1926. Услівя їх прийнятті є слідуючі: 1. Зложення всіх іспитів з успіхом *найменше достаточним*; 2. Бездоганне поведення в Семінарії; 3. Вирівнання рахунків за рік 1925/26; 4. Оплата по вісім доларів місячно за удержання і по чотири долари такси за кожний семестер.

Дальші зарядження згідно речинець явленняся у Львові подається кандидатам у свійому часі.

Ч. 14 Орд. — **ПРО УКРАЇНСЬКУ ХРИСТ. ОРГАНІЗАЦІЮ І ЇЇ ОРГАН „НОВУ ЗОРЮ“.**

В нинішних часах, коли вороги св. кат. Церкви і віри, головно соціалісти й сектярі, засипують наш віруючий нарід шкідливими книжками, часописами і газетами, які підкопують у нього віру, моральність, побожність, привязання до св. Церкви й обряду, пошану для священників і всякого авторитету, є негайним душпастирським обовязом священників стерегти й хоронити нарід від згіршення й дати йому добру лектуру. Треба віруючих людей гуртувати разом для відпорности й оборони, й ширити через них добрі книжки й газети. Треба добрим негайним словом протиділати проти друкованої отруї. Для тієї цілі повстала за благословенням усіх трьох наших Ординаріятів „Українська Християнська Організація“. Вона видає від початку ц. р. тижневу газету п. н. „Нова Зоря“, якою освідомлює наш нарід у християнським дусі й боронить св. католицьку Церкву й віру від ворожих нападів комуністів і сектярів. Стоячи поза політичними партіями, „Українська Християнська Організація“ має на меті боронити справ віри й релігії, найбільшого скарбу нашого віруючого народу, й яко така віддає свою працю на услуги св. Матері Церкви.

Митрополичий Ординаріят надіється, що священники як слуги св. Церкви належно зрозуміють, оцінять і попруть цей благородний почин. Тому поручає Митрополичий Ординаріят Всеч. Отцям Духовним як найгорячіше Українську Християнську Організацію та її орган „Нову Зорю“. щоби й самі вписувались до неї й гуртували до неї всіх свідоміших вірних й поширяли в народі її добру газетку, якої давно вже відчувалась велика потреба. та дописували до неї як найбільше. Спільними силами треба нам тепер боронитись від ворогів, які здвоїли свої напади.

Українська Христ. Організація має осідок у Львові (вул. Сикстуська 39 а). Головою її є о. Д-р Тит Галушинський ч. с. В. В. професор і б. ректор духовної семінарії, а секретарем і редактором п. Роман Гайдук. Газета коштує 4 зол. чвертьрічно.

Ч. 2962/К-2. — **ВІДПУСТКА СВЯЩЕНИКІВ З АЕПАРХІЇ.**

Священик може отримати відпустку з Львівської АЕпархії щойно по 6-ох літах служби, як що сповнить слідуючі умовини: викажеться посвідкою від свого о. Декана, що полишає в по-

рядку: церковну касу, рахунки за проданий ґрунт, евентуально будови, рахунки вдовичо-сир. фонду і копію метрик за цілий час свого душпастирування. Як що просить о відпустку перед 6-ма літами праці в Епархії, мусить звернути ще за кошти удержання в Духовній Семинарії за кожний бракуючий рік 100 ам. дол.

Ч. 4600/68. — В СПРАВІ РЕДУКЦІЇ ЛІТУРГІЙ РЕЛІГІЙНОГО ФОНДУ І ТИХ ЛЕГАТОВИХ ЛІТУРГІЙ, ЯКИХ ФОНДИ ЗДЕВАЛЮОВАНИ.

Розпорядження, оголошені в АЕ. Від. ч. I. з р. 1924 (стор. 10) і ч. I з р. 1925 (стор. 4) в справі редукції Служб Божих релігійного фонду і фундаційних (яких фонди, зложені грішми, стратили вартість), остають в повній силі і на дальші роки **аж до відкликання**.

Для докладного зрозуміння і виконання подається слідуючі пояснення:

а) Редукуються всі 1) Літургії релігійного фонду а 2) фундаційні (легатові) лише ті, яких фонд запропастився або zdeвалюовався, з обовязком аж до відкликання:

Що року мають всі парохі, завідателі, „*ex currando*” завідателі і експоновані сотрудники (без виїмків — всі в цілій АЕпархії і то без огляду, чи у своїх парохіях мають згадані Сл. Б., чи ні), відправити **одну** Службу Божу на інтенцію фондаторів релігійного фонду і фондаторів легатових Літургій, яких фонди zdeвалюовалися — після обовязку в АЕп.

б) При відправі належить брати службу дневи або святому з долученням вище згаданої інтенції тому, що інтенції є мішані (за живих, померших ітд.).

в) Розуміється, що Літургії з богослужебних фундацій, яких фонди основані на твердім капіталі (амер. долари або поле і т. п.), мають бути відправлені кожда з осібна, відповідно до фундаційного акту.

г) Зараз по відправленню а найдальше до 1. X. кожного року, мають Всч. оо. предложити виказ так відправленої Служби Божої до Деканату. Згаданих під в) Сл. Божих не треба в цім виказі поміщувати.

д) Обовязком Всч. оо. Деканів є виказати ті провірити, а неточні для доповнення або навіть поновного відправлення Сл. Б. дотичним душпастирям звертати. Всі зібрані виказы предложать деканати що року — найдальше до 1. XI. Митрополічій Консистерії.

е) Всч. оо. Декани мають що року це зарядження на дек. Соборі оо. Кондеканальним пригадати, а необзнакомлених з ним, поучити.

ж) Всіх оо. Парохів, завідателів, „*ex curr.*” завідателів а також експонованих сотрудників, які до тепер виказів відправленої Сл. Божої за рр. 1924, 1925 і 1926 не предложили, зивається, шоби найдальше до 1. X. ц. р. це зарядження в цілости виконали.

з) В кожній парохії мусить знаходитися книжка фундаційних Сл. Б. На початку тої книги мають

бути списані всі фундаційні Сл. Б., з означенням їх кількості і сторони, на якій записується дати відправи. Тому, що Сл. Б. релігійного фонду і Сл. Б. зі здевалюованих фундацій стягається в одну, треба у списі при кожній з них вписати, що вона є скомульована на підставі отсего зарядження Митроп. Консисторії і для цієї спільної інтенції відкрити одну сторону в книжці.

і) Всч. оо. Декани, при нагоді дек. візитацій, перевірять, чи така книга знаходиться та чи є ведена після зарядження.

Ч. 4339/1926. — ПОВЕДЕННЯ ВІРНИХ ПІДЧАС СЛУЖБИ БОЖОЇ І ЛІТУРГІЧНИЙ СПІВ.

Введення читаної Служби Божої в нашій гр.-кат. обряді, на основі рішення собору в Замостю 1720 р., не нарушило ест-венних признак грецького обряду, а до тих признак належать : поведення вірних підчас Служби Божої і літургичний спів.

1) Вірні гр.-кат. обряду повинні брати живу участь у священодійстві літургичнім, тому священник повинен і при читаній Служби Божій хоч він звернений до престола, зазначувати присутнім вірним важніші часті Служби Божої. До таких частей належать : Євангеліє, Трисвятое, Вірую, слова перетворення, Отче Наш, які священник має голосно виголошувати, так, щоби всі вірні, що є присутні, добре чули. Тому вірні особливо молодіж, а про це подбають оо. катехити, повинні мати на Службі Божій також св. Літургію в молитвеннику.

Вірні заявляють свою участь також тим, що на деяких частях Служби Божої стоять. Треба вірних, а в першій лінії молодіж поучати, що признакою нашого обряду є стояти на Службі Божій, а вже особливо і безумовно на отсих частях : „Трисвятое“, Євангеліє, „Іже Херувими“, цілий канон від „Мир всім“ — „Возлюбім друг друга“ (в тім часі приходить клячення в часі перетворення) до слів. „І да будуть милости“ Отче наш. При співаній Службі Божій також на Єдинородний, Малий Вхід, Заамвонну молитву; вкінці також підчас „Отпусту“.

2) Літургичний спів є в нашій обряді ест-венною частю. На Службі Божій не належить співати пісень т. зв. процесійних, які не є літургичними піснями. Кожний катехит має обов'язок заохочувати своїх учеників до науки літургичного співу і в тій цілі звернеться до учителя співу з просьбою, щоби цей в своїм навчанню стремів до цього, щоби по можности ціла шкільна молодь, а не лише хор, брала участь на Службі Божій в літургичнім співі *unisono*. Катехит може при оцінюванню поступу ученика в науці релігії узгляднювати його приліжність в літургичнім співі. Вп. Панів учителів співу і Панів диригентів хорів, прошу, щоби при всіх читаних Службах Божих, вибирали бодай два або три такі кусники, які за хором ціла церков, уся школа *unisono* співалаби. На такий загальний спів надаються такі пісні як : Царю небесний на початку, Под Твою Милость на кінці. Христос воскрес, Єдинородний Сине (Бортнянського), Трисвятое (згл. Єлиці, Кресту Твоєму), Отче наш (пр. о. Матюка). Коли молодіж виучиться і прочих літургичних пісень, зарядить катехит принайменше 10 разів в шкільнім році співану Служау Божу замість читаної і екзорти, а екзортаційну науку подасть учени-

кам на першій годині науки релігії в тиждні. В часі Різдва Христового може молодіж співати коляди, а у великім пості „Претерпівий“, в тих місцях Служби Божої, де священник занятий тихим священодійством або причастієм вірних.

Так відспівана Служба Божа всею молодіжю присутною в церкві буде прегарним повторенням літургічного прошення: „І даждь на єдиними усти і єдинім серцем співати і воспівати пречестное і великоліпое імя Твое“.

Все сказане про шкільні богослуження відноситься і взагалі до всіх читаних Служб, при яких співає хор. Усі катехити і душпастирі особливо в містах не залишать поучувати вірних, що до т. зв. слухання Служби Божої читаної належить вистування Євангелія, відмовлення молитов Вірую і Отче наш і будуть на це уважати, щоби співаки на хорах до того також примінилися, або співом. або голосним відмовлюванням або бодай приватним і щоби хори вірним помагали до літургічної молитви.

Ч. 874/20. — **ЗБІРКА НА ПОКРИТТЯ КОШТІВ БУДОВИ ЦЕРКВИ.**

В справі одержання дозволу на збірку в цілі покриття коштів будови церков заряджує Митр. Ординаріят:

Уряд парохіяльний внесе прошення парохіяльного комітету до Митр. Ординаріату. В прошенні має бути зазначено: 1) імена парохіян, які будуть цим займатися та їх кваліфікація. Такими не можуть бути користолобіві і карані за крадіж і обманство. 2) за якою винагородою підіймуться вони сего труду та 3) котрі деканати мають вони обняти своєю збіркою. Щойно по одержанню нашого дозволу внесе парохіяльний комітет до Воевідства просьбу, зазначаючи в ній число і дату иашого дозволу. Це також має бути зазначене в легітимаціях квестарів, а світлини і тотожність їх особи мають бути potwierdжені печатію пар. Уряду.

Ч. 3570. — **РОЗПОРЯДОК МІНІСТЕРСТВА ОСВІТИ В СПРАВІ ВІНАГОРОДИ ДУШПАСТИРІВ ЗА УДІЛЮВАННЯ НАУКИ РЕЛІГІЇ В ПРИЛЮДНИХ ВСЕНАРОДНИХ ШКОЛАХ.**

Міністерство Освіти на підставі 7. артикулу закону з 22. грудня 1925 р. зарядило, що винагорода душпастирів за уділювання науки релігії в прилюдних всенародніх школах вносить 60 зол. річно за одну годину науки в тиждні. Цю винагороду вимірує Куратор шкільного Округа на внесення інспектора після затвердженого ним розкладу занять, а виплата її послідує з доліни в десяти рівних ратах. За кожду лекційну годину, опущену душпастирем без оправданої причини, відчислить Кураторія душпастиреви при найближшій виплаті по 1'50 зол. Як що душпастир опустить години ізза недуги, що не тріває довше як місяць, Кураторія не має підстави до довершення потручення з винагороди душпастиря. Коли недуга душпастиря тріває без перерви довше як місяць, буде йому за кожду опущену годину відтручуватись з належної йому винагороди. Неприсутність

душпастира в школі на науці релігії є оправданою лише ізза похорону або посіщення хорого.

Понадто висказується бажання, щоби душпастир повідомив наперед заряд школи про свою неприсутність в школі, як що вона не зайшла несподівано.

Ч. 6720/973/МЦ. ех. 1925. — В СПРАВІ БУДИНКІВ, КОТРІ НАЛЕЖАЛИ КОЛИСЬ ЦЕРКВІ.

В цілі перестудіовання справи будинків, котрі колись належали до Церкви а тепер знаходяться в посіданню Держави, зістала утворена мішана комісія зложена з трьох членів іменованих Апостольським Престолом і з трьох членів, призначених через державу.

Поручається усім урядам деканальним предложити Митр. Консисторії протягом місяця викази тих будинків, які дотепер є в уживанню других осіб, хоч належать до Церкви, в цілі передання спірних справ до вирішення висше згаданої комісії.

Ч. 1299/154/М. — ПРИПИС ОШТЕМПЛЮВАННЯ МЕТРИК І СВИДОЦТВ.

Палата скарбу у Львові повідомляє тут. Консисторію письмом з 19/2 1926. ч. 38789/26, що многі уряди парох. не оштемплювають метрик, видаваних сторонам і просить пригадати парох. урядан той припис.

Для інформації парох. урядів подає слідуюче :

1) Свідоцтва (метрики хрещення, вінчання, смерти) підлягають оплаті штемплевій в висоті 40 грошів. Штемпель має бути екасований печатію парох. Свідоцтва оповідей є вільні від оплати штемпл.

2) Витяги родинні підлягають тільки разовій оплаті штемплевів по 40 грош., кілько случаїв уродин, вінчань або смерти стверджує тойже витяг.

3) Витяги родинні, видавані сторонам в цілі заподання їх в справі реклямації від служби військової є вільні від штемплевої оплати під услівям, що на таким витязі зазначить парох. уряд, що цей витяг призначений до подання в справі військової служби.

4) Посвідки, визавані сторонам, оскільки не містять в собі всіх дат поданих в метрикальній книзі, є вільні від штемплевої оплати.

5) Повні витяги з метрик. книг видавані залізничним функціонарам і иншим публичним функціонарам, що мають служити до подань в справах службових є вільні від штемплевої оплати під услівям, коли парох. уряд зазначить на витягу, що цей витяг має служити лише яко залучник до подання в справі службовій.

6) Свідоцтво моральности, виставлене через парох. уряд є вільне від штемплевої оплати.

Ч. 2038/438/МЦ. ПОДАТОК ЗА МЕШКАННЯ ПАРОХІЯЛЬНЕ.

Палата Скарбова у Львові прислала Митроп. Консисторії відпис обіжника Мін. Скарбу з дня 23/2 1926, ч. 475/IV, який подається до відома Духовенства.

По думці арт. XV. Конкордату, з дня 10/2 1925. мешкання Єпископів і парохіяльного духовенства як також їх урядові льокалі, мають бути трактовані через Скарб на рівні з урядовими мешканнями функціонерів і льокалів державних інституцій. Згідно з тим, в зв'язи з обіжником з дня 8/IX 1925. ч. 1314/IV., котрим увільнено від державного податку від льокалів — льокалі заняті через уряди і державні інституції, Міністерство Скарбу вияснює, що урядові льокалі Єпископів і парохіяльного Духовенства повинні бути звільнені від державного податку від льокалів. Мешкання однак Єпископів і Духовенства підлягають податкови від льокалів на рівні з службовими мешканнями державних функціонерів. В випадках, коли парох або сотрудник провадить парохіяльну канцелярію в частині свого мешкання, належить ту частину звільнити від державного податку від льокалів як урядовий льокаль.

Згідно з наведеним арт. X. Конкордату, є вільні від комунального і державного податку від льокалів, поміщення духовних семинарів, приготовавчі доми для монахів або монахинь, поміщення монахів або монахинь, складаючих обіт убожества.

Монастирі монахів або монахинь, які не складають обіту убожества, вільні є від комунального і державного податку від льокалів, лише в випадках, коли є добродійними, науковими або освітніми заведеннями.

Ч. 4099/Кч. — МЕЛЬДУВАННЯ ВІЙСЬКОВИХ СВЯЩЕНИКІВ В РЕЗЕРВІ.

На просьбу Єпископської Курії В. П. Митроп. Ординаріат поручає, щоб священники, що належать до резерви, про кождоразову зміну свого сталого побуту повідомляли до 48 годин повітову команду (*uzupełnień*) як рівнож Єпископську Курію В. П. у Варшаві.

Ч. 2264/163/РД. — ПОДАННЯ ДО СВІТСЬКИХ ВЛАСТЕЙ.

Всі письма гр.-кат. парох. урядів мусять переходити через дотичні духовні власти, до Староств і їм рівнорядних установ; подання мають переходити через гр.-кат. деканальний уряд, а подання до висших властей як Воевідства і Міністерства мають з конкомітацією дек. ур. переходити через Митрополічу Консисторію.

Ч. 2965/К-2. — ПРЕНУМЕРАТА АЕП. ВІДОМОСТЕЙ.

Подається до відома, що пренумерата за АЕпархіяльні Відомости за 1926 р. виносить 7 зол., які належить переслати від кождої парохії найдалше до 30 серпня ц. р. При тім звертається увагу, як що до цього часу не будуть вирівнані й залеглисти за пренумерату Відомостей за попередні роки, Митрополічий Ординаріат буде зневолений зарядити обтягати залеглисть з дотації.

Ч. 4758.

РЕЧИНЕЦЬ ІСПИТУ КОНК.

В днях 5. і 6. жовтня 1926 відбудеться конкурсний іспит наук. Священики, котрі приступають перший раз до конкурсowego іспиту, є обов'язані після розпорядження з дня 5. червня 1924 Ч. 31 орд. (Арх. Від. з р. 1924 ч. III.) як також розпорядження з 29. жовтня 1917 (Арх. Від. 1917 арт. 92) виказатися 1) Посвідкою зложення передвступних іспитів, 2) Предложити прочитану лектуру; 3) Перед іспитом відчитати Службу Божу в Архікатедральнім храмі в присутности пароха катедри. Безпосередньо перед іспитом мають ОО. парохі зложити 12 зол., завідателі 8 зол., а сотрудиники 6 зол., а крім того приписаний штемпель на свідоцтво.

Ч. 2098.

ЗБІРКА НА ЦЕРКОВ В МАРІЯМПОЛІ.

Вірні нашого обряду в Маріямполи коло Галича позбавлені зовсім Дому Божого, який дня 5. січня ц. р. переняли СС. Милосердія для свого ужитку в латинському обряді. Зогляду на те, що вірні тоїж громади числять всего 900 душ і о власних силах не можуть двигнути храму Божого, Митр. Орд. поручає горячо Всч. Отцям зайнятися збіркою на церков в Маріямполи коло Галича.

Ч. 3738/Дя.

КОНКУРС НА ДЯКА.

Розписується конкурс на дяка в Клебанівці, дек. Нове Село з речинцем до 15. серпня 1926. Побори: роківщина і винагорода за парох. треби.

Ч. 2918.

НОВІ КНИЖКИ.

Молитовник „Золотий Ключ до неба“ для вжитку шкільної молодіжи, видання Марійського Тов-а молоді; набути у ОО. Василіян в Жовкві по ціні 60 гр. а в полотн. оправі 1 зол.

Х Р О Н І К А.

Членами Епархіальної Ради іменовані:

Ч. 12/Орд.: оо. Бобикевич Теофіль, Томович Василь, Ковальський Олександр, д-р Левицький Ярослав, Лопатинський Дамян.

Просинод. судією І. інст. іменований:

Ч. 32/Орд.: о. Лопатинський Дамян.

Крилошанські відзнаки отримав:

Ч. 7033/ех 1926: о. Григорій Кармалита.

Містодек. ходорівського дек. іменований:

Ч. 4436/Л.: о. Никол. Мельничин, п. Молотова.

Ординар. шкільним Комісарем іменований:

Ч. 1039: о. Володимир Демчук, п. Побука на П. Комісаріят дек. Любінецького.

Відпустку до Станисл. Еп. отримали:

Ч. 1474: о. Білинський Кость, п. в Гуменці, — ч. 1540: о. Мельник Василь, сотр. в Зарваниці, — ч. 1909: о. Кисілевський Нестор, експ. в Гниличках.

Канонічно заінституовані:

Ч. 2796: о. Гнатів Іван, п. Городища, на Сеняву, — ч. 2270: о. Кравчук Михайло, експ. в Ушні, на Негівці, — ч. 2797: о. Цебровський Августин на Черепич, дек. Винницьк., — ч. 1907: о. Любка Володимир на Скоморохи стар., — ч. 1477: о. Мінко Петро, п. в Шнирові, на Дмитрів, — ч. 1616: о. Сенишин Юліян, п. Ілова, на Соколівку, — ч. 2145: о. Рудко Василь, на Дубе, — ч. 1903: о. Цурковський Богдан, зав. в Настасові, на Кам'янки, — ч. 2048: о. Джулинський Павло, п. в Підгородцях на Ярославичі, — ч. 2015: о. Скоморовський Евстахій, п. в Мшанці, на Топорів, — ч. 1906: о. Дереш Николай на Молодиньче, — ч. 3298: о. Олександр Сабат, на Наварю, — ч. 3021: о. Василь Німий, на Скоморохи старі, — ч. 3202: о. Антін Онуферко на Скалат.

Відпустку отримали:

Ч. 3886: о. Іван Яримович, парох Шоломі на 1 міс., — ч. 3920: о. Павло Джулинський, п. в Підгородцях, зам. в Верещиці продовження відпустки до 15. серпня 1926, — ч. 4108: о. Володимир Стернюк, п. в Пустомитах на 1 міс., — ч. 4040: о. Лев Курманович, п. в Запитові на 4 тижні, — ч. 4014: о. Іван Біляк, п. в Цішках, на 1 міс., — ч. 3815: о. Іван Дидик, п. в Нараєві, на 2 міс., — ч. 4506: о. Володимир Герасимович, п. в Терпилівці, на 6 тижнів, — ч. 4508: о. Теодор Кордуба, п. в Бережанах, на 3 тижні, — ч. 4509: о. Теодор Цегельський, п. в Струсові, на 4 тижні, — ч. 4385: о. Григорій Алиськевич, п. в Стегниківцях, на 4 тижні, — ч. 4322: о. Іван Тимчук, п. в Турю, на 2 місяці, — ч. 4338: о. Михайло Лада, сотр. при Арх. Храмі у Львові, на 3 тижні, — ч. 4469: о. Володимир Тисовський на 4 тижні, — ч. 4466: о. Володимир Сельський п. в Стрию, на 2 місяці, — ч. 4406: о. Людомир Зарицький, п. в Войнилові на 4 тижні, — ч. 4367: о. Григорій Минович, п. в Лунях на 3 міс., — ч. 4273: о. Євген Шанковський, п. в Бережницях, на 6 неділь, — ч. 4305: о. Никола Галаянт, сотр. при церкві св. Петра й Павла, на 6 тижнів, — ч. 4151: о. Евзевій Бачинський, сотр. при Арх. Храмі, на 1 місяць, — ч. 3925: о. Петро Кіжик, п. в Лубянках вижних, на 6 тижнів, — ч. 3695: о. Степан Стець, сотр. в Шельпаках на 5 неділь, — ч. 3628: о. Іван Павлусевич, п. в Довгій війнил., на 6 неділь, — ч. 3185: о. Іван Палій, п. в Станімирі на 3 місяці, — ч. 3255: о. Антін Содомора, п. в Вербові на 6 тижнів, — ч. 3569: о. Зенон Шимкович, експ. в Тучнім на 3 місяці, — ч. 3921: о. Іван Винницький, п. в Залісцях, на 6 неділь, — ч. 2529: о. Глинський Ізидор, на 3 міс., — ч. 2766: о. Дуда Василь, на 3 міс., — ч. 1627: о. Кравчук Йосиф, на 3 місяці, — ч. 1803: о. Яценків Роман, на докінчення студій в Римі.

Увільнення від конк. іспиту отримали:

Ч. 2528: о. Стеткевич Николай, п. ВП. у Львові, на 6 літ, — ч. 2308: о. Мандзик Василь, п. Плетенич, на 6 літ, — ч. 1877:

о. Семенюк Николай, експ. сотр. в Сороці, на 6 літ, — ч. 1767: о. Івасик Стефан, п. в Підгірцях, на 3 літа, — ч. 1628: о. Гаврилюк Степан, п. в Черниці, на 6 літ, — ч. 2195: о. Яворський Алексій, п. в Нестерівцях на 6 літ, — ч. 2941: о. Галькевич Тадей, продовження важности на 1 рік. — ч. 3119: о. Ник. Садовський, п. в Глинянах, на 6 літ, — ч. 3677: о. Ник. Демків, п. в Хрленеві, на 6 літ.

Продовження важности конк. іспиту отримали:

Ч. 3425: о. Іван Нагурський, п. в Бариліві до 2. мая 1927, — ч. 3505: о. Петро Ляшук, п. в Бужку, до осін. терміну 1926 р., — ч. 3626: о. Александер Бачинський, п. в Козівці, до кінця 1926 р., — ч. 3253: о. Стефан Фітьо, п. в Полянї, до кінця осені 1926 р.

Ординовані:

Тарнавський Іван Евген, Серант Теодор, Бобиляк Ілія, Кулинич Михайло, Лончина Матвій, Содомора Александер, Чумало Василь, Ціцькевич Александер, Чаниж Теодор, Сенишин Стефан, Куусій Лютослав, Давидович Іван, Юрик Юліян, Стецишин Микола, Кисілевський Ярослав, Кулик Дмитро, ЧСІ, Гумніський Андрей, Ваврик Омелян, Мельник Ярослав, Сорокевич Николай Роман, Слободян Прокіп Матвій, Циганенко Петро, Блозовський Михайло, Фурикевич Володимир, Гайдукевич Йосиф, Добрянський Михайло.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 1578: Александер гр. Водзіцький, власт. дібр в Оліві. — Ч. 1403: Николай і Анна Баляс, парохіяни в Струтині. — Ч. 1604: Теодор Цвях, парохіянин в Обертасові. — Ч. 1606: Стефан Цвях, господар в Обертасові. — Ч. 1826: Василь Бортник, парохіянин в Ярославичах. — Ч. 1605: Петро Ясній, Ілія Ясенівський, Никола Побігушка і Семеон Демчук, жителі Обертасова. — Ч. 114: Павло Процай, Петро Кармалита, Андрей і Ева Швайка, Михайло Костецкий і Ева Процай, жителі в Заболотцях. — Ч. 3139: о. Василь Хлипавка, сотрудник в Гірнім. — Ч. 3662: Василь і Анастасія Ващишин, Петро Круговий, Дмитро Стешин, Марія Турська, Василь і Євдокія Вівчаровські, парохіяни Березовиці. — Ч. 2511: Никита Кругляк, Юліян Луців, Текля Андрусишин, Василь Шкокало гром. з Хоросгця. — Ч. 511: Іван Андрусишин громадянин з Хороброва. — Ч. 3287: Стефан і Параскевія Дяків, Катерина Гудз, жителі в Цішках.

Місію до навчання релігії отримали:

Ч. 1863: Михайлина Береза Верхола, учит. в Погорільці. — Ч. 820: Іван Тимчак, учит. в Дубівцях. — Ч. 801: Василь Сак, учит. в Казимирівці. — Ч. 994: Волод. Прихитко, ук. богослов в школах в Половім і Вульці сущенській. — Ч. 1408: Марія Бойдуник, учит. в Дубшарі. — Ч. 1519: Микола Блатків, упр. школи в Дубківцях.

Душпастирські посади отримали:

Ч. 2839: о. Ціцькевич Александер, зав. в Панасівці. — Ч. 2395: о. Гумницький Андрей, приват. сотруд. в Сороцьку. —

Ч. 2842: о. Чумало Василь, зав. в Сопоті з обов. повнення душ-
пастирства в Підгородцях. — Ч. 2843: о. Содомора Александер,
сотруд. в Яричові. — Ч. 2396: о. Тарнавський Іван Євген, есп.
сотр. в Ушні з обов. заступати хорого пароха в Білім Кам. —
Ч. 2397: о. Серант Теодор, зав. в Волі вел. — Ч. 2369: о. Сабат
Александер, зав. в Наварії. — Ч. 2625: о. Кулинич Михайло,
прив. сотр. в Бовшеві. — Ч. 2626: о. Лончина Матвій, есп. сотр.
в Магдалівці. — Ч. 2570: о. Бобиляк Ілія, зав. в Білківцях. —
Ч. 1528: о. Кармазин Володимир, сотр. в Бродах з осідком
в Ст. Бродах. — Ч. 2202: о. Пашковский Вол., зав. в Суходо-
лах. — Ч. 1682: о. Служинський Николай, зав. в Тростянці. —
Ч. 1493: о. Прихідко Василь, зав. в Шниреві. — Ч. 1056: о. Ло-
патинський Євген, сотр. в Зарваниці. — Ч. 834: Монастир ОО.
Студитів в Уневі, зав. в Яхторові. — Ч. 1974: о. Мандзюк Іван,
зав. в Перепельниках. — Ч. 1805: о. Прокопович Николай, ехс.
зав. в Насташині. — Ч. 1733: о. Гаврилюк Стефан, ехс. зав.
в Чепелях. — Ч. 1995: о. Масяк Стефан, ехс. зав. в Козьовій. —
Ч. 1904: о. Цегельський Антін, зав. в Висоцьку. — Ч. 2160: о.
Цюпка Григорій, зав. в Гуменці. — Ч. 2200: о. Зубрицький
Севастіян, зав. в Плаву. — Ч. 2200: о. Мудрий Йосиф, ехс. зав.
в Ялинковатім. — Ч. 2729: о. Мандзюк Іван, ехс. зав. в Яро-
славичах. — Ч. 2729: о. Йосиф Іванець, ехс. зав. в Монилівці,
Ч. 2458: о. Ліщинський Теодор, ехс. зав. в Вертелці. — Ч. 3386:
Алексій Яворський, парох Нестеровець, ехс. зав. в Городищу. —
Ч. 3445: о. Ярослав Мельник, зав. в Пальчинцях. — Ч. 4452:
о. Блозовський Михайло, прив. сотр. в Підгайцях. — Ч. 3352:
о. Омелян Ваврик, сотр. в Олеську. — Ч. 4462: о. Николай
Бурак, сит. сотр. в Плаучі вел. — Ч. 3621: о. Ігумен Лаври Усп.
Климентій, зав. в Коростові. — Ч. 3608: о. Теодор Чаниж, зав.
в Добрянах. — Ч. 4215: о. Стефан Паламар, прив. сотр. в Жу-
равні. — Ч. 3446: о. Николай Роман Сорокевич, зав. в Ямель-
ниці. — Ч. 4493: о. Володимир Фурикевич, приватний сотруд.
в Запкові. — Ч. 3725: о. Прокіп Матей Слободян, зав. в Ко-
тузові. — Ч. 4321: о. Петро Циганенко, сит. сотр. в Конюхах. —
Ч. 4329: о. Михайло Добрянський, прив. сотр. в Кореличах. —
Ч. 4274: о. Іван Ружицький, зав. в Малахівцях. — Ч. 4274:
о. Юрій Малий, прив. сотр. з правом упр. в Сновичу.

Конкурс на опорожненні парохії з реч. 31. X.
1926. року.

1. Висоцько дек. Брідського. 2. Рожнів дек. Брідського. 3.
Суходоли дек. Брідського. 4. Перевозець дек. Войнилівського. 5.
Полоничі дек. Глинянського. 6. Лолин дек. Долинського. 7.
Вертелка дек. Залозецького. 8. Кутище дек. Залозецького. 9. Плі-
сняни дек. Зборівського. 10. Грабівка дек. Калуського. 11. Стре-
мільче дек. Лопатинського. 12. Якимів дек. Миятинського. 13.
Плавчинці дек. Новосельського. 14. Гарбузів дек. Оліївського.
15. Шили дек. Новосельського. 16. Ілів дек. Николаївського. 17.
Манаїв дек. Оліївського. 18. Тростянець вел. дек. Оліївського.
19. Лецівка дек. Перегінсько. 20. Вільхівка дек. Перегінсько. 21.
Сливки дек. Перегінського. 22. Панасівка дек. Підкаменецького.
23. Пеняки дек. Підкаменецького. 24. Чепелі дек. Підкаменець-
кого. 25. Рівня дек. Рожнітівського. 26. Криве дек. Скалатсько-

гд. 27. Підгородці дек. Скільського. 28. Городише дек. Озірнянського. 29. Козьова дек. Скільського. 30. Коростів дек. Скільського. 31. Корчин дек. Скільського. 32. Гребенів дек. Скільського. 33. Сопіт дек. Скільського. 34. Ямельниця дек. Скільського. 35. Оравчик дек. Скільського. 36. Сморже дек. Тухлянського. 37. Суходіл дек. Перегінського. 38. Труханів дек. Любінецького. 39. Білківці дек. Озірнянського. 40. Утіховичі дек. Перемишлянського. 41. Воля вел. дек. Николаївського. 42. Крассне дек. Буського.

Ч. 4085. ПОКЛИК ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА.

Многі з нас памятають ще ті часи, коли жидівські покупці розвозили по наших селах церковну утвар і ризи. Народ купував і не добачував в тім нічого невідповідного; не вражало його те, що святими річами орудували нехрещені руки і давали лиху утвар.

На щастя минулися вже ті часи, торгівля церковними предметами перейшла згодом в християнські руки, а відтак зроблено у нас ще дальший крок вперед, бо в 1905 році основано в Станиславові фірму „Достава“, яка займалася зпершу торгівлею всіляких предметів, а вскорі на бажання оснудателів-священиків перетворилася в торгівлю виключно церковними річами.

З перенесенням в 1910 році головної управи стов. „Достава“ до Львова, намітили її члени такі завдання:

1. згуртувати торгівлю церковними річами в церковних руках;

2. витворювати тільки стилеву церковну утвар і згідну з нашим обрядом, щоби тим способом піднести його красу, а усунути все те, що опоганювало дотепер наші Доми Божі і свідчилоби недобре о нашій культурі. Гуртувати кращі артистичні сили на поли малярства, різьби, металургії і других, та піддержувати сим рідний церковний промисл;

3. по покриттю адміністраційних видатків обертати чисті зиски на допомогу вбогим церквам, на вдови, сироти і т. і.

Сих напрямних придержується „Достава“ дуже точно. Дбає, щоби кожний церковний предмет виконаний в її робітнях був солідно викінчений і відповідав приписам нашого обряду. Рік річно підпомагає убогі церкви, дає жертви на вдовичо-сиротинські фонди і інші народні цілі. Тільки перша точка її завдання (щоби торгівлю церковними річами взяти у власні руки) залежить вже не від неї самої, а від загалу нашого духовенства.

І саме на сю обставину раді би ми звернути увагу всіх отців духовних.

Всі однодушно признаємо, що сумні і погані були ті часи перед пятьдесять роками, коли то жидова доставляла церковну утвар до наших Домів Божих, але треба нам також сказати собі, що не менше воно сумно, коли сьогодні деякі наші священики, хоч маємо вже свою власну фірму зі складами у Львові і в Перемишлі (склад в Станиславові спалили нам російські війська), таки дальше купують церковні річі у чужих skleпах, і не хотять сего зрозуміти, що вони своїм і церковним грошем збогачують і підпомагають на своїй землі ворогів нашого обряду

і народа! Воно правда, що деякі торговці (чужі нам народністю і обрядом) уживають підступів і просто ошукують наших некритичних громадян, бо удають перед ними Українців, послуговуються нашою мовою, над склепом дають українську вивіску, навіть переміняють собі для кращого звуку своє хрестне ім'я (н. пр. Владислав на Володимир, або Казімеж на Константин), а все тільки для того, щоби наших некритичних людей до себе заманити.

І на превеликий жаль воно їм часто вдається, а причина в тім, що наше духовенство не хоче дивитися критично на справу і не дорожить своєю народною і становою честю.

Церковний гріш, такий сьогодні дорогий, віддає у ворожі руки і до того переважно за лихий товар, замість звертатися до своєї власної фірми, яка обернулаби еventуальний заробок на наші церковні і народні цілі, а церков дісталаби без порівняння кращу, тревалішу і розмірно дешеву утвар.

Так далше не повинно бути.

Вже крайна пора отрястися з дотеперішньої байдужности і стати солідарно як один муж при своїй рідній фірмі „ДОСТАВА“.

Для того звертаємося отсим до всіх наших Всечесних священників з зазивом і запрошенням, щоби негайно зголосили себе і свої церкви в члени кооперативи „ДОСТАВА“ у Львові (членський уділ 10 зл. без обмеження числа їх, вписове 1 зл.). Тим способом возьме українське духовенство кооперативу „ДОСТАВА“ у свої руки і надасть їй такий вигляд і такий напрям, якого вимагає наш обряд і наш народний інтерес. Ся фірма поставлена на здорових основах, є ведена солідно і обережно і розвивається дуже гарно. Згуртувала біля себе першорядні сили з поміж малярів, металюргів і різбарів та других артистів, за їх праці дає поруку і є впроможі конкурувати з кожною іншою фірмою під оглядом якості товарів та цін. Для того є вказане, щоби всі наші священники і церкви стали її членами і купували всю утвар в „ДОСТАВІ“, а се вийде тільки на добро наших церков, бо через збільшення обороту подешевіє товар, а церквам, вдовицям і сиротам буде можна давати з чистих засків значнійші підмоги.

Отже тепер слово за нашим духовенством.

Даємо йому нагоду показати солідарність в такій ділянці, яка повинна бути в його руках і якою воно повинно дуже інтересуватися.

Нехайже не буде від тепер ні одного нашого священника, якийби не зголосив свого приступлення в члени „ДОСТАВИ“ і якийби купував церковні предмети в чужих skleпах.

Львів, дня 10. червня 1926.

Надзірна Рада Кооперативи „ДОСТАВА“:
о. Ол. Стефанович, Д-р Кирило Студинський о. Юл. Дзерович,
предсідник. заступник. секретар.

Члени:

Д-р Володимир Бачинський, о. Тит Войнаровський, Микола За-
ячківський, о. Олександр Зубрицький, о. Леонід Лужницький,

д-р Володимир Мацькевич, о. Олексій Пясецький, о. Володимир
Садовський, д-р Іляріон Свенціцький.

З а с т у п н и к и.

о. Д. Лопатинський, З. Рутковський. о. Стан. Шпитковський,

У п р а в а :

о. Василь Лициняк, о. Микола Галянт, інж. Любомир Савойка.

З а с т у п н и к и :

Д-р Олександр Надрала, о. д-р Гавриїл Костельник.

Митр. Ординаріат має надію, що Всч. Отці заінтересуються порушеними тут питаннями й зголосять себе і свої церкви в члени кооперативи „Достава“.

Померли :

Всв. Впр. о. Андрей Білецький, Архипресвітер і Предсідатель Митр. Капітули, домовий Пралат Його Святости Папи Римського, Совітник і референт Митр. Консисторії, Офіціал судового трибуналу першої інстанції і апеляційного, відзн. команд. хрестом ордер. Фр. Йосифа, упокоївся в Бозі дня 19. мая 1926.

о. Теодор Дзюба, парох в Добрянах, дек. Ширецького в червні 1926.

Душі їх поручається молитвам ОО. Собратів.

Львів, дня 15. липня 1926.

Від гр. кат. Митр. Ординаріату :

о. Михайло Яцковський,
канцлер.

о. Александер Бачинський,
ген. вікарій.

Всечеснійший Отче!

Законний обов'язок доповнити акційний капітал в біжучім році Земельного Банку до двох мільонів т. є о другий мільон, та конечність відтяжити народні установи, що мусіли доповнити перший мільон, спонукують нас звернутися до Всечеснійшого Отця поновно з горячим прошенням, щоби зволили Самі як найбільше акцій субскрибувати, а також вплинули, щоби церков, брацтво, читальня, кооператива та парохіяне стали акціонерами Земельного Банку Гіпотечного.

З окрема повинні селяне зрозуміти, що самі мусять дати основу банківій інституції, щоби могла достарчувати їм здорового і дешевого кредиту для піднесення їх господарств — так роблять всі народи, та обнижити при помочи акційного капіталу стопу процентову від кредиту.

Вже в першій субскрипції поодинокі села, як приміром Добромірка, Лука, Купчинці і многі другі підписали по кілька-десять акцій.

До кінця року часу много, кождий хто має добру волю і зрозуміння може акції навіть дрібними ратами сплачувати.

Поручаємо Вашій Всечесности наше прошення і остаємо

з глибоким поважанням

Земельний Банк Гіпотечний,

спілка акційна у Львові.

Всч. Духовенству Митр. Орд. поручає горячо повисшу справу.

Opłatę pocztową uiszczono ryczałtem.

Оплата ричалтова
розпор. Міністерства Почт і Тел.
з 25/5 1923, Ч. 2527/V.

Всч. гр. кат. Уряд парохіяльний

в _____

почта _____

ЛВІВСЬКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

РІЧНИК XXXIX.

Львів, 22. грудня 1926.

Ч. III.

о. ЙОСИФ БОЦЯН

Еп. Луцький, львівський суфраган, доктор св. Бого-
словія, уроджений 10. марта 1879 в Буську, рукопо-
ложений 21. серпня 1904, посвячений в єпископа
10. вересня 1914 в Києві,

упокоївся по короткій недозі, прийнявши св. Тайни, дня
21. листопада 1926, о 8 год. рано в Духовній Семінарії
у Львові.

В. Й. П.

З нагоди смерти Еп. луцького Кир Йосифа отримали ми слі-
дуючу депешу:

Ho l'onore comunicar Le seguente telegramma: Dolenti quidem
animo Augustus Pontifex mortis nuntium episcopi Bocian accepit, Deo
precibus eius animam enixe commendat, apostolicam benedictionem
clero populoque Leopoliensi Ruthenorum amantissime impertit Cardi-
nalis Gasparri. — *Lauri*, Nuntius.

*

Багато Преосвящених Єпископів як і Деканів і священників
неменше всі наші Товариства брали участь у похоронах і виска-
зали також своє співчуття з нагоди болючої для мене і для
Епархії страти. Цим висказую їм всім найщирішу подяку.

† Андрей
Митрополит.

Ч. 47/Орд. **ЗАКОН В СПРАВІ КАН. ІНСТИТУЦІЇ.**

Митр. Ординаріят видає по засягненню ради Митр. Капітули і Консисторії лідуучий закон:

§ 1. Священик, що одержав презенту на парохію, має обов'язок найдалше до 3 місяців інститууватися.

§ 2. Занедбання цього обов'язку рівняється канонічній резигнації і спричинює неспосібність подаватися через 3 роки на іншу парохію

§ 3. Перед інституцією на нову парохію, мусить бути парох, чи завідатель, увільнений від парохії, якої був настоятелем.

§ 4. Декан увільняючи душпастиря від його обов'язків, провірить урядово на місци: а) чи церковний маєток рухомий і нерухомий лишає в порядку; б) чи не має зглядом своєї церкви або парохії ніякого матеріального зобов'язання, а якщо продавав ерекц. ґрунта або адміністрував касово будови церкви або парохіяльних будинків, чи рахунки і гроші тих адміністрацій лишає в порядку, відповідно до стану зачатої а ще не скінченої справи; в) чи зглядом когось з парохіян не має ніякого зобов'язання.

Декан через свідоцтво видане священикови бере на себе солідарність обов'язку сплатення довгу зглядом церкви або парохії, про які не згадає в документі увільнення. Посвідчить, чи до хвили увільнення всі метрики і їх відписи були точно ведені під загрозою співзобов'язку декана після закону, ч. 31/Орд. Відом. ч. II ex 1926.

§ 5. З хвилею увільнення від парохії тратить священик всяку парохіяльну юрисдикцію пароха, чи завідателя а від першого слідуочого місяця тратить пенсію пароха, чи завідателя тої парохії.

§ 6. По інституції на парохію має новоінституований парох обов'язок в як найкоротшому часі замешкати в новій парохії.

§ 7. Декан має право ввести в нову парохію лише того священика, який заінституований і замешкав в тій парохії.

§ 8. Пенсія нового пароха датується від 1-го по введенню

§ 9. Перед інституцією священик здає іспит з обрядів.

§ 10. Закон цей входить в життя з днем оголошення.

Ч. 43/Орд. — **ПРО СТИСЛЕ ЗАХОВАННЯ ЦЕРКОВНИХ ОБРЯДІВ.**

Заховання всіх приписів обрядових є важним обов'язком священика. У нас тим важнішим, що самоволя у виконанню, пропущуванню або змнюванню впроваджує з одної сторони до літургичного хаосу, який у високій мірі шкодить опінії нашого клира як перед латинниками, так і перед православними, а з другої сторони та самоволя, о скільки веде до пов'язного латинізовання нашого обряду, є просто противна духови католицької Церкви, яка не хоче латинизувати східних церковей і вірних східних обрядів. — Таке латинізування східного обряду у нас є ще й з того огляду шкідливе і нам і справі католицької Церкви на Сході, що дає православним хибне поняття про католицьку Церкву, та зражувалоб їх і відпихалоб від тої Церкви навіть тоді, колиб були склонні до зближення до неї. Вже і законно через провінцію-

нальні собори зроблені в нашій обряді зміни, що зближують його до лат. обряду є до певної міри анахронізмами і нам виробили поняття східних людей, що маємо обряд не чисто східний, а якийсь мішаний латинсько-грецький обряд. Тому то вважаю своїм обов'язком звернути увагу Всеч. Духовенства бодай на деяк обрядові звичаї, які поволи під впливом латинізування змінюються у нас — на нашу чимраз більшу шкоду.

1) Вводиться декуди звичай неспівану Службу Божу так правити, що вірні навіть стоячи о кілька кроків від престолу не мають можності ані слова почути з того, що священник говорить, навіть читання Апостола і Євангелія; таким способом робиться яскраву карикатуру з многих частей св. Літургії. Бо що ж тоді значить: „Услышим св. Євангеліє“, „Помолимся“ і пр.; — для вірних нічого не значить.

2) Входить у звичай, що священник навіть на „возгласи“ і споминання Пресв. Тройці не робить знаку св. хреста, хоч загальний звичай цілої візантійської Церкви а особливим способом у нашого народу цього жадає. Аргументують приклонники такого латинського напрямку тим, що ліпше цілком знак св. хреста не робити, як його зле робити; сама в собі теза правдива, але має примінення лише тоді, коли нема можності добре перехреститися а при тій супозиції хіба требаби цілком перестати хреститися і молитися.

3) Входить також лихий звичай опускати перед Службою Божою молитви, які перед іконостасом мають відправлятися, згл. відмовлювання їх чи дома, чи в закритті. Уважте, Всеч. Отці, що тоді ніякого зміслу не має молитва: „Пречистому Твоєму образу поклоняємся“. — Пропускають деякі уживання копія і положення частиць, не надаючи ніякого значіння молитвам, приписаним при положенню частиць.

4) І позалітургічні звичаї, які були все цією вірних нашого обряду, поволи затрачуються, рівняючи дорогу до переходу на лат. обряд. Затрачується подекуди звичай три рази хреститися, заступається цей звичай латинським звичаєм раз хреститися; затрачується звичай три пальці складати при хрещенні а замість того вводиться прямо святотатський звичай роблення знаку св. хреста так байдужно, нерозважно і хаотично, що знак хреста зроблений так через священника, стається прямо згіршенням для християнина.

5) Деякі обрядові зміни, що увійшли в звичай нашої церковної Провінції, хоч і не відповідають духови східного обряду, можуть і повинні бути толеровані, коли нарід до них привик і прив'язує до тих змін якусь вартість. Усі прочі зміни антиобрядові, яких нарід навіть не спостерігає, повинні бути з часом усунені, як цього буде потреба, хочби на провінціоноальнім соборі. А на будуче думаю, що ніяким чином не можна вводити нових обрядових змін, які зближалиби наш обряд до латинського, або які впливалиби з лат. понять про обряд. А вже непростиме таке обходження з обрядом, що впливає з глупого наслідування тих ошибок, яких часом допускаються священники, не знаючи навіть свого обряду і інтерпретуючи його хибно. Так обходяться з обрядом ті, про яких ми висше згадали ад 1).

Поручаю ОО. Настоятелям Семінара уважати на виховання питомців в обрядовій душі а іспитувачам при конкурсних іспитах і при іспиті з обрядів, який має здавати кожний священик перед інституцією на парохію, звертати увагу на всі ті і на всі прочі на всі інші самовільні зміни і пропущення в обряді.

Поручаємо ОО. Деканам це письмо перечитати на найближшій соборчику і при візитах канонічних звертати увагу про стислість заховання цього.

Ч. 48/Орд. — ДОКОНЕЧНІ ДАТИ СТАНУ МАЄТКОВОГО В ПАРОХІЇ.

Всч. Отці Декани зберуть найдалі до 20. січня 1927 р. про всі парохії свого деканату слідуючі як найточніші дати:

Кілько гектарів не в моргах — але в гектарах — продано на данину? на податок маєтковий? на відбудову церкви чи будинків парохіяльних? кілько на утримання дяка і на церков після розпорядження ч. 1154/190/МЦ Відом. ч. 1 ex 1926.

Кілько гектарів лишається в парохії: городу? орної рілі? сіножати? пасовиска? ліса?

Кілько неужитків рахуючи їх як VI—VII клясу?

Кілько виносить податок ґрунтовий зі всіма автономічними додатками: шкільний, дороговий.

Кілько лишається до заплачення податку маєткового? Кілько ще треба продати на церков і будинки?

Який дохід з землі? З тою заввагою, що повисші дати мають бути споряджені осібно для матерних, осібно для дочерних і осібно для новоотворених парохій.

Ті всі дати є конечно потрібні для зменшення тої суми, яка має бути потручена з епархіяльних ричалтів за посідання землі. Тому є інтересом Духовенства, щоби це розпорядження було совісно і цілковито сповнене.

Коли одначе на подібне розпорядження щодо податку маєткового ч. 715/125/МЦ Відом. ч. I. ex 1926. доси лише 10 Деканів відповіло, Митр. Ординаріат є змушений і від Духовенства і від ОО. Деканів жадати предложення згаданих дат під канонічним послухом, з тим, що наколи якийсь священик до 20. січня 1927 тих дат не предложить — побори за лютий не будуть йому виплачені.

Ч. 50/Орд. — ВІЙМКОВЕ ПОЗВОЛЕННЯ НА ПРОДАЖ ПОЛЯ.

На будуче продаж поля на будинки церковні і парохіяльні буде дозволена виїмково і то лиш на предложення Деканальної Ради.

Ч. 44/Орд. — ХОРІ КАНДИДАТИ НЕ МОЖУТЬ БУТИ ДОПУЩЕНІ ДО СЕМІНАРІЇ, АНІ ДО РУКОПОЛОЖЕННЯ.

Митр. Орд. подає цим до відома всім кандидатам духовного стану, що можуть одержати канонічний титул пенсії чи бенефіції до одержання свячень лише тоді, коли будуть цілковито здорові

і сильні. Кандидати слабого здоров'я моглиби бути допущені до свячень лише на підставі титулу т. зв. *patrimonii*, значить цілковитого і повного удержання для себе зглядно й родини, забезпеченого в публичних книгах т. зв. *табулі*.

Всім Всч. Отцям, які пам'ятали на мене в день св. Андрея й прислали мені свої желання — а ще більше тим, котрі перед Богом в часі Служби Божої за мене і Єпархію молилися, складаю цю дорогою найщирішу подяку, а з нагоди зближуючихся Свят і Нового Року складаю для Них і Їх родин і Вірних бажання всего найкрасшого, а передовсім ласк Божих.

Львів, 20. грудня 1926.

† Андрей,
Митрополит.

Ч. 49/Орд. — ЕКЗЕКВОВАННЯ МАЄТКОВОГО ПОДАТКУ.

Подається до відома Всч. Духовенству, що маєтковий податок може бути екзеквований з бенефіцій тільки в первісній висоті на підставі закону з 11/8 1923, Dz. U. Rz. P. 994 poz. 746.

Підвишка того податку заряджена розпорядком Мін. Скарбу з 28/7 1925 L. D. P. O. 2770/V L. 11.773 з 1926 зістала знесена розпорядком Мін. Скарбу до ч. L. D. P. O. 1127/V ex 1926 і не може бути стягнена

Від Митрополичого Ординаріату.

† Андрей,
Митрополит.

Ч. 1983/ШК. — ЩОДЕННІ МОЛИТВИ В УЧИТЕЛЬСЬКИХ СЕМИНАРЯХ.

До всіх ОО. Катехитів учительських семінарій!

При кваліфікаційнім іспиті учителів (-льок) виявляється, що кандидати (-тки) не вміють відмовити правильно і без ошибки тексту молитов, які мають щодня відмовляти з молодістю в школі. Зогляду на це поручається ОО. Катехитам учительських семінарій відмавлати хором усі молитви, перед і по годині релігії, як також і підчас науки, щоби кандидати (тки) могли присвоїти собі точне і безошибочне знання і виголошування молитов. Рівнож належить доложити старань, щоби вивчити кандидатів (-тки) літургічних і релігійних народніх пісень, бо і під цим оглядом висліди при кваліфікаційних іспитах не є вдоволяючими. ОО. Катехити повинні звертати увагу, чи розпорядок Курагорії з 1925 р., яким приказано учителям співу виучувати кандидатів (-ки) в першій мірі літургічних і церковних народніх пісень, є виконуваний. Візитатори, які візитуватимуть науку релігії, будуть звертати пильну увагу, чи отсей розпорядок зістав виконаний.

Ч. 6649/ШК. — ПІДРУЧНИК ДО НАВЧАННЯ РЕЛІГІЇ В І-й і ІІ-й КЛ. НАР.

„Ісус у серцях дітей“. Під цим заголовком появилася підручник до науки греко-католицької релігії на основі, біблійних опо-

відань для дітей першої і другої класи вселюдник шкіл, уложений о. І. Рудовичем, катехитом учительської семінарії. Цей підручник надається дуже добре до ведення устного навчання і тому поручається Всеч. Духовенству. Ціна опрацьованого примірника 2 зол. 50 сот.

Ч. 7720/26. — ВИДАВАННЯ МЕТРИК ОСІБ, ЩО ПЕРЕБУВАЮТЬ ЗАГРАНИЦЕЮ.

Поручається, щоби справи видачі метрик і посвідок потрібних до закінчення шлюбу осіб, що перебувають за границею, парохіяльні уряди вважали яко „пилні“, бо опізнання в тих случаях спричиняє їм часто шкоду, як це ствердили уряди І. і ІІ. інстанції, про що повідомило Міністерство справ релігійних і освіти Ч. VI. Ц. I. 9393/26 тут. Консисторію.

Ч. 3008/М. — ВЕДЕННЯ МЕТРИК ВІЙСЬКОВИХ ОСІБ І ЇХ РОДИН ЧЕРЕЗ ВІЙСЬКОВЕ ДУХОВЕНСТВО.

Звертається увагу парохіяльних урядів, що після арт. VII. Конкордату — акти уродин, вінчань і смерті осіб військових в чинній службі і їх родин мають бути вписані під порядковим числом в метриках, ведених через військове духовенство.

Тому поручається парохіяльним урядам по вписанню таких актів до своїх метрик (з пропущенням порядкового числа) пересилати безпроволочно до дотичного військового парохіяльного уряду.

Ч. 5350/М. МЕТРИКИ З ЕМІГРАЦІЇ.

Метрики з Німецького Яблонова, Ліберця та Йозефова переслала Ліквідаційна Головна Команда тих частин до архіву метрик гр.-кат. Митр. Консисторії у Львові, що подається до відома парохіяльних урядів.

Ч. 7062/М. СТАТИСТИЧНІ ВИКАЗИ.

Тернопільське Воєвідство жалується, що деякі гр.-кат. парохіяльні уряди не надсилають в означенім речинці статистичних виказів і підносять, що вразі невиконання цього обов'язку буде змушене зглядом упергих до примусових середників.

Ч. 749/С. — В СПРАВІ ДОЗВОЛІВ ВІЙСЬКОВИХ ВЛАСТЕЙ НА ЗАКЛЮЧЕННЯ СУПРУЖЕСТВА.

Подається до відома, що дозвіл на закінчення шлюбу особам в військовій віці видає Р. К. У. лише на письмі, заосмотренієм округлою печатю Р. К. У. і власноручним підписом команданта. Лише на основі таких дозволів вільно вінчати.

Ч. 6470/РД. — ОБЕЗПЕЧЕННЯ ЦЕРКОВ, БУДИНКІВ І ДВИЖИМОГО МАЙНА В „ДНІСТРІ“.

Всеч. оо. парохам і завідателям поручається негайно виконання отсего обов'язку:

Там, де церква і приходські будинки є ще в цілості чи в часті забезпечені в „Дністрі“, булоб річю Всеч. оо. парохів подбати, щоби поліси „Дністра“ були все в час викуплені і пред-
ложені до контролі органам ПДВУ.

Там, де в наслідок надужити органів ПДВУ. і недбальства наших людей церкви і парох. будинки опинились в цілості з забезпеченням в ПДВУ, належить найдалше до кінця жовтня 1927 вивісти порученим письмом (по думці постанови § 12. уст. 4. Розп. През РП. з 10. X. 1924.) в дотичнім Відділі ПДВУ. забезпечення 1/3 часті вартості будинків і забезпечити її від 1. I. 1927. в „Дністрі“, бо примусовому забезпеченню в ПДВУ. підлягають тільки 2/3 вартості будинків, а 1/3 часті може властитель забезпечити в іншій Т-ві, але мусить виказатися перед органами ПДВУ, згл. перед громадським урядом, що викупив полісу на ту 1/3 часті в іншій Т-ві.

Там, де ПДВУ. підвищила забезпечену вартість будинків (з 1. I. 1926 о 50%) і цілу підвижку забрала до забезпечення у себе, належить вивісти найдалше до кінця жовтня 1927 порученим письмом в дотичнім відділі ПДВУ. забезпечення 1/3 часті з цієї підвижки і забезпечити її в „Дністрі“ з днем 1. січня 1927.

Движимости не підлягають примусовому забезпеченню в ПДВУ., тому Всч. оо. парохі зволіють подбати, щоби всі церковні і парох. движимости були забезпечені на повну вартість в „Дністрі“, а так само забезпечити від огню і влому в „Дністрі“ своє приватне движиме майно.

Ч. 7392/К₂. ЗБІРКИ ДЛЯ ПОГОРІЛЦІВ.

Дня 16. падолиста 1926 р. навістило громаду Зелів, прилучену до парохії Домажир, велике нещастя. Огонь, при сильнім вітрі, знищив 22 господарств а 144 душ остало без даху, без поживи, без одежі. До того ще цього року град знищив в великій мірі засіви. Щоби прийти тим нещасним з помічю, Митрополичий Ординаріат поручає горячо збірки по всіх церквах на річ тих погорілців. Жертви пересилати до Уряду дек. Янівського в Яснисках, п. Бруховичі коло Львова.

Ч. 7029/РД. — ЗБІРКИ НА ХРАМ СВ. ЙОСАФАТА В ПЕРЕМИШЛІ.

Митрополичий Орд. поручає горячо збірки на храм в честь св. Вм. Йосафата в Перемишлі. Хто пожертвує 200 зол. (20 дол.) стає ктиторм цього храму, а хто 100 зол. (10 дол.) благодітелем. За ктиторів і благодітелів буде правитися по всі часи що року торжественна Служба Божа в день св. Йосафата.

Збірки пересилати до ОО. Василян в Перемишлі.

Ч. 7390/К₂. НОВІ КНИЖКИ.

Устав церковний на 1927 рік, зладжений о. Ем. Горчинським — виданий „Власною Допомогою“ у Львові.

У стіп Учителя — розважання о. Гуондера, переклав о. А. Базилович. Ціна 5 зол. 50 сот. Видання ОО. Василян в Жовкві.

Ч. 10034/15. — ВАЖНЕ ДЛЯ ЦЕРКОВНИХ ХОРІВ.

Підручна бібліотека архикатедрального хору має у себе на складі отсі випуски „Літургічних пісень“ на мішаний хор :

I. „Слава—Єдинородний“ (3 композиції). — II. „Святий Боже“ (4 комп.), „Єлици“ (2 комп.), „Хресту Твоєму“ (2 комп.). — III. „Аллилуя“ (9 ком.). — IV. „Іже Херувими“ (3 комп.). — V і VI. „Милость мира“, „Свят“ і „Тебе поєм“ (по 4 комп.). — VII. „Достойно єсть“ (4 комп.). — VIII. „Отче наш“ (4 комп.). Ціна кожного випуску 1 зол. 25 сот. Набути можна у всіх наших книгарнях або впрост у п. Івана Охримовича, дірігента архикат. хору — Львів, вул. Домініканська ч. 11, партер.

Напівник церковний Ігнатія Полотнюка. Ціна 2:50 дол. До набуття: Полотнюк, Станиславів, Бема 11а.

ВІДОЗВА.

Комітет допомоги вдовам і сиротам по священиках видав відозву в справі будови дому для вдів і сиріт по священиках, яку залучується до сего числа.

Митроп. Орд. горячо пучає Всеч. Духовенству і Їх Родинам цю відозву.

Х Р О Н І К А.

Місію на виклади на богословським факультеті при Духовній Семинарії у Львові отримали:

Ч. 6313: о. д-р Іван Бучко, фундам. догматики. — о. д-р Василь Василик, філософ. і догматику. — о. д-р Тит Галушинський, ЧСВВ. студ. бібл. Н. З. — о. Юліян Дзерович, катехит. і педагог. — о. д-р Діонізій Дорожинський, церк. право. — о. д-р Спірідон Кархут, церк.-слав. мов. — о. д-р Гавриїл Костельник, філософ. — о. Леонтій Куницький, богосл. моральн. — о. д-р Василь Лаба, студ. бібл. Н. З. — о. д-р Ярослав Левицький, богосл. пастор. — о. Леонід Лужницький, істор. Церкви. — о. Степан Рудь, обр. і церк. спів. — о. д-р Йосиф Сліпий, спец. догмат.

І м е н у в а н н я :

Комісарами при квал. іспиті для учителів всенародніх шкіл на 3 роки іменовані: ч. 6449: о. Володимир Громницький, парох в Тернополі; ч. 6112: о. Юліян Дзерович, дир. учит. семінарії у Львові.

Дійсним деканом Стрілиського деканату іменований: ч. 5487: о. Микола Стисловський, парох в Девятниках.

Совітником М. К. іменований: ч. 4878: о. Микола Щепанюк.

Тимчасовим завідателем Ходорівського деканату зістав: ч. 5704: о. Іван Щербанюк, парох в Букачівцях, дек. Бурштинськ.

Почесними Совітниками Митр. Кон. іменовані: ч. 6276: о. Іван Чировський, парох в Корсові, дек. Вхідськ. — Ч. 5849: о. Андрей Тимус, парох в Гумнісках, дек. Теревовельськ.

Крилош. відзнаки отримав:

Ч. 5577/Л.: о. Евстахій Хомин, катехит гімн. в Камінці Стр.

Прийняття до Архієпархії отримали:

Ч. 7846: о. Дмитро Федасюк, зав. в Грабівчику, ЧСР. —

Ч. 7381: о. Йосиф Рибачук, зав. в Виписках.

Канонічну інституцію отримали:

Ч. 6722/Л.: о. Іван Мандзюк, на парохію Перепельники, дек. Оліївськ. — Ч. 6102/Л.: о. Дмитро Процик, на Насташин, дек. Бурштинськ. — Ч. 5649/Л.: о. Іван Тимків, на Баличі подорожні, дек. Журавенск.

Канонічно інституовані зістали:

Ч. 6394/Л. о. Стефан Гаврилюк, парох в Черниці, дек. Підкаменського, на Шнирів, дек. Брідського. — Ч. 6102.: о. Дмитро Процик, парох Лопушан, дек. Оліївського, на Насташин, дек. Бурштинського. — Ч. 5649.: о. Іван Тимків, екс. сотр. в Рахині, дек. Долинського, на Баличі подорожні, дек. Журавенського.

Ординовані:

ОО.: Наворенський Василь, Дякон Роман, Ляхович Гавриїл, Прощь Йосиф, Медицький Йосиф, Боднар Іван, Березюк Іван, Олійник Михайло, Лазечко Алексій, Олексіїв Теодор, Дорик Іван і Чемеринський Ярослав.

Душпастирські посади отримали:

Ч. 4689: о. Василь Подолянчук, прив. сотр. в Ступках, дек. Терн. — ч. 3006: о. Михайло Кушкевич, сист. сотр. в Городку яг. — 3006: Лютослав Куссий, зав. в Дашаві, дек. Стрийського. — ч. 8003: о. Стефан Хабурський, сотр. в Лошневі, дек. Микулин. — ч. 3007: о. Ярослав Кисілевський, експ. сотр. в Гниличках, дек. Новосельськ. — ч. 3024: о. Юліян Юрик, зав. в Ілові, дек. Николаївськ. — ч. 4764: о. Василь Грицай, сотр. в Олеську. — ч. 5176: о. Омелян Ваврик, сотр. ІІІ в Тернополі. — ч. 4814: о. Стефан Масяк, зав. в Козовій, і екс. зав. в Оравчику, дек. Скільського. — ч. 5179: о. Михайло Козоріс, зав. в Кривім, дек. Скалатського. — ч. 5344: о. Йосиф Гайдукевич, сотр. в Плаучі вел., дек. Зборівського. — ч. 5174 о. Михайло Мартинюк, завід. в Дичкові, дек. Тернопіль. — ч. 5343: о. Іван Ружицький, прив. сотр. в Білім Камени, дек. Олеськ. — ч. 5740: о. Роман Левицький, експ. сотр. в Бубнишу, дек. Болех. — ч. 5826: о. Маріян Плешкевич, завід. в Чепелях, декан. Підкамен. — 5823: Евген Стефан (двоім.) Мальчинський, ером. ЧСВВ. завід. парохії в Краснопуци, дек. Поморянськ. — ч. 5711: о. Маріян Плешкевич, екс. завід. в Пеняках, дек. Підкам. — ч. 5651: о. Микола Цегельський, зав. в Висипівцях, дек. Озірн. — ч. 5324: о. Микола Стецишин, зав. в Сушнім, дек. Радехівськ. — ч. 5686: о. Стефан Городецький, душп. в Липиці дол., деканату Рогат. — ч. 5653: о. Орест. Щуровський, експ. в Рахині, дек.

Долин. — ч. 7503/Л. о. Стець Степан, завід. в Шельпаках, дек. Новосельськ. — ч. 6963/Л. о. Дякон Роман, прив. сотр. в Пійлі, дек. Калуськ. — ч. 6952/Л. о. Боднар Іван, зав. в Вертелці, дек. Залозецьк. — ч. 6971/Л. о. Наворенський Василь, зав. в Городищу, дек. Озірянськ. — ч. 6957/Л. о. Медицький Іосиф, зав. в Скнилові, дек. Глинянськ. — ч. 6969/Л. о. Ляхович Гавриїл, прив. сотр. в Повітнім, дек. Городецьк. — ч. 5962/Л. о. Дорик Іван, зав. в Вільхівці, дек. Перегінськ. — ч. 6965/Л. о. Олійник Михайло, прив. сотр. в Стинаві, дек. Любінецьк. — ч. 6966/Л. о. Проць Іосиф, прив. сотр. в Мшані дек. Городецького. — ч. 6968/Л. о. Лазечко Олексій, прив. сотр. в Кієвці, дек. Жидачівськ. — ч. 6937/Л. о. Олексіїв Теодор, сотр. прив. в Камінці струм. — ч. 6530/Л. о. Павлович Зиновій, зав. в Перевозці, дек. Войнил. і екс. зав. парохії в Медини, дек. Войнил. — ч. 6650/Л. о. Чайковський Іосиф, екс. зав. в Липовиці, дек. Перегінськ. — ч. 6712/Л. о. Масюк Теодор, зав. в Полоничах, дек. Глинянського. — ч. 6716/Л. о. Тріска Іосиф, зав. в Баличах підгірних, дек. Журав. — ч. 6614/Л. о. Левицький Теодор, прив. сотр. в Підгайцях. — ч. 6303/Л. о. Кіржецький Стефан, екс. зав. в Рипянці, дек. Калуськ. — ч. 7022/Л. о. Цегельський Антін, екс. зав. в Ражневі дек. Брідськ. — ч. 10045: о. Іван Березюк, сотр. в Олеську. — ч. 9943: о. Вас. Грицай зав. в Сушнім. — ч. 7899: о. Дм. Федасюк, зав. в Лопушанах. — ч. 10047: о. Зен. Шимкевич, зав. в Гозієві. — ч. 10020: о. Ник. Стецишин, сотр. в Золочеві. — ч. 5498 о. Михайло Мосора, екс. завід. в Гребенові, дек. Скільськ. — ч. 6401. о. Зенон Шимкевич, завід. в Камени, дек. Рожнітівськ. — ч. 5250: о. Василь Давидович, завід. в Закомарю, дек. Олеського. ч. 5151: о. Петро Стернюк, екс. завід. в Гозієві, дек. Болахівськ. — ч. 6293: о. Никола Рокецький, зав. в Полоничах, дек. Глинянськ. — ч. 5937: о. Михайло Кіндій, сотр. в Довгім Калуськім, дек. Калуськ.

Відпустку до Сполуч. Держав отримав:

Ч. 4512: о. Д-р Дмитро Гулин, сотр. при церк. св. ВМ. Варвари у Відні.

Увільнення від конк. іспиту отримали:

Ч. 5505: о. Іван Зазуляк, парох в Рожисках, дек. Скалатськ. на 6 літ. — ч. 6277: о. Іван Пачовський, парох Зарубинець, дек. Збараськ. на 6 літ. — ч. 6213: о. Юліян Бачинський, парох в Великополо, дек. Янів. на 6 літ. — ч. 5305: о. Володимир Престашевський, парох в Плаучі вел. дек. Зборів., на 6 літ. — ч. 5390: о. Ілля Андрушишин парох в Задвірю, дек. Глинян. на 3 роки. — ч. 5737: о. Омелян Кордуба, парох в Саранчуках, дек. Береж. на 6 літ. — ч. 5843: о. Михайло Власенко, парох в Крушельниці, дек. Скільськ. на 6 літ. — ч. 5825: о. Іван Луцишин, парох в Осталовичах, дек. Перемишлянськ. на 6 літ. — ч. 6103: о. Петро Ляшук, парох в Бужку, дек. Олеськ. продовження важности попереднього конк. іспиту до весни 1927 р. — ч. 6558: о. Іван Курчаба, парох Вирова, дек. Кам. Струм. на 6 літ. — ч. 6531: о. Герасим Семків, парох в Ракові, дек. До-

линськ. на 6 літ. — ч. 6880: о. Винарський Вол. парох в Іванівці на 6 літ.

Місію до навчання релігії отримали:

Ч. 3762: о. Богдан Цурковський в школі в Росоховатці, дек. Новосельськ. — ч. 4497: о. В. Яцковський в шк. в Рожнівці. — ч. 6110: о. Йосиф Марицький в Куропатниках, дек. Бурштинського. — ч. 5911; Северин Навроцький, учит. в Волиці к. Калагарівки. — ч. 5761: Александер Пасіка, учит. в Щепанові. — ч. 5805: Михайло Боринець, учит. в Слободі рівнянській. — ч. 5834: о. Петро Хомин, в промисл. доповн. школі ім. Кордецького у Львові. — о. Ол. Бучацький в промисл. доповн. школі ім. Сінкевича, і Марії Магдалини, Львів, о. Андрей Возняк в пром. доповн. школі ім. св. Мартина у Львові, о. Євген Гаврилюк в пром. доповн. школі ім. Конарського у Львові. — ч. 5206: о. Володимир Яценків в шк. УПТ. в Клепарові. — ч. 5527: о. Зиновій Жегалович в гімн. в Черемішлянах. — ч. 5593: Анна Гнатківська учителька в Лузі лисятицькій. — Теофіль Ліщинський учит. в Цобромірці: Константин Мазуренко, учит. в Гушанках; Григорій Клим, учит. в Лозівці і Ободівці. — ч. 6072: Константина Шанковська, учит. в Баймаках. ч. 6130: Михайло Дичкевич, упр. шк. в Перегноеві. — ч. 6239: Стефан Качала, упр. шк. в Ціневі. — ч. 6264: Володимира Вояковська в Богданівці. — ч. 6317: о. Михайло Блзовський в школах всенар. в Підгайцях. — ч. 6198: Стефан Харчук, упр. шк. в Козині. — ч. 6199: Василь Кметь, укінч. богосл. в шк. в Станиславчику і Монастирку брідськ. — ч. 6100: Михайлина Береза, Верхола, учит. в Погорільцях. — ч. 6570: Ольга Попадюк в Черемхові. — ч. 6336: о. Володимир Соневицький в Дмухавці, Мазепівці і Грицайці. — ч. 6382: Марія Даниловичівна в Волцневі. — ч. 6099: о. Антін Каштанюк в муж. учит. семин. курсах Рідної Школи у Львові. — ч. 6611: о. Володимир Федусевич в доповн. промисл. школі в Миколаєві н/Дн. — ч. 7531: Тит Долинський в школах в Підвисокім і Вульці. — ч. 7309: о. Михайло Ходань в прив. гімназії ім. маршалка Баденього в Радехові. — ч. 7423: о. Василь Глуховецький в школах в Буцнівці і Сепединках. — ч. 6838: Олена Фанфарова в Вербиці. — ч. 7308: Євген Капій в Бучині. — ч. 2297: Корнилій Марковський, ем. учитель в Бенеці для школи в Семиківнях. — ч. 5531: Михайло Кисіля, упр. школи в Раківці. — ч. 5249: Йосиф Сидор, учит. в Кніселі; Бронислава Грицаєва, учит. в Стрілісках старих. — ч. 5164: Євген Ліщинський, упр. шк. в Цвітовій. — ч. 5529: Тарас Думка, ук. богосл. в школах в Купчинцях, Юзефівці і Маріяніці. — ч. 5211: Мих. Добровір, упр. шк. в Клебанівці; Павло Коненко, упр. школи в Коршилівці: Лука Якубовський, упр. шк. в Яцівцях. — ч. 5530: Володимир Дяків, упр. шк. в Соснові. — ч. 5104: Марія Коморовська, учит. в Доброводах; Марія Григоровичівна, учит. в Новиках. — ч. 2880: Володимир Зелик, учит. в Слободі небил. — ч. 5964: о. Тома Бородайкович в І. гімн. в Тернополі. — ч. 4753: Мелянія Турянська в шк. в Ракові і Надіїві. — ч. 6017: Марія Орісік, учит. в Ра-

ківци. — ч. 6077: Ілля Яцків, укінч. богосл. для шкіл в Луні мал. — ч. 5808: Любомир Давидяк, укінч. богосл. в шк. в Журові і Підмихайлівцях. — ч. 5780: Дмитро Зінко, учит. в Оборотові. — ч. 3441: о. Андрій Гумниський в шк. в Сороцьку, Митниці і Хоптянці. — ч. 4769: Стефанія Литвинівна, учит. в Супранівці. — ч. 5293: Дмитро Винницький, упр. шк. в Нежухові; Петро Кобат, упр. шк. в Голобутові. — ч. 5429: о. М. Старух в пром. доповн. школі в Бережанах. — ч. 5294: о. д-р Евст. Хомин в пром. школі і прив. учит. семин. в Камінці стр. — ч. 5834: о. Василь Лончина в промисл. доповн. шк. ім. А. Міцкевича і ім. Собіського у Львові; о. Микола Гальянт в пром. доповн. шк. ім. св. Антонія, Львів; о. Ст. Василів в промисл. доповн. шк. ім. Пірамовича, Львів; о. І. Новосад в пром. доповн. шк. ім. Сташіца, Львів.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 5621: о. Іван Рудницький, парох в Чертежи, дек. Журавенськ. — ч. 6381: Стефан Павлусь, парохіянин ц. св. П'ятиць, замешк. на Клепарові. — ч. 6026: Іван і Анна Богачик, господарі з Ободівки, к. Добромірки і Евдокія Кравчук, газдиня з Добромірки, дек. Новосельськ. — ч. 6181: Василь Стельмах, будівничий зі Старих Богородчан; Василь Думенько, війт, Юрій Бігун, Іван Думецько, Стефан Самійлів, Іван Дідоха, комітетові церк.; Стефан Рибак, Іван Раковецький, Михайло Самійлів, Василь Костишин, провізори; Стефан Машібурка, Теодор Кізлів, Василь Дідоха, Василь Думенько с. Стефана, Іван Фреїшин, Микола Бігун, Микола Кравців с. Івана і Микола Раковецький, зі Струтина нижного. — ч. 6556: Іван Гаврилишин з Надієва к. Ракова, дек. Долинськ. — ч. 6627: Микита і Паранька Королюк з Добромірки, дек. Новосельськ. — ч. 6626: Марія Шавель, Андрей і Анастасія Пигель зі Жиравки, дек. Винницьк. — ч. 6791: Константин і Єлена Стебницькі з Микулинець. — ч. 6914: Григорій і Марія Костишин з Ясенівця к. Янівки, дек. Перегінського.

Конкурс на парохії з речинцем 15. лютого 1927 р.

1. Висоцко, дек. Брідського, 2. Ражнів, дек. Брідського, 3. Суходоли, дек. Брідського, 4. Перевозець, дек. Войнилівського, 5. Полоничі, дек. Глинянського, 6. Лолин, дек. Долинського, 7. Вертелка, дек. Залозецького, 8. Кутище, дек. Залозецького, 9. Звижень, дек. Залозецького, 10. Плісняни, дек. Зборівського, 11. Грабівка, дек. Калуського, 12. Стремільче, дек. Лопатинського, 13. Якимів, дек. Милятинського, 14. Пальчинці, дек. Новосельського, 15. Гарбузів, дек. Оліївського, 16. Лопушани, дек. Оліївського, 17. Шили, дек. Новосельського, 18. Ілів, дек. Миколаївського, 19. Манаїв, дек. Оліївського, 20. Тростянець, дек. Оліївського, 21. Лецівка, дек. Перегінського, 22. Вільхівка, дек. Перегінського, 23. Сливки, дек. Перегінськ., 24. Панасівка, дек. Підкаменецьк., 25. Пеняки, дек. Підкаменецьк., 26. Чепелі, дек. Підкамін., 27. Шишківці, дек. Залозецьк., 28. Ра-

тище, дек. Залозецьк., 29. Рівня, дек. Рожнітівськ., 39. Підгородці, дек. Скільськ., 31. Городище, дек. Озірнянськ., 32. Козьова, дек. Скільськ., 33. Коростів, дек. Скільськ., 34. Корчин, дек. Скільськ., 35. Гребенів, дек. Скільськ., 36. Сопіт, дек. Скільськ., 37. Ямельниця, дек. Скільськ., 38. Оравчик, дек. Сколе, 39. Смерже, дек. Тухлянськ., 40. Суходіл, дек. Перегінськ., 41. Труханів, дек. Любінецького, 42. Білківці, дек. Озірнянськ., 43. Утіховичі, дек. Перемишлянськ., 44. Воля вел., дек. Миколаївськ., 45. Красне, дек. Буськ., 46. Кабарівці, дек. Зборівськ., 47. Станиславчик, дек. Лопатинськ., 48. Висипівці, дек. Озірнянськ., 49. Желехів, дек. Милятинськ., 50. Оліїв, дек. Оліївськ., 51. Камінь, дек. Рожніт., 52. Малашівці, дек. Тернопільськ., 53. Дичків, дек. Тернопільськ., 54. Виписки, дек. Унівськ., 55. Добряни, дек. Щирецьк., 56. Хащоване, дек. Тухлянськ., 57. Ялинковате, дек. Тухлянськ., 58. Баличі підгірні, дек. Журавенськ., 59. Межирічє, дек. Жидачівськ., 60. Сушно, дек. Радехівськ., 61. Мединь, дек. Войнилівськ., 62. Липовиця, дек. Перегінськ., 63. Рипянка, дек. Калуськ., 64. Черниця, дек. Підкаменецьк.; 65. Лукавиця нижня, дек. Любінецьк., 66. Гуменець, дек. Щирецьк., 67. Сугрів, 68. Шельпаки, 69. Юнашків.

Львів, дня 22. грудня 1926

Від гр. кат. Митр. Ординаріату :

о. Михайло Яцковський,

канцлер.

о. Александер Бачинський,

ген. вікарій.

=====

Померли:

- о. Волянський Іван, парох Дичкова, дня 2. VIII. 1926 р.
- о. Ціцькевич Іван, регістрант 13. IX 1926.
- о. Кордуба Михайло, парох Сушна, 16. VIII. 1926.
- о. Редчук Григорій, парох Висиповець, 3. X. 1926.
- о. Яцишин Петро, парох Рипянки, 3. X. 1926.
- о. Коржинський Нестор, парох Медині, 7. X. 1926.
- о. Заячківський Алексій, парох Шельник, 22. XI. 1926.
- о. Ольш Андрій, парох Сугрова, 30. XI. 1926.
- о. Прокопович Микола, парох Юнашкова, 7. XII 1926.
- о. Біленький Семен, катихит у Львові, 21. XII. 1926.

Душі Їх поручається молитвам ОО. Собратів.

Oplatę pocztową u _____ zcałem.

Опла _____ **чалтоса**
розпор. Міністерства Почт і Тел.
з 25/5 1923, Ч. 2527/V.

Всч. гр. кат. Уряд парохіяльний

В _____

почта _____

ЛНБ им. В. Стефаника
ПРОБЕЖЕ 03-1987 г.

945

Одн. ч. рукопису

Всепод. Митрополита Київ. і Галиц.
с. 281, 1923, ч. 2521/У

Всч. гр. кат. Уряд парохіяльний

PK IV 41166

Ж 23930

P. 39 1926 т. 1-3

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА

III

16073

XXXIX

1926 р. -

16073

16073

XXXIX

Львів.
Архіє-
парх.
Відом.
1926.

16073/1926р.